

Кралете на трилъра®

Пол Кристофър

МЕЧЪТ

НА

ТАМ ПЛИМЕРИТЕ

Приключение, в което
смъртта дебне на всяка крачка!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ПОЛ КРИСТОФЪР МЕЧЪТ НА ТАМПЛИЕРИТЕ

Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

Приключение, в което смъртта дебне на всяка крачка!

В старинна къща, получена като наследство, известният учен подполковник Джон Холидей открива средновековен меч. Още същата нощ неизвестен престъпник се опитва да открадне находката и опожарява дома, от който остава само купчина въглени и пепел. Заинтригуваният Холидей решава да проучи меча и открива на ръкохватката му старинен шифър. Оказва се, че рицарите тамплиери, предупредени за очакващите ги гонения, са скрили прочутите си съкровища на сигурно място. Но къде точно? Джон Холидей, придружен от очарователната си племенница Пеги Блексток, се впуска в опасно приключение. Оказва се, че по следите на съкровището е тръгнала и тайнствена организация, наречена Орден на новите тамплиери, а в играта се включват и специалните служби на различни държави...

На Мария, Ноа, Челси и Гейб
с цялата ми любов.

Къде ли е гробът на сър Артър
О'Келин?

Къде ли лежи, поразен от
врази? —

Край бистър поток в
планините Хелвелин

под сведени вейки на бели брези!
Дъбът, който лете нашушваше
песен,

листата събличаше в късната
есен,

а зиме бучеше и стенеше сам,
отдавна го няма — бреза има
там.

На прах са на рицаря костите
веч,

ръждата прояла е верния меч

—

но вярвам, душата е в рая,
далеч.

Самюъл Колридж,
„Гробът на рицаря“

*Hic iacet Arthurus, rex quondam rexque
futurus.*

Тук лежи Артур, който беше крал и крал
ще бъде.

сър Томас Малори,
„Смъртта на Артур“

*Пречист е Онзи, Който пренесе Своя раб
нощем от Свещената джамия до Най-далечната
джамия, околностите на която Ние
благословихме, за да му покажем от Нашите
знамения. Той е Всечуващия, Всезрящия.*

Свещеният Коран,
17 Сура, Ал Исра (Нощното пътешествие)

*Господ ще простре ръката Си на север, ще
унищожси Асур и ще обърне Ниневия в развалини,
в място сухо като пустиня.*

Светата Библия,
Книга на пророк Софония, 2:13

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искал да изкажа своите благодарности на Брент Хауард и Клер Зайън за идеята, която ми дадоха, на очарователната и винаги елегантна Леора, най-добрата медицинска сестра на света, и на нейния годеник, истинския Рафи Вануну, за това, че ми позволи да открадна чудесното му име. Бъдете щастливи и двамата.

1.

— В „Шифърът на Леонардо“ Дан Браун описва рицарите тамплиери като най-святи пазители на тайната на потомството на Исус. В „Индиана Джоунс и последният кръстоносен поход“ те са представени като безсмъртни пазители на Светия Граал. Във филма „Съкровището“ Николас Кейдж ги описва като хранители на несметно богатство, скрито под черквата „Света Троица“ в центъра на Манхатън. Според различни изследователи на църковната история те станали пазители на храма на Соломон в Йерусалим след успешното завършване на Първия кръстоносен поход, а също и закрилници на поклонниците, запътили се към Светите земи... Пълни глупости! Истината е, че рицарите тамплиери, тази самопровъзгласила се божия армия, не са били нищо повече от банда крадци, изнудвачи и убийци. Извън всяко съмнение те са първата организирана престъпна групировка в световната история. Притежавали са тайни ритуали и кодекс, който много наподобява този на сицилианската Коза Ностра, или мафията.

Подполковник Джон Холидей по прякор Док, тъмнокос мъж на средна възраст с униформа на американски рейнджър и черна превръзка върху лявото око, огледа аулата в очакване на някаква реакция от курсантите или поне на признак за интерес. Не видя нищо друго, освен осемнайсет кадети първи клас или с други думи, четвъртокурсници, все младежи, облечени в сини униформени ризи с къси ръкави. Под ризите искряха снежнобели тишъртки. Всички носеха еднакви сиви панталони с по един лампаз, всички имаха едни и същи къси прически, както и ленивите безизразни изражения на младежи в последното занятие на един десетчасов учебен ден. Направо да не повярва човек, че това е елитът на тазгодишния випуск на Уест Пойнт. Повечето курсанти бяха праволинейни и всеотдайни здравеняци, които вече бяха избрали да продължат кариерата си в артилерията, пехотата или бронираните войски и не проявяваха никакъв интерес нито към средновековната история като цяло, нито

към рицарите тамплиери в частност. Един ден това щеше да бъде цветът на американското офицерство. Ужас!

Холидей продължи:

— Големият проблем на Първия кръстоносен поход от 1095 година е обстоятелството, че кръстоносците спечелили. Към 1099 година те вече контролирали Йерусалим и били армия без враг. Няколко повече сарацински неверници, които да избиват. Рицарите от тази епоха били професионални войници и предоставяли мечовете си под наем на всеки богат благородник — обикновено французин, италианец или германец — който можел да си позволи услугите им. Те били *chevaliers*, в буквален превод мъже, които можели да си позволят да яздят кон. В битието им няколко място за кавалерство и галантност или за красиви девизи, изпаднали в беда. Те били убийци и нищо повече.

— Войници, сър. — Забележката дойде от Тарванин, як финландец от Небраска, чиято бяла кожа и още по-бяла коса му бяха спечелили прякора Уайти^[1]. Приличаше на типичен пехотинец и двата кръстосани мускета на униформената му блуза доказваха това. При разпределянето на назначенията преди няколко седмици той бе избрал Форт Полк, Алабама, най-непривлекателното място в списъка, само и само за да покаже колко е печен.

— Не, кадет, не са били войници, а наемници. Биели са се за пари, нищо повече. Не са се интересували от понятия като чест, дълг или родина. Били са насилници и грабители; в края на краищата, според правилата на войната, които са били в сила през XI век, неверниците бездруго щели да отидат в ада, така че никой не го било грижа за тях. Благородниците им обещали приказна плячка в Светите земи, но тя се оказала толкова малка, че хиляди от тези *chevaliers* се върнали по домовете си без пукнат грош, а голяма част от благородниците се разорили. Щом се прибрали по родните си места, мнозина от тях открили, че техните земи, замъци и прочие имущество били присвоени от подли роднини или просто били конфискувани от краля за неплатени данъци.

Холидей замълча.

— Каква е алтернативата пред един безработен войник, чиито единствени умения са свързани с мушкане, кълцане и прочие насилнически действия, насочени срещу враговете езичници, при положение че въпросните врагове изведнъж изчезнат?

Сви рамене.

— Войникът ще направи това, което винаги е правил в тази ситуация от епохата на Александър Велики до наши дни. Ще се захване с престъпления.

— Като Робин Худ? — Въпросът дойде от Мичъл, по прякор Зиц, наречен така на един от героите от популярна някога компютърна игра. Зиц беше висок, слаб и пъпчив, носеше очила с телена рамка, а косата му отсега показваше признаци за ранно оплешивяване. Холидей го бе наблюдавал по време на четирите години, които Мичъл бе прекарал в Уест Пойнт, и продължаваше да се удивлява от силата и издръжливостта му. Очакваше хилавият кадет да напусне още по време на престоя си в Центъра за начално обучение, популярен като Казармите на звяра или просто Звяра, и дори преди това. Момчето обаче бе издържало. Холидей се усмихна. След време пъпките на Мичъл щяха да изчезнат.

— Робин Худ е романтична фантазия, съчинена от трубадури петстотин години след времето, в което е живял. Хората, за които говоря — наричали са ги *routiers* и са били членове на нещо като войнишки банди, ограбващи пътниците — приличат повече на Тони Монтана от „Белязания“. Те са продукт на своята среда. Един току-що освободен от затвора кубински имигрант, достигнал бреговете на Кий Уест, няма голям избор, ако иска да натрупа състояние в новата си родина, и започва да продава кокаин. В средновековна Франция един *рутиер* обикновено се присъединявал към някоя банда, съставена от бивши войници, и започвал да плячкосва провинцията или да предлага на села и градове „закрила“, срещу съответната цена, разбира се.

— Такъв бил и Юг дьо Пайен, френски рицар на служба при херцога на Шампан. А когато херцогът свършил парите, престъпил клетвата си и постъпил в армията на Годфроа дьо Буйон и останал в нея до падането на Йерусалим. Годфроа станал крал на Йерусалим, а Юг се възползвал от старото им познанство и заедно с половин дузина други *рутиери* се обърнал към него с молба да им позволи да охраняват маршрутите, използвани от поклонниците в новозавладените Свети земи. Поискали още да получат правото да разположат щаба си в руините на стария Храм на Соломон. — Холидей огледа кадетите. — По онова време поклонничеството било голям бизнес и таксите, събирани от пилигримите, били гръбнакът на

икономиката в „новоосвободените“ Свети земи. Годфроа се съгласил, но Юг стигнал още по-далеч — обърнал се към папа Урбан II, който предоставил на групата му статут на свещен християнски орден. А това на свой ред освобождавало новосформираните рицари тамплиери от задължението да плащат данъци и им осигурявало привилегията да отговарят за делата си единствено пред папата.

— Направил им е предложение, което не са могли да откажат — усмихна се Зиц Мичъл. — Досуц като Кръстника.

— Нещо такова. — Холидей кимна. — Сир Юг и приятелчетата му установили контрол върху значителна военна сила. Годфроа ядосал мнозина, приемайки кралската титла. По този начин обаче той осигурявал известна закрила за малкото си нестабилно кралство.

— И какво се случило? — попита Тарванин, като изненада Холидей с интереса си.

— Открай време се носели слухове за някакво съкровище, скрито в Храма на Соломон, може би дори за Кивота на завета, сандъчето, в което се пазел вторият комплект от Десетте Божии заповеди, които Моисей донесъл от планината Синай.

— Вторият комплект? — учуди се Тарванин.

— Моисей счупил първите скрижали — обади се Грейнджър, футболистът с прякор Куршума, който най-вероятно бе свързан с формата на главата му.

Той беше най-ревностният християнин в целия випуск. От момента, в който Холидей спомена Дан Браун и „Шифърът на Леонардо“, Грейнджър не бе престанал да го гледа изпод вежди. Темата бе чувствителна за мнозина, макар Холидей да не разбираше причините: в края на краищата ставаше въпрос за роман, за литературно произведение, а не за политическа платформа или религиозна проповед.

Грейнджър се изкашля, сякаш за да прогони неудобството от факта, че се е проявил като многознайко пред свой преподавател.

— Бог записал заповедите си втори път и Моисей ги поставил в Кивота. Пише го в Библията.

— А също и в Корана — любезно допълни Холидей. — Това събитие е от голямо значение не само за християните, но и за мюсюлманите.

Грейнджър се намръщи още повече и голямата му глава потъна между широките му рамене досущ като на костенурка, която прибира глава в корубата си.

— Намерили ли са Кивота? — попита Тарванин.

— Никой не знае. Намерили са нещо, това е извън всяко съмнение. Някои твърдят, че става въпрос за злато от рудниците на цар Соломон, други смятат, че тамплиерите са открили Кивота, трети са убедени, че са открили скритите познания на Атлантида. Каквото и да е било, направило ги е баснословно богати в рамките на една година. Финансирани са и сами са осигурявали въоръжена охрана за поклонниците, осеяли са пътя на пилигримите към Йерусалим с новопостроени замъци, предоставяли са наемници на всеки, който можел да си го позволи.

— Тъй като разстоянието между Европа и Светите земи било голямо, заимствали една идея от враговете си — сарацините, и започнали да издават кодирани полици. Така разписката за пари, внесени на едно място, можела да бъде осребрена на друго място, отдалечено на хиляди километри от първото. На практика започнали да извършват телеграфни преводи преди откриването на телеграфа. Започнали и да отпускат заеми срещу лихва, макар Библията изрично да го забранява. След време били в състояние да финансират цели войни. Междувременно се сдобили с обширни земи и други активи, заложили при тях срещу заеми, и така увеличили мощта и богатството си още повече.

Огледа кадетите и продължи:

— За стотина години тамплиерите навлезли във всеки бизнес, за който се сетите — лихварство, недвижими имоти, рекет, корабоплаване, контрабанда... В края на следващия век те се превърнали в нещо като мултинационална корпорация. Значителна част от нейните печалби идвала от незаконна дейност и това било извън всякакво съмнение. В повечето от най-големите градове на епохата, от Рим до Йерусалим, от Париж и Лондон до Франкфурт и Прага, никой не можел да направи по-значим ход, без да получи одобрението на местните тамплиери. Те контролирали политическата и банковата система, притежавали цели флотилии. Имали собствена армия, а към началото на XIV век разполагали и с ненадмината шпионска мрежа, която обхващала познатия им свят. По това време

Йерусалим отново паднал в ръцете на неверниците и Светите земи отново се превърнали в бойно поле, но това нямало значение.

— И какво се случило тогава, сър? — попита Зиц.

— Разраснали се прекомерно, надскочили собствените си възможности — обясни Холидей. — Френският крал Филип IV току-що бил приключил продължителна война с Англия. Бил разорен и дължал на тамплиерските банки баснословна сума. Те се канели да поемат контрол над цялата страна. Папата също се разтревожил, тъй като тамплиерите разполагали с достатъчно власт в самата църква да сложат свой човек на папския трон, ако решат да го направят, разбира се. Така че трябвало да се вземат мерки. Папа Климент V и крал Филип скалъпили заговор, повдигнали обвинения срещу ордена на тамплиерите — някои основателни, други измислени, и един петък, 13 октомври 1307 година, повечето водачи на тамплиерите във Франция били арестувани. Малко по-късно папата издал була, с която наредил — под страх от отлъчване от църквата — на всеки католически владетел в Европа да арестува тамплиерите и да конфискува имуществото им. Към 1312 година орденът на тамплиерите престанал да съществува. Някои смятат, че флотът на тамплиерите пренесъл съкровището на ордена в Шотландия, където то било скрито на сигурно място, други вярват, че тамплиерите са стигнали чак до Америка, макар доказателства за това да не са открити.

— Не виждам смисъла... — обади се Тарванин. — Това е някаква историческа случка, какво общо има с настоящето? С нас?

— Има общо, и то много — отвърна Холидей. Това бе довод, който бе чувал хиляди пъти, произнесен обикновено от самоуверени хлапаци точно като Тарванин. — Чували ли сте някога израза: онези, които забравят историята, са обречени да я повторят?

Стена от неразбиращи погледи посрещна думите му. Холидей кимна. Не беше изненадан.

— Приписват тази мисъл на Джордж Сантаяна, американски философ от испански произход, творил в началото на XX век. По същия начин Адолф Хитлер забравил уроците на историята и се опитал да воюва в Русия през зимата. Ако си бе спомнил катастрофалния поход на Наполеон, може би първо щеше да консолидира Западния фронт и да спечели войната в Европа. Ако ние бяхме обърнали внимание на историята и си бяхме припомнили

дългогодишните напразни опити на французите да спечелят войната във Виетнам, може би нямаше да водим нашата война там по начина, по който са я водили те, и вероятно нямаше да загубим.

— Какво общо има това с тамплиерите? — поинтересува се Зиц.

— Те станали прекалено могъщи, забравили кои са приятелите им — обясни Холидей. — Също като нас. Съединените щати приключват Втората световна война с по-малко жертви на глава от населението дори от Канада. Ние не понасяме катастрофални щети, от каквито страдат континентална Европа и Великобритания. Отпускаме огромни военновременни кредити, които ни превръщат във водеща световна икономическа сила. Доминираме света, досущ като тамплиерите. Хората започват да ни завиждат. Да ни гледат с подозрение. Да се дразнят.

— Единайсети септември — обади се Тарванин.

— Да, и това, освен всичко останало — каза Холидей. — И сякаш за да влошим ситуацията, започваме да смесваме религия с политика. Използваме стари аргументи от епохата на кръстоносните походи. Нашият бог е по-добър от вашия бог. На катарамите на коланите на нацистите пишело „Бог с нас“. Свещени войни срещу жени и деца, католици убиват протестанти в Белфаст. Нахлухме в Ирак по лъжлив повод, забравихме кои са приятелите ни. В името на Бог и така наречените „ценности, основани на вярата“ загиват повече хора, отколкото поради която и да било друга причина.

— Можете да принудите хората да станат ваши съюзници, но когато ситуацията се влоши, не очаквайте от тях да застанат до вас, особено когато намесите и Господ — приключи Холидей. — Разделение на църквата и държавата. Това изисква нашата конституция, макар че, изглежда, сме го забравили. Що се отнася до историята, сигурно ще успеете да проследите проблемите в Близкия изток чак до епохата на Моисей.

— Не вярвате ли в Бог? — попита Грейнджър.

— Личните ми убеждения нямат нищо общо с това — отвърна Холидей. Беше водил този разговор и преди — стъпваше на опасна територия и като нищо можеше да се забърка в някоя неприятност.

— Винаги критикувате християните и Библията, Моисей и прочие... — възрази Грейнджър.

— Моисей е бил евреин — въздъхна Холидей. — Както и Исус, между другото.

— Да бе, да — изсумтя едрият футболист и се намръщи.

Прозвуча звънецът.

С него дойде избавлението.

---

[1] Белия. — Б.пр. ↑

2.

Подполковник Джон Холидей излезе от Бартлет Хол и спря за миг, за да се наслади на късното следобедно слънце, окъпало сивите камъни на военната академия на Съединените щати в Уест Пойнт. Пред него се простираше огромният плац, по който повече от двеста години отекваха стъпките на маршируващите кадети. Всички прочути военачалници бяха учили тук, от Джордж Армстронг Къстър^[1] до Дуайт Айзенхауер^[2], и духовете им витаеха над това място. Отляво на Холидей се издигаше комплекс от каменни сгради, наподобяващи бастиони, образували защитна линия около някой замък на кръстонаосци. Отдясно, отвъд ромба на Дабълдей Фийлд, бейзболния стадион, се издигаха високи скали, надвесени над широката сребриста лента на река Хъдсън, която изминаваше последните няколко десетки километра от пътя си към Ню Йорк и океана.

Академията бе осеяна с паметници, издигнати в чест на битки, геройски дела и смели мъже, повечето от тях мъртви, възпитаници на това място, дали най-доброто от себе си, дали живота си за една или друга — обикновено отдавна забравена — кауза, която можеше да бъде открита единствено сред прашните страници на историческите книги, които Холидей обичаше толкова много. Това беше проблемът: след време всички войни започваха да изглеждат безсмислени. Битката при Антиетам^[3] бе най-кървавото сражение в американската история, завършило с 23 000 убити в един-единствен септемврийски ден, а сега за нея напомняха само плочата, поставена отстрани на една стара сграда, и градинката за пикник, предназначена за помъкналите фотоапарати туристи.

Разбира се, Холидей също бе воювал, при това не в една война, а във всички от Виетнам до Ирак и Афганистан, плюс няколко въоръжени конфликта между тях. Имаше ли участието му в тях някакво значение, или пък това на мъжете, загубили живота си пред очите му в онези ужасни самотни места? Съзнаваше, че отговорът е „не“. Афганистанците продължаваха да отглеждат опиумен мак, в Ирак

продължаваше да тече петрол, оризът продължаваше да расте в нивите около Дананг, а бебетата в Могадису продължаваха да умират.

Разбира се, работата не бе в това. Войниците не бива да разсъждават по този начин, те са обучавани да не го правят. Именно за тази цел съществуват места като Уест Пойнт: за да се погрижат следващото поколение офицери от армията на Съединените щати да изпълнява безпрекословно заповедите на своите командири, защото ако спреш или се поколебаеш достатъчно дълго, за да зададеш някой въпрос, врагът най-вероятно вече ще е пратил куршум в главата ти.

Холидей се усмихна сам на себе си и слезе по стъпалата. Толкова много войни, толкова много битки, а единственото раняване, отнесло окото му, бе причинено от остър камък, изхвъркнал изпод гумите на неговия хамър в покрайнините на Кабул. Загубата на окото му бе струвала участието във военни операции и в крайна сметка го бе довела тук. Такива са превратностите на войната.

Прекоси Тейър Роуд и тръгна по алеята, която пресичаше плаца по диагонал. Покрай него претичаха двама кадети — поспряха само колкото да му изкозируват стегнато. Третокурсници, ако се съдеше по нашивките им. Оставаше им още една година, преди да се отправят към някой затънт аванпост на демокрацията. Преди много години в една далечна, далечна галактика... Холидей поклати глава. Дали Джордж Лукас си е задавал въпроса колко Люк Скайуокървци е вдъхновил да постъпят в Уест Пойнт?

Над плаца премина хладен повей и Холидей леко потръпна. Лятото още не бе настъпило, а ветрецът носеше усещане за есен. Листата в короните на дърветата от двете страни на алеята зашумоляха, сетне странното усещане изчезна. Потръпнеш ли, значи някой заек или дива гъска е минала над бъдещия ти гроб, както гласеше едно от популярните суеверия в Апалачите. Това беше един от любимите изрази на майка му и тя често го повтаряше преди много, много години.

Холидей прекоси плаца, мина покрай статуята на Тейър^[4], пресече Джеферсън Роуд и продължи покрай Квартира №100, дома на началника на военната академия — бяла тухлена къща с две оръдия пред входа. Продължи към спретнатия малък комплекс от постройки в късен викториански стил и най-сетне се озова пред собственото си жилище, разположено в края на така наречената Алея на професорите,

къща с две спални, построена в характерния за 20-те години на миналия век стил. Най-малкото жилище на Алеята.

Влезе в уютния си дом и сякаш се пренесе назад във времето. Беше заобиколен от дъбова ламперия с топъл цвят, стъклописи, вградени шкафове и библиотеки. Имаше дори оригинален люлеещ се стол „Морис“ и канапе в същия стил, разположени край облицованата с керамични плочки камина в дневната, а в кухнята — едноцветни шкафове и огромна порцеланова мивка. Беше превърнал в кабинет по-голямата от двете спални и сега стените ѝ бяха отрупани с книги. В помалката нямаше нищо друго освен легло, скрин с чекмеджета и нощна масичка. На нея бе поставена една-единствена снимка: Ейми в деня на сватбата им, застанала на плажа в Хаваите с вплетени в косата цветя. Тогава Ейми бе млада, очите ѝ искряха и ракът не я бе покосил като студения вятър, преминал над плаца преди минути. Откриха болестта в началото на пролетта и тя отне живота ѝ, преди да настъпи краят на лятото. Оттогава бяха изминали повече от десет години, но Холидей продължаваше да я помни такава, каквато бе на избледнялата снимка на нощната масичка, продължаваше да скърби за Ейми и помръкналата ѝ усмивка. Съжаляваше за решението им да отложат още малко раждането на деца, защото това „още малко“ така и не настъпи и тя не остави нищичко след себе си на този свят.

Влезе в спалнята, съблече униформата си и я смени с джинси и стар суичър с инициалите USMA на Американската военна академия. Отиде до вграденото барче в дневната, наля си солидна доза „Грантс“ и влезе в кабинета си с чашата в ръка. Сложи в стереоуредбата диск на Бен Харпър и седна пред старото издраскано бюро с чекмеджета от двете страни. Включи компютъра, провери набързо електронната си поща, после отвори файла, върху който работеше в момента — популярна, но достатъчно академична книга, чието работно заглавие бе „Добре облеченият рицар“, история на оръжията и доспехите от Древна Гърция и Рим до наши дни.

В основата на книгата бе залегнала докторската дисертация, която бе защитил в Джорджтаунския университет по времето, когато служеше в Пентагона. Оттогава бяха минали повече от десет години, а трудът му постепенно се бе превърнал в огромен епос с обема на телефонен указател и Холидей го използваше и като хоби, и като начин да ангажира съзнанието си, когато то понечеше да надникне в най-

мрачните кътчета на спомените, които го преследваха понякога. Беше написал деветстотин страници, а едва бе приключил с Джон Ериксън и строителството на „Монитор“, първия американски военен кораб с изцяло метален корпус, и му оставаше още много работа преди да завърши книгата.

Интересуваше се от доспехи и брони още от времето, когато като дете си играеше със старите оловни войничета в огромната викторианска къща на вуйчо Хенри. Хенри бе дългогодишен преподавател в Нюйоркския щатски университет във Фредония, а преди това — по време на Втората световна война бил замесен в някакви потайни и страховити дела. Именно вуйчо Хенри разпали у Холидей интереса към историята и пак вуйчо Хенри успя да му издейства препоръките, осигурили му постъпването в Уест Пойнт и измъкването от интелектуалната пустиня на Осуего, щата Ню Йорк. Да не говорим, че вуйчо Хенри бе успял да го спаси от живота, прекаран в алкохолна меланхолия и отчаяние редом с овдовелия му баща, железопътен инженер от старата жп линия Ери-Лакауана, останал без работа в началото на седемдесетте.

По това време Холидей вече учеше в Уест Пойнт, а няколко години по-късно воюваше в Индокитай. Когато през пролетта на 1975 година баща му почина от дистрофия на черния дроб, двайсет и четири годишният по това време капитан Холидей от 75-и рейнджърски полк помагаше на последните бегълци да се качат на борда на хеликоптерите преди падането на Сайгон.

Холидей седна на бюрото и работи без прекъсване чак докато не стана десет и не прозвуча сигналът за угасване на лампите в казармите. Той стана, направи си чай, върна се пред компютъра и прекара следващия час в редактиране на написаното. Остана доволен, изключи компютъра и се облегна в протрития кожен стол. Възнамеряваше да отдели няколко минути, за да прелисти най-новата книга на Бърнард Корнуъл, след което да си легне.

Телефонът иззвъня. Холидей го погледна. Телефонът иззвъня втори път. Холидей почувства тежест в стомаха, а в гърлото му сякаш заседна буца. Никой не звъни в единайсет вечерта, за да ти съобщи добра новина. Телефонът иззвъня трети път. Нямаше смисъл да отлага неизбежното. Взе слушалката.

— Да?

— Док? Пеги се обажда. Дядо Хенри е в болницата „Брукс Мемориал“ в Дънкърк. И аз съм тук. По-добре ела, и то бързичко. Лекарите не смятат, че ще изкара още дълго.

— Идвам по най-бързия начин. — Разстоянието до Фредония бе около петстотин и шейсет километра, които щеше да вземе за седем часа, ако не се отбиваше никъде по пътя. Щеше да пристигне в ранни зори.

Пеги се разрида.

— Моля те, Док, побързай.

---

[1] Джордж Армстронг Къстър (1839–1876), американски генерал, прочут със своята безразсъдна смелост и необмислени действия, убит от обединените сили на сиукси и шайени в битката при Литър Биг Хорн, когато неговата Седма кавалерия е разгромена и избита почти до крак. — Б.пр. ↑

[2] Дуайт Айзенхауер (1890–1969), американски генерал, командващ съюзническите войски в Европа по време на Втората световна война, избран впоследствие за 34-ти президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Битката при Антиетам, водена на 17 септември 1862 г., е първата голяма битка в американската Гражданска война, водена на територията на Севера, и най-кръвопролитната едnodневна битка в историята на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Генерал Силванъс Тейър (1785–1872), наричан „бащата на Уест Пойнт“, е един от първите началници на американската военна академия в Уест Пойнт. — Б.пр. ↑

3.

— Вие сте племенникът на господин Грейнджър?

— Да. Той ми е вуйчо.

— А вие сте негова внучка? — попита адвокатът Пеги Блексток, привлекателна брюнетка, седнала от другата страна на покритото с лъскаво стъкло бюро.

— Да. По майчина линия.

— Тоест полковник Холидей се пада вуйчо на вас — каза адвокатът.

Лекият укор в гласа му като че ли внушаваше, че има нещо нередно в роднинската им връзка. Красива трийсетинагодишна жена и мрачен, свиреп на вид вуйчо, който не е точно брат, а братовчед на майка ѝ и е на възраст, на която може да ѝ бъде баща. Адвокатът беше типичен провинциален еснаф, самовлюбен педант, а Холидей мразеше такива типове, откакто се помнеше. След няколко години този сигурно щеше да се кандидатира за кмет.

— Така излиза — отвърна младата жена и сви рамене. — Винаги съм го наричала просто Док. Какво значение има?

— Опитвам се да подредя нещата — отвърна важно адвокатът. — Записките на баща ми по отношение на господин Грейнджър са малко... объркани, ако мога да се изразя така.

Адвокатът имаше малка глава, разположена върху топчесто тяло, което нито един шивач и нито един костюм на фини райета не бяха в състояние да прикрият. Косата му бе пригладена назад с гел, а твърдата му брада, макар и гладко избръсната сутринта, вече се синееше по страните и брадичката му. На видно място на стената зад гърба му бе окачена дипломата му на доктор на юридическите науки от Йейлския университет. Адвокатът бе по-младият Броудбент от „Броудбент, Броудбент, Хамърсмит и Хау“, адвокатската кантора, представлявала интересите на вуйчо Хенри. Както им бе обяснил малко по-рано, баща му се бил оттеглил наскоро, след като му поставили диагноза Алцхаймер, и се наложило Броудбент младши да поеме делата му.

Обяснението му прозвуча така, сякаш ставаше въпрос за свещен дълг, а не за обикновена работа.

— Ако разпитът е приключил, да се насочим към същината — предложи Холидей.

— Разбира се — отвърна сковано Броудбент. Прокашля се и отвори папката, която лежеше на бюрото му, с един-единствен пръст, увенчан с безупречен маникюр. — Като за университетски преподавател господин Грейнджър е оставил изненадващо солидно състояние.

Холидей не се интересуваше от мнението на мазния дребосък за вуйчо му, но предпочете да замълчи. Искаше му се само всичко да приключи колкото се може по-бързо.

— Моля, продължете.

— Разбира се — отвърна адвокатът. — Има пенсионен фонд, който възлиза на около седемстотин и петдесет хиляди долара, различни акции и облигации на приблизително същата стойност, застраховка „живот“ за половин милион и, разбира се, къщата на Харт стрийт и всичко в нея. — Харт стрийт бе малка задънена улица, разположена встрани от центъра на града. Домът на вуйчо Хенри бе огромна къща в сдържания и елегантен стил „Кралица Ана“, издигната в края на обширен парцел, обграден с дървета и обърнат към река Канадауей. Именно в тази река вуйчо Хенри бе научил малкия Джон Холидей да лови пъстърва.

Броудбент отново се покашля.

— Съгласно завещанието всичко трябва да бъде разделено поравно между вас и мис Блексток.

— Кой е изпълнител на завещанието? — попита Холидей и отправи безмълвна молитва с надеждата това да не е адвокатът.

— Вие двамата с мис Блексток сте съизпълнители — отговори превзето Броудбент. — Разполагате с равни права. — Погледна Пеги и се ухили самодоволно.

— Добре — заяви Холидей. — В такъв случай не се нуждаем повече от вашите услуги. Разполагате ли с ключовете за къщата?

— Да, но...

— Бих желал да ми ги предадете — каза Холидей.

— Но... — Броудбент погледна Пеги за подкрепа, но остана разочарован: тя му се усмихна мило.

— Ключовете — повтори Холидей.

Броудбент отключи едно от чекмеджетата на бюрото си, порови в него секунда-две и извади тежка връзка ключове с връвчица и листче хартия. Приведе се напред, остави ключовете пред Холидей и се облегна на стола си.

Холидей взе ключовете и се изправи.

— Ако трябва да подписваме някакви документи, моля, изпратете ги в къщата. Ще останем там известно време.

— Това ли е и вашето желание? — обърна се хладно Броудбент към Пеги.

Тя стана и прегърна Холидей през кръста. Допря лице до рамото му в знак на привързаност, дългите ѝ мигли потрепериха и тя се усмихна на адвоката.

— Съгласна съм с всичко, което каже Док.

Двамата с Холидей тръгнаха към вратата, но гласът на Броудбент ги спря.

— Полковник Холидей?

Док се обърна.

— Да?

— В записките на баща ми се споменава една вещ, която би могла да е собственост на вуйчо ви. Част от неговата колекция.

— Вуйчо ми колекционираше много неща — отвърна Холидей.
— Купуваше всичко, което привлече интереса му.

— Въпросната вещ е от специално значение за баща ми. — Броудбент сбърчи чело и замълча за миг. — Знаете ли, двамата с баща ми са се познавали — продължи той. — Служили са заедно по време на войната.

— Така ли? — учуди се Холидей. — Не знаех.

— Да.

— И каква е въпросната вещ? — попита Холидей. — И защо е толкова важна?

— Открили са я заедно — тихо отвърна Броудбент. — В Бавария. В Германия.

— Зная къде е Бавария, господин Броудбент.

— Намерили са я в Оберзалцберг. В Берхтесгаден.

— Наистина? — отвърна Холидей. В Берхтесгаден се бе намирала лятната резиденция на Адолф Хитлер. Вуйчо Хенри никога

не бе споменавал да е ходил там, поне Холидей не го бе чувал. Ако не го лъжеше паметта, Берхтесгаден бил превзет от Трета пехотна дивизия.

— И що за предмет са открили заедно вашият баща и моят вуйчо?

— Меч, полковник Холидей. Меч.

— Какъв меч?

— Нямам представа — отвърна Броудбент. — Зная само, че според баща ми е изключително важен.

— Важен или ценен, господин Броудбент?

— Важен.

— Ще ви уведомя, ако го открия — обеща Холидей.

— Ще се радвам да го откупя от вас на каквато цена поискате — каза Броудбент.

— Аз обаче не съм сигурен, че ще ви го продам — отвърна Холидей.

Двамата с Пеги излязоха от кабинета на адвоката. Беше ранен следобед, лятното слънце грееше ярко в почти безоблачното небе.

— Държа се гадно с него — засмя се Пеги. Това бе първата ѝ усмивка от погребението на вуйчо Хенри преди два дни.

Холидей хвана ръката ѝ и я стисна лекичко. Пеги беше фотожурналистка, носителка на наградата „Пулицър“, и работата ѝ изискваше да обикаля целия свят. Не се бяха виждали повече от година. Искаше му да се бяха срещнали по по-приятен повод.

— Заслужаваше си го — каза Холидей.

— Каква е тази история с меча? — попита Пеги.

— Нямам представа — призна Холидей. — Но съм сигурен, че вуйчо Хенри не е служил в Трета пехотна дивизия, а тъкмо те са превзели Берхтесгаден през 1945 година.

— И какво ще правим сега?

— Ще обядваме — каза Холидей. — Какво ще кажеш за един изискан обяд в „Уайт Ин“?

— Предпочитам чийзбургери и пържени картофки в „Гарис Динър“ — отвърна Пеги.

— Аз също — засмя се Док.

4.

Както обикновено старият ресторант на ъгъла на Игъл стрийт беше пълен със студенти от Нюйоркския университет, но в крайна сметка Пеги и Холидей успяха да се настанят в едно сепаре до прозореца, където обядваха и прекараха следващия един час в разкази и спомени за доброто старо време. Оказа се, че Пеги е била в командировка — отразявала срещата на Г8 в Ниагара Фолс — когато от болницата се свързали с нея и я уведомили за състоянието на дядо ѝ. След два часа с автомобил вече била до смъртния одър на стареца. Поне не беше умрял сам. В това отношение Пеги бе извадила късмет. Преди това обикаляла Непал, а още по-рано се озовала в новата зона на военни действия в Африка — провинция Джужаненг в Ботсвана — за да документира поредния потенциален геноцид.

— Как се развива личният ти живот? — попита Холидей, за да смени темата.

Пеги не можеше да се оплаче от липса на интерес от страна на силния пол и още от трети клас бе известна с това, че или е влюбена, или превъзможва някоя скорошна раздяла. Притежаваше онази рядка комбинация от красива външност и ярка индивидуалност, която привлича мъжете като магнит.

Пеги сви рамене незаинтересовано и боцна с вилицата си поредния пържен картоф.

— Мимолетна връзка с един младеж, Оливър, последния път, когато бях в Руанда, но нищо сериозно оттогава.

— Може би трябва да се съберете с нашия приятел Броудбент. Адвокатът. Изглеждаше доста заинтригуван.

— Пфу-у-у! — изпуфтя Пеги с най-добрата имитация на Лиза Мари Симпсън, на която бе способна, и сбърчи нос. — Той е антипод на сексапила, облечен в костюм на райета. — Топна още едно картофче в басейна от кетчуп, който бе оформила в края на чинията си, и го лапна. — Предпочитам да умра.

— Може би трябва да се замислиш за дом, семейство... — каза Холидей.

— Защо? — попита Пеги. — Така ми харесва, поне за момента.

Прекараха известно време в разговори за работата ѝ, за книгата, посветена на съвременната фотожурналистика, върху която тя работеше, за трактата на Холидей върху оръжията и доспехите, който сякаш нямаше край, за миналото и за бъдещето. Накрая заговориха за Хенри и за настоящето, за това какво ще правят с наследството.

— Какво мислиш за къщата? — попита Пеги.

Сервитьорката дойде, взе чиниите им и им поднесе кафе. Ресторантът се опразваше, студентите си тръгнаха, а следобедът преливаше във вечер. Над езерото Ери се трупаха облаци и небето посивяваше.

— Опитвам се да не мисля за това — отвърна Холидей. Внезапно му се допуши, толкова силно, че чак се уплаши. Не беше пушил от смъртта на Ейми. — Понякога си мисля, че тъкмо в нея прекарах най-добрите дни от детството си.

— Аз също — каза Пеги и Холидей видя сълзите, които напиреха в очите ѝ, и долови мъката, която задавяше гласа ѝ. — Знаеш ли, той ми подари първия фотоапарат — продължи тя. Премигна и сълзите изчезнаха, поне засега. — Беше „Кодак“ от четирийсетте. Мисля, че го беше купил в Англия. Снимах насекоми и най-различни неща долу, край реката. Толкова се ядосвах, че снимките никога не показват онова, което се вижда във визъора. После дядо Хенри ми обясни какво да правя. Бях единственото дете в трети клас, което знаеше какво е паралакс.

— И аз получих първите си уроци от него, само че ставаше въпрос за риболов на пъстърва и индианците от племето катарогъс — засмя се Холидей. — Бях изненадан, че рибата всъщност не е на онова място във водата, където я виждам. — Поклати тъжно глава. — По едно време бях убеден, че вуйчо Хенри знае всичко, което си заслужава да се знае. Дори сега си го мисля от време на време.

— Ще ми липсва толкова много... — прошепна Пеги.

— И на мен — призна Холидей. — Но това не отговаря на въпроса какво ще правим с къщата?

— Така е — съгласи се младата жена.

— Може би е време да се изправим лице в лице с неизбежното — въздъхна Холидей.

— Прав си — отвърна Пеги.

Домът на Харт стрийт № 26 приличаше на къща, обитавана от привидения. Беше построен в характерния за „Дисни“ стил с прозрачна кула и миниатюрна тераса с парапет от ковано желязо, заобиколена от стръмния покрив на мансардните помещения. Къщата бе построена в задната част на парцела, заобиколен от ниска тухлена ограда и вековни брястове, брези и чепати черни орехи, чиито клони се виеха и преплитаха като разкривените от артрит пръсти на някоя вещица от детските приказки. Никой не бе косил тревата напоследък.

Между дърветата минаваше стръмна, застлана с чакъл пътека, която се спускаше към брега на Канадауей, ромоляща плитка рекичка, скрита зад дългите приведени клони на плачещи върби. Отсрещният бряг беше по-висок и обрасъл с гъста растителност. Да се приближиш към прозрачната стара къща откъм края на сляпата уличка бе все едно да разгърнеш страниците на някой от романите за Нарния на К. С. Луис и да изпитваш чувството, че прекрачиш ли прага ѝ, може да се озовеш на друго място и това място не е сред онези, на които би искал да попаднеш.

Джон Холидей и Пеги Блексток изкачиха петте протрити дървени стъпала, които отвеждаха до покритата веранда, издържана в южняшки стил. Холидей извади тежката връзка ключове, които адвокатът неохотно му бе дал, и започва да ги пробва един по един. Откри този, който пасваше на старата ключалка „Йейл“, и го завъртя. Хвана фасетираната кристална топка на бравата, отвори вратата и прекрачи прага. Пеги го следваше по петите.

Мигом ги обгърна познатата до болка миризма.

— Сигурно е щастлив — каза Холидей.

Пеги се усмихна.

— Той беше П. А., поклонник на абсолюта...

— ... и принц Албърт — изрекоха двамата едновременно, довършвайки старата реклама^[1], която Хенри Грейнджър цитираше всеки път, когато изваждаше от джоба на самото си старата лула от корен на изтравниче, потъркваше чашката ѝ в сатенения плат на

жилетката, която винаги обличаше, преди да пъхне ароматната лула в устата си, да я запали и над нея да се издигне дим, отдавна оцветил белите му мустаци в никотиново жълто.

В центъра на широкия вестибюл се издигаше вита стълба, която отвеждаше до втория етаж. Отляво се намираше библиотеката, отдясно бе старовремският салон. Зад стълбата бе разположена трапезарията с огромната камина, а в дъното на салона бяха килерът и кухнята. Към задната част на къщата бе долепена остъклена зимна градина, в която в продължение на много години Хенри Грейнджър бе отглеждал рози.

Подът бе от чамови дъски, покрити с дебели пластове лак, а върху тях бяха застлани протрити персийски килими и пътечки на различна възраст и с различни мотиви. Стените бяха облицовани с ламперия от черен орех, над която се виждаха гипсови стени, покрити някога с бяла боя, която с течение на годините бе потъмняла до неопределен нюанс на бежовото. Мебелировката бе тъмна, от края на викторианската епоха, допълнена от тежки завеси от кафяво кадифе. Стените във вестибюла бяха покрити с малки пейзажи в позлатени рамки, а над всяка картина светеше месингов аплик. До стената срещу закачалката за дрехи и поставката за чадъри, изработена от слонски крак, стоеше огромен салонен часовник, чийто месингов циферблат бе затворен в дъбов шкаф, инкрустиран с махагон и ямайско копринено дърво. Часовникът тиктакаше високо, отмервайки ритмично времето, и звукът отекваше в помещението, сякаш за да направи тишината, която цареше в останалата част на къщата, още по-потискаща.

— Изглежда толкова празна — тъжно прошепна Пеги.

— Да — съгласи се Холидей, — така е.

Обиколиха набързо къщата. Всяка хоризонтална повърхност бе покрита с всевъзможни джунджурии: лавици, пълни със стари бутилки, маси, покрити с купища списания, колекции от минерали и фосили, изложени във витрини със стъклени вратички. Полицата на камината бе отрупана с корабчета в бутилки, някои толкова стари, че стъклото бе помътняло.

На втория етаж имаше четири спални, баня с отделно мокро помещение, стълби, които отвеждаха до терасата на покрива и стаичката в кулата. И тези помещения бяха затрупани с вещи. На удобно място зад тоалетната чиния например беше оставена купчина списания „Лайф“ от 30-те години на XX век. Някога стаичката в кулата

бе предназначена за игра на децата, но сега се бе превърнала в нещо като склад за счупени мебели, оставени там в очакване на ремонт, който никога нямаше да бъде направен, за стари куфари и кашони, които в повечето домове биха намерили място на тавана или в гаража.

Само в една от спалните откриха следи от обитаване — най-малката, която обаче разполагаше със собствена камина. И тук всичко изглеждаше така, сякаш прах не е бърсан от десетки години, а саждите от камината и димът от неизменната лула на Хенри Грейнджър бяха замъглили прозореца към задния двор, така че бе станал почти непроходим.

— Е, не беше кой знае какъв домакин, нали? — отбеляза Пеги. Оправи пухената възглавница и приглади бледосиния плюшен юрган върху огромното легло с балдахин, заело по-голямата част от стаята. Пръстите ѝ тъжно погалиха старата завивка.

— Недей — промълви Холидей.

Слязоха долу и отидоха в кухнята. Мебелите в нея принадлежаха към стил, определян като „ранен американски“ — чамова маса, разположена в средата на помещението, допълнена от четири семпли стола с облегалки от дървени пръчки и седалки от плетена тръстика. Полиците бяха от боядисано дърво с вградени светлосини плочки делфтски порцелан. Подът бе покрит със сиво-зелен линолеум.

Старият хладилник, марка „Келвинатор“, беше пълен с остатъци от храна — изсъхнало парче пържола, увито непохватно във восъчна хартия, парче сирене с оранжев цвят, отворена полупразна консерва пилешка супа на „Камбъл“, оклюмали стръкчета целина, огромен буркан топено сирене „Чийз Уиз“...

— Тайният порок на вуйчо Хенри — каза Холидей. — „Чийз Уиз“ върху препечена филийка.

— Веднъж дядо Хенри написа статия за списание „Смитсониян“, посветена на Едуин Трайсман — каза Пеги. — Помогнах му за илюстрирането и оформлението.

— На кого посветена?

— На Едуин Трайсман. Латвиец от Уисконсин. Изобретателят на „Чийз Уиз“.

— Сигурен бях, че е от Уисконсин^[2] — каза Холидей.

— Оказа се, че пържените картопки, предлагани в „Макдоналдс“, също са дело на Трайсман — продължи Пеги. —

Починал е на деветдесет и една.

— Предполагам, защото не се е хранил със собствените си изобретения — измърмори Холидей.

Надникнаха в килера, огледаха и трапезарията. Помещението бе с тъмна ламперия, огромна витрина изпълваше цяла стена от пода до тавана. Зад стъклените вратички се криеха рафтове, отрупани с всевъзможни препарирани животни и птици — от миниатюрна лястовичка до огромен рогат бухал, от северноамериканска катерица със стъклени очи, застинала завинаги върху отрязан клон от някакво дърво, до озъбен рис, покатерил се върху голям речен камък, изработен от телена мрежа и папиемаше. Останалата част от трапезарията бе заета от голяма полирана маса, около която бяха подредени осем стола с високи облегалки, тапицирани със син марокен. По средата ѝ бе поставена италианска стъклена купа с восъчни плодове, покрити със същия дебел слой прах, както и всичко останало в къщата.

— Винаги съм се чувствала неловко да се храня тук — призна Пеги. — В компанията на всички тези стъклени очи, вперени в мен.

— Вуйчо Хенри донесе това от природонаучния музей в едно малко провинциално градче, понеже го затваряли — обясни Холидей. — Всъщност изобщо не обичаше препарирани птици и животни. Каза ми, че ги купил за нищожна сума на разпродажбата. Привлякла го изгодната сделка, нищо друго.

— Той работеше ли върху нещо? — попита Пеги. — Отдавна не се бяхме чували.

— И аз не му се бях обаждал напоследък. Последния път, когато разговаряхме, току-що се бе върнал от някакво проучване в Оксфорд. Струва ми се, че го бе използвал като повод да погостува на старите си приятели отпреди войната. Но това беше преди повече от година. Нямам представа с какво се е занимавал след това. Непрекъснато работеше върху някой проект...

Влязоха в библиотеката. Помещението бе великолепно: покрай стените бяха наредени библиотеки от череша със сводеста горна част, а между тях бяха окачени разкошни маслени картини на отдавна забравени художници, изобразяващи средновековни бойни сцени. От тавана, покрит с декоративни панели от тъмен дъб, висеше полилей от ковано желязо, а подът бе застлан с огромен персийски килим,

изобразяващ дървото на живота в различни нюанси на розово и тъмносиньо.

В библиотеката имаше още семпло бюро, разположено по диагонал в единия ъгъл, няколко удобни стари фотьойла с ветрилообразни облегалки, тапицирани с протрито кадифе, някога червено, но избеляло до бледорозово, малко канапе и любимия стол на Хенри, огромно чудовище, покрито със зелена кожа, пренесено сякаш от някой английски мъжки клуб от XIX в. До него бе разположен лампион, чийто абажур бе украсен с ресни, а от дясната му страна имаше масичка, достатъчно голяма, за да побере една книга, чашка шери, която Хенри да пийне преди лягане, и може би дори гарафа от любимото му малцово уиски.

Фотьойлът бе разположен досами семплата функционална камина. Над нея бе окачено мецотинто^[3], подписано от апокалиптичния британски художник Джон Мартин и изобразяващо разрушаването на Вавилон до последната отчаяна, ужасна и непоносима подробност. Гравюрата показваше асирийски жрец, изпепелен от божествени светкавици, изпратени от разбушувалото се, изпълнено с гняв небе над древния храм. Върху рамката имаше месингова плочка с цитат на латински. Холидей изрече думите по памет, тъй като вуйчо Хенри обичаше да ги повтаря често:

— *Ognuno sta solo sul cuor della terra
traffito da un raggio di sole:
ed è subito sera.*

— Какво означава това? — попита Пеги.

— *Човек е сам върху сърцето на земята,
пронизан от единичък слънчев лъч:
И ненадейно пада вечерта^[4].*

— Лесно ти е на теб — подкачи го Пеги.

— Думите са от стихотворение, наречено „И ненадейно пада вечерта“ от Салваторе Куазимодо.

— Куазимодо? Гърбушкото от Нотр Дам?

— Не. Куазимодо. Италиански поет. Лауреат на Нобелова награда за литература, ако не ме лъже паметта. Вуйчо се запознал с него в Рим след войната.

— Тъжна работа — каза Пеги, без да откъсва поглед от гравюрата над камината.

— Вуйчо Хенри не смяташе така — сви рамене Холидей. — За него тя служеше като предупреждение: времето, отредено ни на земята, е кратко и не бива да го пилеем. Смъртта ще прибере всички ни. Всеки ден е дар божи.

— Да, накрая тя прибра и дядо — въздъхна Пеги и се отпусна тежко върху голямото зелено кресло.

Холидей отиде до бюрото и седна на старомодния люлеещ се стол. Бюрото представляваше масивен дъбов правоъгълник с груба дърворезба, изобразяваща бръшлянови клонки, птички и дребни горски животни. На плота се мъдреха голям настолен бележник и месингова лампа със зелен абажур (от онези, които наричаха банкерски), която да го осветява.

Дървото бе тъмно, проядено от червеи и протрито от времето, а краищата на крачетата на бюрото бяха нацърбени. Холидей винаги бе смятал, че бюрото е сковано от останките от корабокрушение, макар никога да не бе питал вуйчо Хенри и сега да съжаляваше за това. Бюрото изглеждаше испанско, най-вероятно бе изработено през XV в. Холидей нямаше представа как се е озовало в този дом, разположен край брега на езерото Ери, но както в повечето случаи, и зад него се криеше някоя история, свързана с вуйчо Хенри.

Бюрото имаше две редици чекмеджета — три отляво, три отдясно — и още едно между тях. Холидей огледа бавно и методично всяко. Чекмеджетата отляво бяха пълни с лични папки, свързани със сметките, банковите извлечения, разписки за платени данъци, бележки, сметки за ток и вода. Тези отдясно също бяха пълни с папки, но свързани предимно с годините му в университета и професионалната му кореспонденция.

Холидей откри една картонена папка с плисирано гръбче, която съдържаше неразбираеми бележки, нахвърляни върху листчета хартия,

написани на поне три езика, които Холидей успя да идентифицира; единият бе иврит. Намери и няколко карти, включително на Ла Рошел, френския град, разположен на брега на Бискайския залив.

Картата беше малка, хартията — пожълтяла и чуплива. Изглеждаше така, сякаш е била откъсната от някой стар пътеводител на „Мишлен“. Върху нея бяха нанесени няколко бележки с избледнял молив: „Хугенот? Ирландия? Коя скала?“. Холидей прибра картата в папката.

Прегледа съдържанието и на централното чекмедже. В него нямаше нищо освен канцеларски материали и един стар кинжал с притъпено острие и абаносова дръжка. Видът му подсказваше, че вуйчо Хенри го е използвал като нож за отваряне на писма. Холидей никога не бе виждал кинжала, но мигом позна какъв е. Искаше все пак да е сигурен и го обърна, за да провери надписа, гравирани върху потъмнялото острие: *Meine Ebre Heisst Treue* — Моята чест е моята вяроност. Беше есесовски кинжал.

— За какво ли му е било това нещо? — зачуди се Холидей на глас.

— Кое? — попита Пеги и Холидей ѝ обясни.

— Предполагам, че е сувенир — каза после и ѝ подаде кинжала, за да го разгледа.

— Че той бил ли е изобщо в Германия през войната? — попита Пеги и смръщи вежди. — Мислех, че е служил в разузнаването като Ян Флеминг и останалите, които са пушили лули и са измисляли начини да вбесят Гестапо. Никога не съм смятала, че е участвал в нещо... имам предвид нещо опасно.

— И аз — призна Холидей.

— Може би не е истински, а най-обикновено копие — предположи Пеги.

— Не мисля — отвърна Холидей, взе кинжала и го огледа. Кинжалът притежаваше студената тежест на оръжие, използвано в мрачни времена за още по-мрачни цели. Бе наситен с история, а изящното му острие бе закалено с пролята кръв. Или пък Холидей прекаляваше с въображението и приписваше на кинжала несъществуваща биография. Но въпреки това пламтящите на светлината руни и свастика имаха доста неприятно излъчване. Той прибра кинжала в чекмеджето и го затвори.

— Може Брудбент да е имал предвид него — каза Пеги, стана от фотьойла и отиде до рафтовете с книги, изпълнили срещуположната стена на библиотеката.

— Можеш да наречеш един кинжал с много имена — отвърна Холидей, — но не можеш да го объркаш с меч.

— Чудя се защо ли баща му придава толкова голямо значение на един меч? — каза Пеги. После внезапно се усмихна. — Виж това! — възкликна развълнувано. — Всичките стари детски книги, които ми четеше дядо Хенри! — Зачете заглавията им: — Пълните „Хроники на Нарния“, „Пет деца и То“ от Едит Несбит, „Лястовички и амазонки“ от Артър Ренсъм, „Великолепната петорка“ от Инид Блайтън... всичките са тук!

Холидей се присъедини към нея, погледът му пробяга по лавиците и накрая откри онова, което търсеше — тежък том с твърди корици и обложка в бледозелено и кремаво, първото издание на прочутия епос на Терънс Уайт за крал Артур.

Когато Холидей бе още дете, вуйчо Хенри му бе прочел всичките томове от историята, а впоследствие самият Док ги бе чел и препрочитал много пъти. Ако имаше книга, която да грабне вниманието на едно момче в някой дъждовен ден в затънено провинциално градче, това бе тъкмо тази. Споменът накара Холидей да се усмихне. Това беше книга, която дори Хари Потър би прочел и оценил. Отвори я на титулната страница и оттам изпадна сгънато на две листче. Холидей върна книгата на мястото ѝ и се наведе, за да го вдигне от килима. Невъзможно бе да сбърка калиграфския почерк на вуйчо Хенри. Черното мастило бе избледняло до сиво.

— *Nie iacet Arthurus rex quondam rexque futuris...* Тук лежи Артур, който беше крал и крал ще бъде. В приказни години потърси, съкровището долу скрито намери, ти потърси го там, където знание намирам.

— Какво е това? — попита Пеги.

— За първото изречение се предполага, че е надписът на латински на гроба на крал Артур в Авалон. Това е последното изречение в книгата на Терънс Уайт.

— Ами останалото?

— Някаква загадка.

— За кого е предназначена?

— За мен, предполагам — отвърна Холидей. — Това беше любимата ми книга. Вуйчо Хенри е знаел, че ще дойда и ще я прелистя. — Замълча, после добави тихо: — След смъртта му.

— Имаш ли някаква представа какво означава?

Холидей повтори шепнешком загадката, отстъпи крачка назад и огледа цялата колекция от детски книги.

— Приказните години са всички тези книги. Моето детство и твоето също.

— А съкровището долу? — продължи Пеги.

— Долу няма нищо — отвърна Холидей. — Освен други книги.

— Долу в мазето, долу под дюшемето?

— Доколкото зная, Хенри не е забил и един пирон през целия си живот, така че не мога да си го представя да разкъртва дъски — изсумтя Холидей. — Не е в стила му.

Огледа лавиците. Библиотеките очевидно бяха правени по поръчка и монтирани по времето, когато е била строена къщата. Това пък предхождаше с няколко десетилетия момента, в който вуйчо Хенри се бе настанил в нея. Библиотеките приличаха на строени в редица тесни готически арки, бяха от онзи екзотичен тип, по който толкова си бяха падали представителите на късната викторианска епоха, особено в град като Фредония, пълен с къщи като тази на Хенри. Всяка библиотека имаше осем лавици, които изпълваха разстоянието от пода до тавана с изключение на самия свод и резбования цокъл долу.

Пеги се досети първа.

— Цокълът — каза тя, клекна и прокара пръсти по дървената летва, като натискаше леко на всеки няколко сантиметра. Натискът ѝ в центъра на плоскостта предизвика изщракване и цокълът изскочи напред, задвижен от скрита пружина.

— Тайно отделение — каза Холидей.

— Тайникът на дядо Хенри? — усмихна му се Пеги.

— Отвори го — подкани я той.

Чекмеджето се оказа дълбоко двајсетина сантиметра, колкото и лавиците с книги. Беше облицовано със стар, силно протрит сатен, който преди стотина години може и да е бил пурпурен, но сега беше избледнял до бледолилаво. В него имаше само една вещ, увита в червено-златисто-черно-бяло знаме, което Холидей не можеше да сбърка, също като кинжала в бюрото на вуйчо Хенри.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Пеги.

— Това е Standarte des Führers und Obersten Befehlshabers der Wehrmacht — отвърна Холидей, превключил мигом на немски. — Личният щандарт на Адолф Хитлер. Неговото бойно знаме. — Замълча за миг. — Да видим какво „съкровище“ е скрито в него.

Пеги колебливо разгърна коприненото знаме и прошепна:

— Невероятно!

— Меч — каза Холидей и огледа оръжието. — Меч на кръстоносец.

---

[1] Става въпрос за популярна през 40-те години на миналия век реклама на „Принц Албърт“, марка тютюн за лула. Слоганът ѝ гласи: P. A. means Pipe Appeal. P. A. means Prince Albert и тъкмо него цитират Холидей и Пеги. — Б.пр. ↑

[2] Американският щат Уисконсин е прочут с традициите си в производството на сирене. От 1910 г., когато изпреварва щата Ню Йорк, до наши дни Уисконсин неизменно е най-големият производител на сирене в САЩ, като видовете сирене са повече от 600. — Б.пр. ↑

[3] Мецотинто — название на гравьорски процес (и съответно на вид гравюра), изобретен от немския художник Лудвиг фон Зиген в средата на XVII в. Отличава се с високо качество и наситеност на изображението. — Б.пр. ↑

[4] Преводът е на Драгомир Петров. — Б.пр. ↑

5.

Мечът бе дълъг малко над деветдесет сантиметра, с прост кръстовиден предпазител и кръгла контратежест в края на дръжката. Ефесът като че ли бе покрит със стара лакирана кожа, вече почти напълно изгнила от времето — виждаше се навитата около дръжката метална лента. Острието бе дълго седемдесет и пет сантиметра, наточено от двете страни, с плитък канал за отвеждане на кръвта в средата, леко нащърбено.

— Меч на кръстоносец? — учуди се Пеги. — Не ми прилича на такъв.

— Нарича се рицарски меч или къс меч — обясни ѝ Холидей. — Това е средновековният еквивалент на шестзарядния револвер в Дивия запад — работно оръжие за всекидневна употреба. Ченгетата носят пистолети, рицарите са носили тези мечове. Това трябва да е мечът, за който спомена Брудбент.

— Мислех, че мечовете са по-красиви и изящни.

Холидей се наведе и взе оръжието заедно със знамето от Втората световна война. Върху щандарта имаше малък етикет: Kuhn & Nurnau — München. Той се обърна, отнесе меча до бюрото на вуйчо Хенри и го положи внимателно с две ръце.

Изглеждаше неприлично красив в противното си копринено ложе. Блестящ инструмент, предназначен единствено за убиване. И макар възрастта му да бе около хиляда години, бе също толкова смъртоносен, колкото и в деня, в който е бил изкован.

— Красив или не, този меч е принадлежал на богат човек — каза Холидей, след като го разгледа внимателно на светлината.

— Защо мислиш така? — попита Пеги.

— Това е дамска стомана — отговори той.

— Тоест?

— Виждаш ли вълнистата текстура? — попита Холидей и посочи вълнообразните шарки, наподобяващи копринено моаре, които преминаваха по цялата дължина на острието. — Дамаската стомана

била изработвана от специално желязо, внасяно от Индия, а впоследствие и от Персия. Малцина сред най-добрите ковачи и майстори на мечове знаели как да го обработват. Гилдията им наподобявала тайно общество. По време на изработката на меч металът бил диплен на пластове — петдесет или дори сто, подобно на японска катана. Крайният резултат бил толкова здраво и остро оръжие, че можело да пробие всяка броня или ризница. Ако знаеш да боравиш с такъв меч, можеш буквално да разсечеш човек на две. Казват, че дамаската стомана била достатъчно здрава, за да пробие дори камък.

— Мечът в камъка, като в легендата за крал Артур?

— Вероятно оттам води своето начало.

— Дамаск е столицата на Сирия. Откъде един кръстоносец се е сдобил с меч, изработен от врага?

Холидей се засмя.

— Не се заблуждавай. В онази епоха също са търгували с враговете, както го правим и днес. Войната винаги е свързана с пари. Американската петролна компания „Стандарт Ойл“ от Ню Джърси е зареждала нацистките подводници в Атлантика чак до нападението срещу Пърл Харбър. — Той поклати глава. — По-важният въпрос е как вуйчо Хенри се е сдобил с този меч и защо го е пазил в тайна.

— Да попитаме някого.

— Кого? Той нямаше много приятели. А и тези, които са живи, са още по-малко.

— Какво ще кажеш за университета? — предложи Пеги. — Да попитаме някой там.

— Той беше professor emeritus, което означава, че е пенсионер, а титлата му е почетна. Мисля, че беше научен ръководител на няколко абсолвенти, но...

— И все пак... — настоя Пеги.

Холидей си погледна часовника. Беше пет часът. Вероятно бе прекалено късно и нямаше да заварят никого. Сведе поглед към меча. Съзнаваше, че всеки музей би се гордял да прибави към колекцията си артефакт от подобен ранг и в подобно състояние. Този меч бе сбъдната мечта за всеки колекционер. В ръцете на специалисти той щеше да бъде изследван и те може би щяха да узнаят дори името на майстора, който го е изработил, тъй като повечето ковачи имаха собствен знак

или щемпел, който оставяха върху произведенията си. Защо Хенри бе решил да го скрие от чужди погледи? Любопитството му надделя.

— Добре, да опитаме — съгласи се Холидей.

Оставиха меча върху бюрото и когато излязоха от къщата, Холидей грижливо заключи вратата.

— Ти ли ще караш, или аз? — попита Пеги, която бе взела автомобил под наем от Ниагара Фолс, докато Холидей използваше служебен седан „Краун Виктория“, модел на „Форд“, който бе взел от гаража на Уест Пойнт. Фордът имаше окачването на танк и нямаше нито радио, нито поставки за чаши.

— Ти — каза Холидей.

Основният кампус на Нюйоркския щатски университет се намираше на километър — километър и половина северно от Харт стрийт. Университетското градче се оказа симпатично, добре озеленено, с предимно модерни постройки, които носеха характерния отпечатък на Йео Мин Пей, прочутия американски архитект от китайски произход, толкова влюбен в плоските безлични кубове и паралелепипеди, че архитектурните му творения приличаха повече на триизмерни геометрични модели, отколкото на сгради. Някой бе нарекъл този стил „крепостна архитектура“. На Холидей му приличаше повече на купчина безразборно разхвърляни детски кубчета.

Историческият факултет се намираше в Томпсън Хол, нисък широк паралелепипед, построен от огнеупорни тухли, с по едно повисоко крило в двата края. Холидей и Пеги тръгнаха из лабиринт от мрачни, зле осветени коридори без нито един прозорец.

— Помня, че лекциите ми по социология минаваха все на такива места — промърмори Пеги, когато свърнаха в поредния студен, мрачен и неприветлив коридор. — Целта на архитектите е била да възпрепятстват студентските вълнения и бунтове. Тесни стълбища, слабо осветление, бавни асансьори. — Изсумтя тихичко. — Че кой от днешните студенти вдига бунтове? Те всички се интересуват от бизнес. Край на секса, край на наркотиците, край на рокендрола. Само бира и футбол.

— Не се заблуждавай — усмихна се Холидей. — Сексът, наркотиците и рокендролът са в достатъчни количества, дори в Уест Пойнт.

— Не може да бъде — възкликна Пеги с престорен ужас. — Искаш да кажеш, че Армията от един^[1] пуши марихуана?

— И това е най-малкото — отвърна Холидей. — Помисли си за всички онези места, на които армията изпраща своите войници: Виетнам, Панама, Ирак, Афганистан... всяко от тях е рай за наркотиците.

— Това е прекалено цинично.

— По време на войната във Виетнам употребата на хероин в Съединените щати се увеличава двойно — отвърна й Холидей. — Разбира се, че съм циник.

Откриха катедрата по средновековна история на третия етаж. Кабинетите на преподавателите бяха разположени около централно фоайе — приемна, охранявано от секретарка. Името на табелката върху бюрото й я представяше като госпожица Каролайн Бранч. Името й подходеше — беше слаба като вейка^[2]. Изглеждаше около шейсетте. Личеше си, че някога е била доста красива, може би дори модел, но годините бяха взели своето. Високите й скули стърчаха като остриета на брадви, вратът й бе измършавял, бръчките по шията и деколтето бяха скрити зад пъстроцветно шалче, а малките й гърди изглеждаха неестествено симетрични, повдигнати от сутиен с подплънки. Късата й коса с подвити къдрици напомняше за седемдесетте, а кафявите кичури, някога сигурно били кестеняви, бяха прошарени със сиво.

Пръстите й бяха дълги и елегантни, по ноктите й нямаше и следа от лак, ръцете й бяха с изпъкнали вени и няколко старчески петна по кожата. Не носеше гривни. Изглеждаше така, сякаш е била секретарка през целия си живот.

Холидей се представи, представи и Пеги. Госпожица Бранч не изглеждаше особено впечатлена, не изказа дори най-протоколни съболезнования за смъртта на Хенри Грейнджър. Холидей долови лек противен мирис на тютюн, който идваше от косата на жената, а дъхът й носеше следи от сладък алкохол. Прикрита пушачка и любителка на шерито най-вероятно.

— Интересуваме се дали можем да влезем в кабинета на професор Грейнджър — каза Холидей.

— Бихме искали да приберем личните му вещи — добави Пеги.

— Вече е късно — каза секретарката и отправи демонстративен поглед към големия, мъжки на вид часовник на дясната си китка. — Тъкмо се канех да тръгна.

— Няма да се бавим — обеща Холидей.

— Можем да заключим и ние — предложи Пеги.

Госпожица Бранч реагира възмутено:

— О, не! В никакъв случай!

— Откога сте секретарка на професора? — попита Холидей.

— Административен помощник — поправи го рязко тя.

— Административен помощник — повтори Холидей.

— Работя в университета от четирийсет и три години. Постъпих веднага след като завърших академията в Олбъни — поясни превзето госпожица Бранч.

Четирийсет и три години. Това означаваше... края на шейсетте, началото на седемдесетте, което съответстваше на прическата. Девическата академия в Олбъни бе стара почти колкото Уест Пойнт. Тя беше мястото, на което богатите и влиятелни нюйоркски фамилии изпращаха дъщерите си, докато преценят, че е безопасно да им предоставят повече самостоятелност. Да, госпожица Бранч направо се бе вкаменила тук, досущ като насекомо в кехлибар. Странно, че бе постъпила в университета като служителка, а не като студентка. Явно госпожица Бранч криеше някаква тайна.

— През цялото време ли бяхте с дядо Хенри? — попита Пеги.

— Не съм била с дядо ви, госпожице Блексток. Работих за него. — В гласа ѝ не прозвуча и следа от уважение, но след четирийсет и три години, прекарани на това място, тя вероятно разполагаше с повече компромати за повече хора от всеки друг в университета. Не се притесняваше, че може да изгуби мястото си, интересуваше се предимно от клюки.

Холидей се усмихна вътрешно. Доброто разузнаване може да те отведе навсякъде.

— Може ли да влезем в кабинета му? — любезно настоя той.

Госпожица Бранч го удостои с продължителен строг поглед и накрая отстъпи.

— Щом настоявате.

Отвори централното чекмедже на бюрото си, извади връзка ключове и се изправи. Холидей и Пеги я последваха до затворена врата

в другия край на приемната. На малката пластмасова табела пишеше само Д-Р ХЕНРИ ГРЕЙНДЖЪР. Госпожица Бранч отключи вратата, отвори я и отстъпи встрани.

— Няма да се бавим — обеща Пеги.

— Заповядайте — прикани ги госпожица Бранч.

Дали бързаше, защото у дома я очакваха котки, които да нахрани? Или пък днес бе денят ѝ за пране? Холидей ѝ се усмихна дипломатично, докато минаваше покрай нея.

Озоваха се в кабинета на вуйчо Хенри. Беше просторен и проветлив, едната стена бе заета от библиотеки, изработени от светъл дъб, другата бе покрита с фотографии в рамки, а на третата бе окачена коркова дъска, отрупана с листчета и бележки. За тяхна изненада четвъртата стена бе заета от голям прозорец.

От него се разкриваше гледка отвъд околоръстния път на кампуса към Мейтъм Хол, поредната сграда, построена от Пей. Геометричната форма в случая бе бетонен полукръг с тесни процепи за прозорци, разположени на равни интервали. Според Холидей сградата приличаше на уголемен вариант на железобетонните бункери, които фелдмаршал Ромел^[3] издигнал по бреговете на Нормандия.

Разстоянието между Томпсън Хол и бетонния полукръг бе заето от добре поддържани тревни площи, прорязани тук-там от криволичещи алеи, над които се извисяваха дървета. Това явно бе направено с цел да се смекчи въздействието на симетрията.

Пеги огледа „трофейната“ стена с фотографии, а Холидей се настани зад модерното бюро. На него имаше дори компютърен терминал. Опита се да разгледа съдържанието на директориите и файловете, но то бе защитено с парола. Дръпна централното чекмедже, намери бележник с адреси и го отвори.

— Странна работа — измърмори Пеги и се приведе към стената, за да разгледа фотографиите по-добре.

— Кое ѝ е странното? — попита Холидей, докато прелистваше стария бележник.

— Има една снимка на трима мъже. Дядо Хенри е застанал от края, облечен в цивилни дрехи, а другите двама са с униформи. Мисля, че са английски. Ако мога да преценя по пейзажа, снимката най-вероятно е направена някъде в Северна Африка. В Кайро. А може би в Александрия.

— Е, и? Какво толкова странно има в това? Хенри бе учен, специалист по средновековна история. Обикаляше целия свят.

— Надписът гласи: „Дерек Кар-Харис, Ленард Гайз, Доналд Мичи, април 1941 г.“. Следва думата „Пощальон“ с главно П.

Холидей прелисти бележника. Откри Д. Кар-Харис с адрес във Великобритания, но не намери и следа от Гайз или Мичи.

— Интересно. Пощальон ми звучи като кодово име. От друга страна, през април 1941 година сме спазвали неутралитет. Какво е правил Хенри в Египет с двама британци в униформа осем месеца преди Пърл Харбър? Започнал е кариерата си в Бюрото за стратегически операции, но то е създадено чак през 1942 година — през юни или юли.

— Става все по-любопитно, както казаха Алиса пред дупката на заека — промърмори Пеги и погледна следващата снимка на стената. — Ето още една с Кар-Харис и дядо Хенри. И двамата са цивилни.

— Къде е направена? — попита Холидей, докато продължаваше да рови из съдържанието на чекмеджето. Откри паспорта на вуйчо Хенри и провери датите. Още беше валиден. На последната страница имаше четири печата: един за влизане в Канада през Ниагара Фолс, входен печат от летище „Хийтроу“ в Лондон два дни по-късно и още един входен печат от Франкфурт, поставен седмица след това. Последният печат показваше, че се е върнал в Съединените щати три седмици след като е влязъл в Германия. Всички печати бяха отпреди три месеца.

— Стоят в едно огромно помещение с гигантски отворен прозорец, през който може да прелети и самолет. В далечината се виждат планини — описа фотографията Пеги.

— Има ли надпис?

— Да. „Бергхоф, 1945“.

— Шегуваш се! — Холидей стана, отиде до нея и огледа снимката. Вуйчо Хенри и Кар-Харис бяха дребни силуети, незначителни фигурки на фона на огромното помещение, в което се намираха. А то наистина бе с гигантски размери. В далечината ясно се открояваха белоснежните върхове на Залцбургските Алпи.

— Подсети ме къде е Бергхоф? — помоли Пеги.

— Не къде, а какво — обясни Холидей. — Бергхоф е името, което Хитлер дава на лятната си резиденция край Берхтесгаден,

Бавария, за която спомена Броудбент. Фюрерът се стремял да се представя за човек от народа. Името означава „планинска ферма“.

— Което обяснява знамето, в което бе увит мечът — каза Пеги.
— Но какво ли е правил там дядо заедно с този англичанин? Какво изобщо е правил там? — Замълча за миг. — Мисля, че според адвокатата баща му е бил заедно с дядо, когато е намерил меча.

— И аз останах с такова впечатление.

— Къде тогава е той?

— Днес изникнаха прекалено много въпроси, свързани с вуйчо Хенри, а отговорите са прекалено малко.

— И какво ще правим?

— Ще продължим да задаваме въпроси — отвърна Холидей.

---

[1] В периода 2001–2006 г. рекламният слоган за набиране на доброволци в американската армия е An Army of One. Той заменя просъществувалия повече от 20 г. слоган Be All You Can Be и на свой ред е заменен от действащия в момента слоган Army Strong. Рекламната кампания под надслова An Army of One се оценява като неуспешна, а слоганът е подложен на остри критики — от „тронав“ през „прекалено сложен“ до „неотразяващ екипния дух в армията“. — Б.пр. ↑

[2] Branch (англ.): клонка; вейка. — Б.пр. ↑

[3] Ервин Ромел (1891–1944), немски фелдмаршал от Втората световна война, проявил се като блестящ пълководец по време на бойните действия в Северна Африка и Нормандия, принуден да се самоубие поради подозрения, че е участвал в заговора срещу Хитлер от 20 юли 1944 г. — Б.пр. ↑

6.

Холидей излезе от кабинета на вуйчо Хенри. Госпожица Бранч седеше зад бюрото си. Голямата ѝ дамска чанта стоеше в очакване до екрана на компютъра, който вече бе покрит с калъф. Госпожица Бранч четеше книга с твърди корици и бледозелена обложка — изглеждаше доста стара. Холидей не успя да види заглавието. Госпожица Бранч вдигна поглед и затвори книгата, но единият ѝ показалец остана между страниците, за да отбележи мястото, до което е стигнала.

Холидей видя обложката. На нея бе изобразена красива млада жена с дълги кестеняви коси. Отдолу с избелели златни букви бе изписано заглавието: „Ан от фермата «Грийн Гейбълс»“, Луси Монтгомъри. Изненада, изненада — в привидно скучната съсухрена душа на старата секретарка май се криеше романтично момиче. Книгата като че ли се бе озовала тук право от лавицата с детски романи на вуйчо Хенри.

— Да? — попита госпожица Бранч.

— Според паспорта, който открихме, вуйчо ми е пътувал до Канада преди няколко месеца.

— Точно така, през март.

Не ѝ се наложи да направи справка с бележника си. Интересно.

— Имате ли представа къде е бил?

— В Торонто.

— А знаете ли защо?

— Да — отговори госпожица Бранч. — Искаше да се срещне с един свой колега от Центъра за средновековни изследвания към университета на Торонто. Доктор Брейнтрий.

— А след това е заминал за Англия и Франкфурт.

— Да.

— Някаква конкретна причина?

— Разбира се — отвърна госпожица Бранч. — За Обяда на преподавателите.

— Обяд на преподавателите?

— В колежа Бейлиол, Оксфорд. На всеки две или три години организират официален обяд за старшите преподаватели.

— Отишъл е в Англия, за да обядва? — учуди се Холидей.

— Той имаше много приятели в Оксфорд — уточни госпожица Бранч.

— Сецате ли се за някого по-конкретно?

— Не — отвърна тя с леден тон.

— Ами Франкфурт?

— Питате ме дали имам представа защо професорът е бил в Германия?

— Да.

— Нямам представа — отвърна госпожица Бранч. Тялото ѝ се напрегна в иначе удобния ергономично проектиран стол. — Не ми е приятно да ме подлагате на подобен разпит.

— Простете — извини се Холидей. — Не исках да прозвучи по този начин.

— Опасявам се, че прозвуча точно така.

Холидей замълча. В главата му се въртеше някаква мисъл, но за момента не успяваше да я формулира. Преди повече от година на вуйчо Хенри бе поставена диагноза макулна дегенерация, с други думи, зрението му отслабвало. Престанал да шофира. Холидей се опита да си го представи да се вози в автобус на „Грейхаунд“. Не му се връзваше.

— А как е стигнал до Торонто?

— Аз го закарах до Бъфало — обясни госпожица Бранч. — После хвана следобедния влак.

Лека руменина пропълзя по лицето ѝ. Миглите ѝ лекичко трепнаха. Тя стисна здраво книгата в скута си, както корабокрушенец стиска спасителния пояс. Изглеждаше притеснена, приличаше на сърничка, заслепена от светлините на приближаващ се автомобил. Годиците отлетяха за миг. И Холидей мигом проумя истината. Завесите се вдигнаха, мъглата се разсея, воалът пред очите му падна и всичко се изясни.

Ама разбира се!

Старият екземпляр от „Ан от фермата «Грийн Гейбълс»“ най-вероятно наистина бе дошъл от библиотеката на вуйчо Хенри. Двамата бяха любовници — е, може би преди много години.

Сега му се струваше странно — сигурно Пеги би си помислила същото — но не изглеждаше толкова странно, ако се върнеше четирийсет и три години назад, когато младата Каролайн Бранч е пристигнала във Фредония с хормони, разбушували се от престоя в девическия колеж в Олбъни, самобявил се за Академия.

Холидей пресметна наум: средата на шейсетте, лятото на любовта и прочие глупости... трябва да е била на деветнайсет-двайсет, свежа като маргаритка. Вуйчо Хенри би трябвало да е бил около четирийсетте, жизнерадостен и привлекателен професор, който не се разделя с лулата си. Може би вече е започнал да побелява по слепоочията. Нещо като Хю Хефнър в по-образован вариант.

Преподавател и студентка, докато девойката следва, а може би и след това. Не беше първият случай, в който професор се озовава в леглото със своя студентка. Хенри така и не бе създал семейство, а — според табелката с името на бюрото — това се отнасяше и за госпожица Бранч. Може пък наистина да ставаше въпрос за истинска старомодна любовна история. Холидей вече гледаше на секретарката по различен начин.

— Имате ли други въпроси? — попита госпожица Бранч сковано, сякаш бе прочела мислите му.

— Не, засега не.

— Наистина става късно — настоя тя без заобикалки.

— Няма да се бавим.

Холидей се обърна и се върна в кабинета на вуйчо Хенри, като не забрави да затвори вратата. Пеги седеше пред компютъра и се опитваше да налучка паролата.

— Опитай с Каролайн — прошепна Холидей.

— Какво? — не разбра Пеги и сбърчи чело.

— Паролата. Опитай с Каролайн.

— Но...

— Просто опитай.

Пеги го изгледа, но написа името в съответното поле и натисна клавиша за въвеждане на паролата.

— Нищо. — В гласа й като че ли прозвуча облекчение.

— Опитай Каролайн Бранч. Изпиши го слято, като една дума — нареди й той.

Тя го послуша, втренчи поглед в екрана и прошепна:

— По дяволите! Получи се!

— Мисля, че едно време са били любовници — обясни й тихичко Холидей.

— Дядо, какъв стар хитрец си бил! — възкликна Пеги.

— Какви файлове виждаш?

— Обичайните неща. В папката „Мои документи“ има предимно стари лекции. Има папка „Писма“, още една — „Разходи“. „Дипломанти“. „Консултации“. Нищо необичайно. И нито думичка за някакъв меч. — Тя погледна Холидей. — Ако това търсим.

— Има ли електронна поща?

— Дядо Хенри и електронна поща? Стига бе!

— А дядо Хенри и госпожица Бранч? — ухили се Холидей.

— Уф, разбрах — примири се Пеги. — Ще проверя. — Натисна няколко клавиша и възкликна: — Прав си. Има акаунт в „Хотмейл“: `medievalscholar99@hotmail.com`.

— Кое е последното съобщение, изпратено от него?

— Адресирано е до `medievalscholar123@hotmail.com` — каза Пеги. — Изпратено е преди седмица.

— Каква е темата?

— Благодарности за отговора на 123 на предишен мейл. Темата на първоначалното съобщение е „Проучване“.

— И какво гласи то?

— „Скъпи Хенри, както предположих по време на посещението ти тук, вероятно става въпрос за ранна комбинация на задачата Книга/Масонски шифър/Елиан, но се опасявам, че без ключа няма да можеш да разбиеш кода. Не се споменава никъде в литературата, с която разполагам. Има един човек в Йерусалим — казва се Рафи Вануну — който знае много за замъците на кръстоносците. Може той да успее да те насочи в правилната посока. Работи в Института. Съжалявам, че не ти бях от по-голяма полза. Ще се радвам да се видим през март. Надявам се нещата с Доналд да се оправят. Ще държим връзка.“ Подписано е от Стивън Брейнтрий. — Пеги се намръщи: — Как може да има име като Брейнтрий^[1]?

— Дори има такова място в Масачузетс, сателитно градче на Бостън. Джон Куинси Адамс^[2] е роден там — обясни й Холидей. — Очевидно този Брейнтрий е професор в университета в Торонто.

— А какво ли означава това Книга/Масонски шифър/Елиан? Нищо не разбирам!

— Мисля, че става въпрос за кодове — отвърна Холидей. — Чела ли си една книга... „Ключът към «Ребека»“ от Кен Фолет? През осемдесетте направиха по нея телевизионен филм с Клиф Робъртсън.

— Това не е любимото ми десетилетие.

— Става въпрос за код, базиран на един роман от Дафни дю Морие, „Ребека“.

— Лорънс Оливие и Джоан Фонтейн. 1940-а. Алфред Хичкок.

— Да не би любимото ти десетилетие да са четирийсетте?

— Абсолютно! — усмихна се Пеги. — Обожавам черния жанр. Осветлението е невероятно, всички пушат цигари...

— Мислех, че си ги отказала.

— Отказах ги. Е, почти.

Холидей въздъхна. Пеги се отплесваше от темата. Върна я към нея.

— Както и да е, в романа на Кен Фолет използват книгата на Дафни дю Морие като ключ за разчитането на шифър. Брейнтрий споменава „книга“. Масонският код, известен още като розенкройцерски или код „морски шах“, се връзва донякъде с меч. Нямам представа какво означава „Елиан“.

— Дядо проявявал ли е по-сериозен интерес към шифроването и разбиването на кодове?

— Не, доколкото зная.

Прекараха още няколко минути в преглеждане на файловете на Хенри Грейнджър и след като не откриха нищо, се отказаха да търсят повече и решиха да се оттеглят под вербалната канонада, отправена им от госпожица Бранч през затворената врата.

Върнаха се в къщата на Харт стрийт и прекараха следващите два часа в претърсване на всяко място, където им хрумнеше, че може да открият нещо, което да хвърли повече светлина върху увития в нацисткото знаме меч и причините, накарали вуйчо Хенри да го скрие толкова грижливо. Прегледаха дори цялата папка с кореспонденцията на стария професор, оставена върху бюрото му. Единственото поинтересно нещо, на което попаднаха, бе поканата за официалния обяд в колежа Бейлиол. На гърба ѝ бе записано следното неясно съобщение:

Оксфорд 4:20 Абингтън експрес-40 автобус/Рединг
влак/Рединг до Кармартън смяна
Нюпорт до „Арива Трейнс Уелс“ — Холихед до
Лемстър.

Ще те взема. Без таксита. Л'Еспоар,
Лайънсхол, Кингстън, Херт. 44-1567-240-363.

— Указания как да се стигне от Оксфорд до Лемстър, графство
Херефордшър — каза Пеги.

— Има един град и в Масачузетс със същото име — добави
Холидей. — Само че го произнасят Лемънстър, родното място на
прочутата марка очила „Фостър Грант“ и на първото пластмасово
розово фламинго.

— Мозъкът ти май е доста странно място — засмя се Пеги.

— Работата ми е такава, че попивам страшно много ненужна
информация. Да вземем например конете. Знаеш ли, че Адолф Хитлер
е притежавал чистокръвен жребец на име Нордлихт, или Северна
светлина, който е умрял в една плантация в Луизиана през 1968
година? Или че по време на битката при Литъл Биг Хорн Джордж
Армстронг Къстър е яздил кон на име Виктори, а не Команч например?
Или че Теди Рузвелт е бил единственият от цялата му кавалерийска
бригада, който изобщо е имал кон по време на битката при Сан Хуан?

— Обзалагам се, че знаеш и името на коня — каза Пеги.

— Разбира се. — Холидей се усмихна. — Казвал се е Литъл
Тексас. Когато стигнали Сан Хуан обаче, конят бил толкова изтощен,
че Рузвелт трябвало да поведе атаката пешком. — Засмя се. —
Предполагам обаче, че по-скоро се е погрижил за имиджа си. Нямало е
да изглежда добре във вестниците, ако само той е бил на кон.

— Стига толкова история — каза Пеги и вдигна ръце, за да
покаже, че се предава. — Време е за вечеря.

— Пак ли „Гарис Динър“? — попита Холидей.

— Нека този път да е нещо по-изискано — предложи Пеги.

Изискано във Фредония, щата Ню Йорк, означаваше „Уайт Ин“,
необичайно голяма ферма от XIX в. с дървена обшивка на външните
стени, голям портик и ограда от ковано желязо, които ѝ придаваха
сходство с Белия дом във Вашингтон. Според Пеги тук поднасяха

отвратително шоладово мартини в бара и превъзходни ребърца в салона. Холидей остави Пеги да си поръча телешки ребърца, а той си взе спанак и скариди.

— Сигурен ли си, че не искаш ребърца? — попита тя. — Това нещо в чинията ти прилича на ордъовър.

Холидей погледна огромната порция, която Пеги разрязваше с видимо удоволствие. Ребърцата можеха да нахранят цял взвод, а освен това бяха гарнирани с гигантски печен картоф, плувнал в масло и сметана, маслен боб и салатата. Пеги лапна парче месо, после разчупи питката си и топна един залък в соса, който бе започнал да се стича към печения картоф, капещото от него масло и сметаната.

Холидей бодна с вилицата си една скарида.

— Ти си млада. Аз съм стар. Трябва да следя теглото си.

— Аз съм като колибри — обясни Пеги, докато взимаше парче картоф. — Храната, която изяждам всеки ден, трябва да е равна на теглото ми, в противен случай ще умра от глад. — Лапна и няколко бобчета. — Освен това, Док, ти не си стар и дебел, ти си фин, изискан.

Холидей я погледна с любов. Облечена в джинси и тениска, Пеги спокойно би могла да мине за първокурсничка в университета. Той, от друга страна, беше почти съвсем побелял, четеше с очила, носеше стелки на „Д-р Шол“ и от време на време усещаше рязка болка в ставите. Пеги все още се намираше в утрото на своя живот, докато той бе в ранната привечер на своя, или с други думи, принадлежаха към различни светове.

— Лесно ти е да го кажеш — отвърна тъжно той.

„Кой беше казал, че младите пропиляват младостта?“

— Джордж Бърнард Шоу — каза той.

— Какво? — попита Пеги.

— Нищо — отвърна Холидей.

Пеги отрязва поредното парче от ребърцата.

— Като стана въпрос за старост, сетих се за дядо Хенри и неговата секретарка.

— Невинаги е бил стар.

— Не я споменава в завещанието си.

— Не съм изненадан. Завещанията са публични документи, а тя очевидно държи на дискретността. — Той сви рамене. — Освен това може вече да се е погрижил за нея.

— Какво имаш предвид?

— Когато влязохме във факултета, тя четеше екземпляр от „Ан от фермата «Грийн Гейбълс»“.

— Е, и?

— Беше първо издание.

— Смяташ, че дядо ѝ го е подарил?

— Вероятно. Още ли носиш онази джаджа, блекбърито?

— Нарича се персонален дигитален асистент или джобен компютър — превзето обясни Пеги, топна нова хапка от ребърцата в соса от хрян и я лапна. — А понякога и крекбъри, заради способността му да пристрастява потребителите към себе си, както го прави кокаинът.

— Та носиш ли го?

— Винаги — отвърна Пеги, остави вилицата, порови в старата си чанта, тип куриерска или пощальонска, която ползваше вместо дамска, и извади малък плосък правоъгълник от черна пластмаса.

— Виж дали ще успееш да откриеш колко струва първото издание на „Ан от фермата «Грийн Гейбълс»“.

Пеги натисна няколко клавиша само с палци. Устройството напомняше на Холидей за всезнаещите черни правоъгълници от космическия епос „2001: Космическа одисея“. „С тази разлика — помисли си той, — че 2001 г. отдавна отмина, правоъгълникът днес се побира в една ръка, а сега ние сме маймуните.“

Пеги се облеци и възкликна смаяно:

— Дванайсет хиляди и петстотин долара!

— Какво ти казах? — попита Холидей и лапна поредната скарида. — Най-вероятно книгата не е единственият му подарък за нея.

— Това ми прозвуча като реплика на братя Маркс.

— Говоря сериозно.

— Сигурно я е обичал — каза Пеги. — Чудя се защо така и не са направили връзката си официална.

— Може би не е искала да се омъжва. Може на него да му е харесвало статуквото. — Холидей сви рамене. — Вероятно никога няма да разберем. Децата така и не опознават истински своите родители, а това важи с двойна сила за племенниците и внучките.

— И какво ще правим сега? С меча и всичко останало?

— Не съм сигурен. Мястото на меча е в музей, в това съм убеден. А можем и да го продадем, ако желаеш. При всички случаи ще струва повече от „Ан от фермата «Грийн Гейбълс»“.

— Не ми трябват тези пари.

— И на мен — каза Холидей.

— Защо не го подарим на музея от името на дядо? — предложи Пеги.

— Чудесна идея — съгласи се Холидей.

— Ами къщата?

— Искаш да я продадем?

— Разполагам с тристаен апартамент в Ню Йорк, в който прекарвам съвсем малко време. Ти живееш в Уест Пойнт. Ние сме единствените наследници. Няма къде да прибера половината от нещата в къщата.

— Съгласен.

— Какво ще кажеш за търг?

— Звучи ми добре — каза Холидей, макар идеята да сортира вещите, принадлежали на вуйчо му, изобщо да не му допадаше. Историята е едно, но личната история е нещо съвсем друго. Запита се дали да не съобщят дискретно на госпожица Бранч, че е добре дошла да си вземе нещо за спомен от къщата, ако желае. А може би бе за предпочитане да оставят нещата такива, каквито са.

— Почерпи ме вместо десерт едно шоколадово мартини в бара, после ще се върнем в къщата и ще решим какво искаме да задържим и какво можем да продадем. Става ли?

— Става — съгласи се Холидей.

Така че след като изпиха два прекалено сладки пенливи коктейла и един голям „Хайнекен“, потеглиха към Харт стрийт, разположена на няколко преки от заведението, но от другата страна на рекичката.

Беше почти тъмно, когато стигнаха до Форест Плейс. Отвъд дърветата, които се издигаха от двете страни на късата уличка, се виждаха светлините на къщи. Подухваше лек ветрец.

— Обичам тази миризма — прошепна щастливо Пеги, докато паркираха до бордюра взетия под наем автомобил. — Някой гори листа.

Нещо не беше наред.

— През юли? — усъмни се Холидей.

Стигнаха до каменната стена пред дома на вуйчо Хенри и тръгнаха по алеята.

Пеги вдигна поглед към мрака.

— Какво е това...

Ударната вълна от взрива ги вдигна във въздуха, запрати ги по гръб на земята и когато паднаха навсякъде около тях заваляха отломки от къщата и парчета стъкло. Холидей успя да се извърне и да прикрие лицето си с длани. Изправи се на четири крака навреме, за да види как огромно огнено кълбо поглъща предната част на къщата във вихрушка от пламъци. Миг по-късно Пеги се изправи замаяно на крака.

— Залегни! — изкрещя ѝ Холидей.

Ударна вълна, взрив, огън: първата аксиома на термохимията на експлозивите. Той се хвърли напред, събори Пеги и двамата се претърколиха на земята, докато огнените езици преминаха за миг над главите им.

С крайчеца на окото си Холидей долови движение на сянка и извърна глава натам — приведен мъж, помъкнал нещо в ръце, тичаше към дърветата. Явно и Пеги го бе видяла, защото извика:

— Хвани го!

— Добре ли си?

— Да! Да! Само го хвани!

Холидей скочи и хукна напред, като лавираше между дългите езици от пламъци, които разбушувалият се в къщата огън изстрелваше навън. Адската горещина съсухряше листата на околните дървета. Пламъци обгърнаха лехата с рози до къщата и цветовете за миг се превърнаха в черна пепел. Прозорците на горния етаж започнаха да се пръскат от горещината, експлозиите им наподобяваха канонада. Огнени езици започнаха да облизват сухите летви по стрехите.

Бягащият мъж спря и се обърна и Холидей успя да зърне — макар и за частица от секундата — бледо издължено лице с объркано изражение; нещо като качулка скриваше останалата част от главата. Очите бяха широко отворени и блестяха на светлината. След миг мъжът се обърна и хукна към рекичката.

Беше ли възможно мъжът да е оставил лодка в реката, запита се Холидей. Не, по това време на годината тя бе прекалено плитка, а и освен това къде щеше да отиде? Рекичката лъкатушеше през града, след което навлизаше в предградията, за да влее водите си в езерото

Ери, а това определено не бе най-умният маршрут за бягство. Възможно ли бе на някой от мостовете над реката да го очаква кола? Едва ли.

Мъжът падна. В мига, в който тялото му се стовари на земята, Холидей чу приглушен вик. Непознатият се изправи, но Холидей вече бе скъсил разстоянието. Едва сега успя да види какво носи мъжът: меч на вуйчо Хенри, увит в онова отвратително копринено знаме. Нима бе подпалил къщата, за да заличи следите от престъплението си? Пълна лудост! Какво ставаше?

Дали това не бе Броудбент, адвокатът?

Не, този мъж беше прекалено висок и слаб — и тичаше като опитен бегач на дълги разстояния. А Броудбент приличаше на някое телетъби. На онова тъмнолилавото, Тинки-Уинки или както там се казваше. Онова с чантичката.

— Спри! — извика Холидей, макар да се почувства ужасно глупаво още в мига, в който думата излетя от устата му. Мъжът беше крадец и подпалвач, да не е луд да спре? Холидей спринтира подире му, като току поглеждаше да не се спъне в нещо, но и без да изпуска непознатия от поглед.

Дишаше тежко, но събра сили и затича дори още по-бързо. Крадецът бе отмъкнал меч на вуйчо Хенри и бе подпалил пълната му със спомени къща — а това бяха спомените и на Холидей, най-хубавите му спомени от едно детство, лишено от кой знае колко приятни емоции.

В далечината се чуха сирени.

Мъжът отново падна и едва не изтърва меч, а Холидей спечели още няколко метра. Нападателят заобиколи една от върбите на брега, после скочи на тясната камениста ивица отдолу. Холидей не изоставаше, вече бе достатъчно близо, за да види отражателните запетайки на „Найки“ на маратонките на беглеца.

Крадецът скочи във водата и зацапа към отсрещния бряг. Водата тук бе дълбока само шейсет-седемдесет сантиметра, но покритите с водорасли речни камъни бяха хлъзгави. Мъжът се подхлъзна, успя да възстанови равновесието си, но се подхлъзна пак. Холидей беше останал почти без дъх, белите му дробове горяха от усилието, но въпреки това продължи да скъсява дистанцията. Скочи във водата. От

крадеца го деляха само три-четири метра. Беше достатъчно близо, за да чуе, че онзи диша тежко, досущ като него.

Крадецът излезе на отсрещния бряг. Оттук имаше само два изхода. Или наляво, където брегът не беше толкова стръмен и отвеждаше към футболното игрище, използвано от „Фредония Хилбилис“, или надясно, където склонът беше по-стръмен и обрасъл с дървета и храсти. Крадецът сви наляво. Холидей го последва, като забърза да му пресече пътя. Онзи внезапно се обърна, захвърли копринения щандарт встрани и размаха заплашително меч.

Холидей отскочи, за да се измъкне от обсега на острието. Мъжът определено не бе фехтовач, но седемдесет и пет сантиметра наточена стомана са опасно оръжие в ръцете на всеки. Холидей успя да огледа по-добре своя противник: не беше толкова млад, както му се бе сторило първоначално, вероятно приближаваше четирийсетте, гладко обръснат, с коса, скрита под качулката на черния суичър.

Холидей избегна удара, хвърли се под острието, връхлетя върху крадеца, удари го с рамо в гърдите и го събори назад върху склона. Онзи замахна отново и острието изсвистя към главата му. Холидей се хвърли встрани, тъй като мечът спокойно можеше да го обезглави.

Мъжът се обърна, захвърли меч и запълзя нагоре по брега. Холидей се хвърли отново и този път успя да го улови за глезена. Мъжът зарита яростно и го уцели по брадичката. Холидей падна замаян и се свлече по склона. Когато успя да се изправи, човекът, опожарил дома на вуйчо Хенри и опитал се да открадне загадъчния меч, бе изчезнал в нощта.

---

[1] Брейнтрий — от англ. brain — мозък и tree — дърво. — Б.пр.

↑

[2] Джон Куинси Адамс (1767–1848) — виден американски дипломат и политик, шести президент на САЩ. — Б.пр. ↑

7.

На следващия ден точно в девет сутринта Док Холидей и Пеги Блексток се появиха пред кантората на „Броудбент, Броудбент, Хамърсмит и Хау“ на Мейн стрийт, след като бяха прекарали предната нощ в две съседни стаи в „Холидей Ин“, където успяха да подремнат няколко часа. Преди това бяха наблюдавали как доброволческият пожарникарски отряд на Фредония полага отчаяни усилия да овладее пламъците, погълнали дома на Хенри Грейнджър, но в крайна сметка не успя да направи нищо повече от това да не позволи на огъня да се прехвърли върху съседните къщи. Към три сутринта от старото имение бяха останали само въглени и пепел.

Според шефа на доброволците Хоскинс, който чистосърдечно си призна, че не е специалист, пожарът бил започнал от газовата печка в кухнята и почти сигурно бил причинен умишлено. Според него някой счупил сигналните лампи, отворил докрай вентила на газта и оставил таймер, включен към съвсем елементарно взривно устройство, например картонена тръба, пълна с глави на кибритени клечки.

Невъзможно бе да се определи дали пожарът е дело на професионалист, или на аматьор — днес човек бе в състояние да открие каква ли не информация в интернет, включително подробни инструкции как да сглоби бомба с часовников механизъм или да опожари цяла сграда.

— Госпожице Блексток, полковник Холидей — поздрави ги Броудбент и стана от бюрото си в мига, в който секретарката му ги въведе в кабинета. — Радвам се да ви видя отново, при това толкова скоро. — Всъщност не им се зарадва ни най-малко, но протегна ръка над бюрото. Пеги и Холидей не обърнаха никакво внимание на жеста му. — Какво мога да направя за вас днес?

— Къщата на вуйчо Хенри изгоря снощи.

Двамата седнаха, Броудбент също седна.

— Да — отвърна адвокатът, придавайки си мрачен тон. Гласът му прозвуча като на погребален агент. — Ужасна работа.

— Шефът на пожарникарите смята, че причината е умишлен палеж — каза Холидей.

— Наистина ли? — възкликна Броудбент. — Имате ли опит в подобни неща?

— Снощи някой подпали дома на вуйчо ми и после избяга. На косъм бях да го пипна.

— Наистина ли?

— Наистина — отвърна Холидей, след което за миг замълча. — Опитваше се да открадне нещо от къщата.

— И какво беше то?

— Много добре знаете какво се опитваше да открадне — заяви Холидей.

— Така ли?

— Меч, господин Броудбент. Мечът, към който вчера проявихте такъв голям интерес.

— Какво всъщност намекувате? — Броудбент се усмихна любезно.

— Нищо не намекувам — рязко отвърна Холидей. — Казвам го директно: наели сте някого, за да открадне меча и да опожари дома на вуйчо ми.

— Не бих изрекъл тези думи на публично място — посъветва го адвокатът. — Може да се окажете подсъдим за клевета.

— Значи отричате? — възмутено попита Пеги.

Броудбент се усмихна.

— Разбира се, че отричам, госпожице Блексток. Би било изключително глупаво да не го направя, дори да допуснем, че по някакво невероятно стечение на обстоятелствата обвинението ви почива на реални обстоятелства, каквито всъщност аз не откривам. — Адвокатът се обърна към Холидей. — Освен това, полковник, както и двамата отлично знаем, не разполагате с никакви доказателства.

— Вчера попитахте за меча.

— Глупости! — възкликна Броудбент и щракна с пръсти във въздуха. — Случайно съвпадение!

— Вуйчо ми е открил меча през 1945 година. Пазил е находката си в тайна повече от шейсет години. Защо според вас го е направил?

— Нямам представа — отвърна Броудбент.

— Баща ви не го ли е споменавал?

— Не. Както ви уведомих вчера, научих за съществуването му едва след като поех практиката на баща ми и прегледах записките му по отношение на завещанието на вашия вуйчо.

— А защо баща ви също е пазил в тайна съществуването на меча?

— Нямам представа — отвърна Броудбент с въздишка. — Зная само, че мечът е бил много важен за него.

— И въпреки това никога не е правил опит да се сдобие с него.

— Да. Вероятно не е знаел, че мечът все още е у вуйчо ви.

— Можел е да го попита.

— Очевидно не го е направил, или поне аз не разполагам с информация да го е правил.

— Казахте, че баща ви и вуйчо ми са били заедно, когато са открили меча.

— Точно така.

— Твърдите ли, че баща ви има някакви права върху меча?

— Вашия вуйчо го е откраднал от него.

— И той се е опитал да си го върне?

— Не говорете глупости!

— Какво е правил баща ви в Берхтесгаден?

— Бил е майор от Трета пехотна дивизия. Бил е адютант на командира ѝ, генерал-майор Джон О'Даниъл.

— Вуйчо ми никога не е служил в Трета дивизия — възрази Холидей. — Дори не е бил в армията.

— Точно така — отвърна Броудбент. — Прикритието, което е използвал, му осигурявало самоличност като граждански консултант в Управлението за паметниците, изящните изкуства и архивите, създадено от Съюзниците с цел опазване на културните шедьоври в зоната на бойни действия. Вуйчо ви всъщност е бил служител на генерал Донован в Бюрото за стратегически операции, предшественика на ЦРУ. — Броудбент замълча за миг. — Предполага се, че е проявявал по-голям интерес към разузнаването, отколкото към откриването на откраднати от нацистите произведения на изкуството.

— Явно знаете доста неща за вуйчо ми.

— Положих усилия да го проуча.

— Защо?

— На първо място, защото беше клиент на баща ми.

— Не разбирам — обади се Пеги. — Ако дядо ми е откраднал този меч от баща ви, защо ще избере тъкмо него за свой адвокат?

— Били са приятели — обясни й Броудбент. — Доколкото зная, са преживели доста неща заедно.

— Никога не съм чувал вуйчо Хенри да споменава името му в друг контекст, освен като свой адвокат — каза Холидей. — А и в кореспонденцията му не открих нищо, което да ме накара да повярвам, че наистина са били приятели.

— В такъв случай, предполагам, че не сте познавали вуйчо си достатъчно добре. — Броудбент сви рамене. — Но случилото с нищо не променя обстоятелството, че в ръцете ви се намира вещ, която по право принадлежи на моето семейство.

— Докажете го — каза Холидей и се изправи. Пеги също стана от стола си. Броудбент не помръдна от мястото си.

— Мога да ви предложа много лесно и изгодно решение — каза адвокатът и въздъхна повторно. — Можете просто да ми продадете меча, в края на краищата той няма никаква друга стойност, освен финансова. А това би означавало много за баща ми.

— Мислех, че той е non compos mentis, че страда от Алцхаймер и разсъдъкът му изневерява — каза Пеги. — Как може да го интересува един меч?

— Мечът означава много и за мен — добави Броудбент.

— Точно в това е въпросът — усмихна се Холидей. — Искам да разбера *защо* този меч означава толкова много за вас. Какво ви е накарало да опожарите нечий дом, за да се доберете до него. — Обърна се и напусна кабинета на адвоката. Пеги го последва.

Върнаха се в „Уайт Ин“ и си поръчаха закуска. Холидей избра бъркани яйца и препечени филийки без масло, а Пеги се спря на гофрети с боровинки и сметана, гарнирани с бекон и пържени картофи. И двамата си поръчаха кафе.

Холидей я наблюдаваше как яде, смаян от количествата храна, които поглъща.

— И никога не качваш дори един килограм?

— Никога — отвърна тя, докато поставяше резенче бекон върху пропитата със сироп гофрета.

— Мразя те — каза Холидей с любов.

— Аз съм ти племенница — отвърна закачливо Пеги, преди да лапне поредната хапка и да започне да дъвче с наслада. — Не ти е позволено да ме мразиш. Това просто не е редно, не е според правилата.

— Не си ми пряка племенница. И в случая важат съвсем различни правила.

— Да бе, да — отвърна Пеги и боцна с вилицата си няколко картофчета.

— Един застрахователен статистик ми каза веднъж, че всеки от нас го очакват един прелез и един товарен влак. Всичко е въпрос на време — заяви Холидей. — Може би няма да е зле да намалиш холестерола.

— Не мога — отвърна Пеги. — Не забравяй, че съм млада и глупава. Трябва да се грижа за реномето си.

— Имаш сметана на горната устна.

Тя я избърса със салфетката и попита:

— Какво ще правим с Брудбент?

— Точно сега? — каза Холидей. — Нищо. Той е прав. Не разполагаме с никакви доказателства, че е замесен в палежа.

— Ами онзи, когото ти подгони?

— Полицейското управление на Фредония разполага с един-единствен следовател. Не възлагам особени надежди на полицията.

— Значи да не правим нищо?

— Не, ще постъпим както вече казах. Ще открием защо Брудбент се стреми толкова отчаяно да се сдобие с един хилядолетен меч.

След закуска се качиха в стаята на Холидей и той извади меча, който бе скрил под матрака на леглото си, и го сложи на бюрото до прозореца.

— Добре — рече Пеги. — Това е един стар меч, увит в едно старо знаме. Какво друго значение би могъл да има, като изключим обстоятелството, че дядо го е намерил в дневната на Адолф?

— Да започнем от самото начало — предложи Холидей, без да откъсва поглед от меча. — Вуйчо Хенри го е пазил повече от половин век. На какво тогава се дължи този внезапен интерес към него?

— Нещо, което той е открил?

— Например? — попита Холидей. — Както каза самата ти, това е един стар меч. Очевидно е бил собственост на заможен благородник, вероятно рицар или дори крал.

— От коя ли страна е дошъл? — зачуди се Пеги.

— Няма начин да се разбере. Това не е картина, произходът му не може да бъде проследен, съмнявам се и че ще открием исторически свидетелства, които да ни разкрият как е попаднал в ръцете на Хитлер. Несъмнено е част от плячката, събрана от Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg, така наречения Институт за окупираните територии на райхслайтер Розенберг. Възможно е да става въпрос и за хората на Херман Гьоринг. Те също са си падали по масонски реликви, които са играели съществена роля в арийския им маскарад.

— Масоните са имали мечове? — учуди се Пеги.

— Не, но тамплиерите са имали, а тамплиерската митология и масонството намират много общи точки в началото на XIX век.

— Значи може да е тамплиерски меч?

— Определено.

— Как може да се определи?

— Не може.

— Ако не ме лъже паметта, ти спомена, че добрите ковачи оставяли знака си върху изработените от тях мечове.

— Така е. Нещо като монограм, печат или търговска марка. Гравирали са го или пък са го щамповали.

— Но върху този меч няма подобен знак.

— Би трябвало да свалим металната лента около ръкохватката, за да се убедим в това.

— Какво чакаме?

Холидей погледна меча. От кожената ивица, обвивала някога лентата, не бе останало почти нищо, а и като че ли самата метална намотка се бе разхлабила.

— Всеки съвестен археолог ще изпадне в див ужас от това, което правим — промърмори той.

— Индиана Джоунс не е сред нас, така че действай — подкани го Пеги.

— Младостта може да е глупава, но този път е права — каза той и внимателно започна да развива лентата. Когато стигна до втория

пласт, разбра, че лентата е златна — горният слой се бе оцветил от коженото покритие.

Върху ръкохватката на меча бе навито едно-единствено цяло парче лента, но изработена от поне дузина по-малки части, споени една за друга. Холидей осъзна и още нещо: някой бе правил това и преди — лентата бе прекалено хлабаво навита, за да остане непокътната през тези хиляда години. Отне му почти половин час, докато най-сетне успее да я свали цялата.

— Какво е това? — попита Пеги, когато Холидей оголи стоманената дръжка на меча.

— Знакът на майстора ковач — каза Холидей. — Всъщност знаците са два. — Единият бе във формата на пчела, щампована върху стоманата. Вторият бе изящно гравирани: двама рицари в брони, яхнали един кон, официалният символ на рицарите тамплиери. Под него бяха изписани буквите D. L. N. M.

— Двама рицари на кон е символът на Ордена на тамплиерите — обясни Холидей. — Нямам представа какво означава пчелата.

— А тези букви? — попита Пеги и ги посочи. — Дали не са инициалите на майстора, който е изработил меча?

— Съмнявам се.

Холидей обърна меча и възкликна:

— Невероятно!

Върху стоманата бяха щамповани думите: ALBERIC IN PELEPIN FECIT.

— Ти си ученият, Док. Какво означава това?

— „Направи го Алберик в Пелерин“.

— Какво е Пелерин и кой е Алберик?

— Пелерин е замък на кръстоносците в Светите земи, на територията на днешен Израел. Това е единственият замък, който султаните на мамелюците така и не успели да превземат. Алберик, или Алберих, е бил джудже, за което се предполагало, че изработва вълшебни мечове. Връзката с Хитлер постепенно започва да се изяснява.

— Ти май наистина знаеш всичко, нали?

— Казах ти вече, чета много.

— Митично джудже, което кове вълшебни мечове. Ей, Док, това да не ти е „Властелинът на пръстените“? Да поговорим за по-реални

неща.

— Кажу го на Адолф. Алберих бил митичното джудже, което охранявало съкровището на нибелунгите в операта на Вагнер, между другото, любимата опера на Хитлер.

— Добре. Това е тамплиерски меч, изкован от митично джудже, който е принадлежал на един немски диктатор, който освен меломан и мегаломан бил и масов убиец.

— Всъщност не е бил немец — поправи я Холидей. — Хитлер е бил австриец.

— Добре, но пак те питам: къде ни отвежда това?

Холидей не отговори. Взе навитата на спирала лента, огледа я внимателно, после прокара палец по цялата ѝ дължина. Усмихна се.

— В Канада — каза той. — Ще ни отведе в Канада.

8.

Пресякоха границата при Ниагара Фолс с взетата под наем кола на Пеги и се отправиха на североизток, следвайки бреговата линия на езерото Онтарио. Шофираха под безоблачното лятно небе в продължение на час и половина, преди да навлязат в Торонто. И двамата не бяха идвали тук и останаха изненадани от мащабите на града. В действителност Торонто бе петият по големина град в Северна Америка, населението му надхвърляше шест милиона души, а самият град се простираше по протежение на близо петдесет километра по крайбрежието на езерото Онтарио и заемаше площ от шестстотин квадратни километра, територия, принадлежала някога на индианците от племето алгонкин.

Пеги Блексток и Док Холидей оприличиха града на по-чиста и поддържана версия на Чикаго, с модерно метро вместо с остаряла надземна железница. Над брега на езерото се извисяваше огромна бетонна кула, която според Холидей бе напомпана със стероиди версия на Космическата игла в Сиатъл. Видяха и покрит стадион, който според Пеги приличаше на гигантски ванилов кейк. Настаниха се в хотел „Парк Хаят“, разположен на две преки от идеалния център, мястото, където се пресичаха Блор стрийт и Йонг стрийт, разделящи града на източна и западна половина и на идеален и широк център.

Точно срещу хотела, от другата страна на Блор, се издигаше Кралският музей на Онтарио, издържан в псевдонормански стил. Със своите кули и внушителна колонада пред централния вход той приличаше повече на съдебна палата, отколкото на образователна институция. Неотдавна управата на музея бе осенена от безкрайно мъдрата идея да модернизира сградата и бе наела за целта съответния архитект. Резултатът бе огромна пристройка от стъкло и стомана, която приличаше на кристална друза или на извънземен космически кораб, паднал на земята и запоен за фасадата на старата сграда.

По диагонал от хотела бе разположена още една сграда, издържана в същия стил, но с доста повече колони по фасадата.

Подобно на голяма част от сградите в историческия център на града, и тя беше част от университета на Торонто. На последния ѝ етаж бе разположен университетският Център за средновековни изследвания, истински лабиринт от кабинети, който — с целия този прахоляк, кънтящи коридори и проскърцаващи дъсчени подове — спокойно би могъл да послужи за декор на някоя екранизация по Дикенс.

Кабинетът на Стивън Брейнтрий отговаряше на представата за работно място на професор по средновековна история: купища книги, папки и листове хартия покриваха всяка хоризонтална повърхност, полици, увиснали под тежестта на томовете, кантонерки с преливащи от листа папки, картонени кутии на пода и една умираща аспидистра, наречена още семейно щастие, поставена върху радиатора — единственото ѝ спаружено пурпурно цветче се бе извило към тесния, отдавна немит прозорец. Самият Брейнтрий обаче изглеждаше по съвсем различен начин. На вид бе около трийсет и пет, тъмната му коса се спускаше до раменете, а интеллигентните му черни очи бяха скрити зад модерни очила „Прада“. Беше облечен с джинси и бяла тишъртка под скъпа на вид зелена копринена риза с къси ръкави.

Оказа се, че Брейнтрий познавал вуйчо Хенри само по репутация и благодарение на няколкото телефонни разговора, които провели преди срещата им през март, но бе шокиран от новината за неговата смърт. Според Брейнтрий Хенри не бил обсъждал с него никакъв меч по време на посещението си през пролетта, но изглеждал доста заинтригуван, когато Брейнтрий му съобщил, че наскоро в архивите на Ватикана били открити сведения, които предполагали съществуването на сложна кодираща система, изобретена по време на първите кръстоносни походи. Въпросната система използвала „общ дешифратор“. Обикновено дешифраторите били текстове, известни както на подателя, така и на получателю на кодираното съобщение. Шифраторите пък обикновено били вариации на древногръцката система, известна като *скитали*.

Скитали представлява нещо като жезъл или палка с точно определени дължина и диаметър, върху която се навива тясна ивица пергамент или хартия. Съобщението — записано понякога в прав текст по дължината на ивицата, а понякога с разменени места на буквите, се навивало върху палката. Когато някой развиел ивицата пергамент, получавал напълно неразбираема съвкупност от букви, която можел да

прочете само ако я навие отново върху друга *скитали*, идентична на първата. Документите, открити във Ватикана, описвали вариант на този метод, наречен Жезъла на Цезар. Почитателите на Кен Фолет могат да открият същия код и в шпионския му трилър „Ключът към «Ребека»“.

— Златна лента, увита върху ръкохватката на меч — каза Холидей.

Брейнтрий се усмихна широко и плесна с ръце.

— Именно! Това беше хипотезата на вуйчо ви. Ако някой маркира лентата по цялото ѝ протежение, така че съответните места — грапавини или пъпки — да съвпадат с текста на определен документ, тогава лентата ще играе ролята на пергамента, увит около скитали. Дори да попадне в чужди ръце, мечът ще е безполезен, освен ако не разполагате с ключа! Как ви се струва?

Холидей бръкна в джоба на самото си и извади навитата на руло златна лента, която бе открил увита около стоманената дръжка на меча. Подаде я на Брейнтрий. Младият историк вдигна очилата на челото си, огледа внимателно лентата и прокара пръсти по нея.

— Издутини — промълви той. — Приличат на пъпчици или мъниста.

— Златен припой — съгласи се Холидей. — Неравномерно нанесен, но на повтарящи се разстояния. Общо седемдесет и осем мъниста, както ги нарекохте.

— Съобщението явно не е от най-дългите или сложните — каза Пеги.

— Пъпчиците не са самото съобщение — усмихна се Брейнтрий. — Те играят ролята на роторите на германската шифровъчна машина „Енигма“. Ако наложите пъпчиците от лентата върху ключовия текст, ще получите необходимите транспозиции за разчитане на съобщението.

— Нищо не разбрах — намръщи се Пеги.

— Мисля, че схващам — каза Холидей. — Ако повторите разстоянията между пъпчиците или мънистата върху текста, ще получите съобщението.

— Точно така — потвърди Брейнтрий.

— Пак не ми стана ясно — измърмори Пеги.

Професорът сви рамене.

— Бездруго няма никакво значение, освен ако не разполагате с ключа. — Замълча за миг, после попита: — Къде е мечът сега? Случайно да сте го донесли със себе си?

— В наши дни той не е сред нещата, които човек иска да вземе със себе си, когато прекосява граници — каза Холидей. — Прибран е на сигурно място. — В интерес на истината, бяха предали меча на госпожица Бранч, за да го прибере в сейфа на университета.

— Колко жалко! — възкликна Брейнтрий. — Щях да се радвам да го видя.

Пеги извади от чантата си няколко разпечатки на цифровите фотографии, които бе направила на меча. Брейнтрий ги огледа внимателно и каза:

— Рицарски меч. От началото на XIII век, ако можем да съдим по знака на тамплиерите. — Вдигна поглед към Холидей. — Сигурен ли сте, че е автентичен?

— Едно добро копие би могло да заблуди мен, но не и вуйчо Хенри — отвърна той. — Освен това кой би си направил целия този труд?

— Ако мечът е автентичен, би струвал неимоверно много. Имам няколко колеги от другата страна на улицата, в Кралския музей на Онтарио, които биха продали собствените си майки, за да прибавят такъв меч към колекцията си. Фалшифицирането на подобен артефакт си заслужава дори само заради парите, които могат да се спечелят, да не говорим за евентуални други цели.

— Дядо не би положил толкова усилия за един фалшификат — каза Пеги.

— Надписът е доста необичаен, не смятате ли? Алберик в Пелерин? Знаете ли произхода на меча? В чия колекция е бил?

— На Адолф Хитлер — отвърна спокойно Холидей, наслаждавайки се на обърканото изражение на канадския професор.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

Брейнтрий погледна отново снимките, след което бавно кимна.

— Има логика от историческа гледна точка. Хитлер е бил силно заинтригуван от всевъзможните ницшеански псевдонаучни глупости за арийската раса. Кръв и земя, пръстенът на нибелунгите, валкирии, джуджета ковачи, тамплиери, масонски ритуали... Това би го

очаровало. — Брейнтрий се изсмя горчиво. — Кой знае, може да си е въобразявал, че това е *Тирфинг*?

— Какво е това? — попита Пеги.

— Мечът на Один, или Вотан — отговори Брейнтрий. — Ако си падате по оперите на Вагнер.

— От произведенията на Вагнер съм слушала само онова, което е включено в саундтрака на „Апокалипсис сега“ — изсумтя Пеги.

— Обаче... — замисли се професорът — може изобщо да не става въпрос за джуджето Алберих, а за светеца.

— Светец? — поинтересува се Пеги.

— Един момент — каза Брейнтрий, стана от бюрото и затърси в купчините книги на пода. Не откри нужната му, така че продължи да рови из лавиците по стената, като не спираше да мърмори нещо. От време на време измъкваше някоя книга, оглеждаше я и я връщаше обратно.

— Аха! — възкликна най-сетне. — Намерих те!

— Какво? — попита Холидей.

— Това! — каза Брейнтрий и му подаде дебел том с твърди корици.

Холидей прочете заглавието: „Светецът тамплиер Алберик от Сито и възходът на Ордена на цистерианците“. Погледна под заглавието. Името на автора — сър Дерек Кар-Харис, бе придружено от множество съкращения, сред които D. Litt. Охон и КСВЕ — рицар-командор на Ордена на британската империя, при това по-достоеен от Пол Маккартни, да речем, и с докторат от Оксфорд. Впечатляващо. А и името звучеше странно познато.

— Смятате, че върху меча е изписано името на този Алберик?

— Струва ми се логично, особено като се има предвид, че латинската дума *fecit* може да означава както „направен от“, така и „направен за“.

— Направен за Алберик в Пелерин — каза Пеги.

— Възможно е да става въпрос и за игра на думи — предположи Брейнтрий, взе книгата от Холидей и прелисти азбучния показалец на последните й страници. — Съобщението е било предназначено за Алберик, а мечът е бил изкован в Пелерин с единствената цел да му се предаде важно съобщение. По това време той най-вероятно се е намирал в абатството Сито.

— Къде е това? — попита Пеги.

— Във Франция — отговори Брейнтрий. — Южно от Дижон. — Кимна сякаш на самия себе си, сетне прокара пръст по азбучния показалец и спря. — Ето го! — възкликна триумфално. Върна се до бюрото си и взе една от снимките, които бе направила Пеги, погледна я, после я подаде на Холидей. Беше близък кадър на символите върху ръкохватката на меча и надписа.

— De laudibus novae militiae, адресирано до Юг дьо Пайен, първия велик магистър на тамплиерите и приор на Йерусалим.

— Не разбирам — призна Холидей.

— Инициалите D. L. N. M. De laudibus novae militiae. Това е прочуто писмо, написано от Бернар от Клерво^[1] и адресирано до Пайен, основателя на тамплиерския орден. Това е ключът към кода. — Той замълча за миг. — Има и още нещо.

— Какво? — попита Холидей, изпълнен с възмущение, тъй като бледите улики от далечното минало започнаха да се промъкват в настоящето подобно на привидения, чиято загадка скоро ще бъде разбулена.

— Пчелите — каза Брейнтрий и посочи изображението на снимката. — Във Франция Алберик от Сито бил смятан за светец покровител на пчелите и пчеларите.

Пеги взе книгата от бюрото на професора.

— Това име ми е познато — каза замислено. — Аха! Снимката в кабинета на дядо Хенри! Онази, която е била направена в Кайро или в Александрия през 1941 година! Един от мъжете на нея е Дерек Кар-Харис!

— Който отишъл в Оксфорд — добави Холидей, вперил поглед в корицата на книгата в ръцете ѝ.

— И който върху поканата за обяда в Оксфорд написал указанията как дядо да стигне до къщата му в Лемстър — завърши усмихната Пеги.

Брейнтрий изглеждаше объркан.

— Пропуснах ли нещо?

---

[1] Писмото, озаглавено De laudibus novae militiae (Похвала на новото рицарство), е апология на създаването на религиозен военен орден, в която Бернар от Клерво заявява, че е не само оправдано, но и

похвално вдигането на меч в защита на невинните и на църквата. В него той пише: „Рицарят тамплиер е наистина безстрашен рицар, защитен от всички страни, защото душата му е защитена от бронята на вярата, а тялото му е защитено от бронята от стомана. Така той е двойно въоръжен и не се бои нито от демони, нито от хора“. — Б.пр. ↑

9.

След като престояха в Торонто по-малко от двайсет и четири часа, Пеги Блексток и Джон Холидей взеха нощния полет на „Бритиш Еървейс“ от международното летище „Пиърсн“ до лондонското „Хийтроу“ и пристигнаха в Англия в девет сутринта. От телефонния разговор с кабинета на Дерек Кар-Харис в Оксфорд научиха, че професорът е в лятна ваканция, която прекарва в провинциалното си имение, и не желае да бъде обезпокояван. Затова от кабинета му любезно, но категорично отказаха да им предоставят адреса или номера на личния му телефон. Позвъниха на номера, който бяха открили в бележника на вуйчо Хенри, но никой не вдигна, затова предположиха, че това е телефонът в оксфордския дом на професора.

След като кацнаха на „Хийтроу“, взеха метрото и пристигнаха на гара „Падингтън“. Там се отбиха в ресторанта на гарата, където им поднесоха отвратителна закуска, рекламирана като наденички с яйца, но оказала се нещо съвсем различно, и изпиха по чаша също толкова отвратително кафе. След като заситиха глада си, взеха влака за Уелс и три часа по-късно се озоваха в общинския център Лемстър.

През Средновековието Лемстър бил прочут като процъфтяващ пазарен град, в който можело да се купи най-добрата агнешка вълна на света — някога я наричали „златото на Лемстър“. Впоследствие се превърнал в задрямало затънтено градче, разположено край често оспорваната граница между Англия и Уелс. На Холидей Лемстър му заприлича на леко лустросана версия на онези туристически градчета в Щатите, които нерядко оцеляват благодарение на своята спорна история, привлекателността в очите на туристите и качеството на пържените картопки. В случая с Лемстър това бе прочутото местно сирене и безкрайното разнообразие от антикварни магазини.

— Малко ми е кукленско — заключи Пеги, докато се разхождаха по Хай стрийт, запътили се към един търговски пасаж, наречен „Бътъркрос“, където се надяваха да открият представителство на фирма за автомобили под наем. Пеги се спря на ниска тумбеста тойота

от бюрото на „Авис“ и след като получиша доста объркани упътвания от пъпчивия млад служител, който се казваше Били и все се обръщаше към тях с „янки“, потеглиха на запад по Монкланд Роуд. След няколко километра излязоха на още по-тясното шосе А44. Пеги стискаше волана здраво, докато слаломираше с автомобила между надвисналия над пътя жив плет. От време на време се изкачваха на върха на някой хълм и — за секунда или две, не повече — успяваха да зърнат пасторалния пейзаж, който прекосяваха.

— Все едно се спускаме в улей за бобслей — промърмори Пеги, докато се молеше на Господ да не срещнат друг автомобил, който да идва от срещуположната посока. Пътят бе съвсем малко по-широк от компактната им тойота, да не говорим за автомобил от по-висок клас, за камион или — не дай, боже! — за трактор или комбайн, а най-много Пеги се страхуваше от срещата с някое стадо овце, с които районът бил толкова прочут преди години.

— Добре — каза Пеги, без да откъсва поглед от шосето, за да забележи овреме някое стадо овце, нарушило правилата за движение. — Нека си изясним нещата. Ти се отказваш от цял месец в Патагония, където си планирал да ловиш пъстърва, а аз пропускам командировка до Нова Зеландия, където не съм била никога. Защо правим всичко това?

— Защото онзи кучи син Броудбент подпали къщата на вуйчо Хенри — отговори Холидей.

— Това не обяснява защо трябваше да хванем нощния полет до „Хийтроу“ и да ядем онези ужасни ролца със сирене на „Бритиш Еървейс“ — настоя Пеги.

— Предполага се, че Броудбент е опожарил къщата с намерението да прикрие кражбата на меча — обясни Холидей. — Очевидно мечът е от изключително значение за него.

— Но това е просто един меч, Док. Един средновековен артефакт, също като Лемстър. Какво общо има с нас?

— Преди хиляда години един рицар тамплиер изпратил съобщение до един от основателите на ордена във Франция. То било толкова важно, че било кодирано и можело да бъде разчетено с помощта на златната лента, навита около дръжката на меча, който вуйчо Хенри открил в резиденцията на Хитлер в Баварските Алпи. Вуйчо Хенри преценил, че той е достатъчно важен, за да го скрие и да

не промълви нито дума за него в продължение на повече от половин век. Нещо повече, той се е погрижил никой да не намери меча чак до смъртта му. Затова е сложил онази бележка в книгата за крал Артур. Мечът е бил важен за тамплиерите преди хиляда години, бил е толкова важен, че твоят дядо е положил големи усилия да го скрие, бил е толкова важен и за Броудбент, че да извърши престъпление, за да се сдобие с него. Това означава, че съобщението, кодирано върху меча, *все още е важно*. Затова го правим.

Като следваха упътванията на Били, те завиха надясно на второто кръстовище, след като напуснаха шосе А44, и се спуснаха по тесен безименен път, който след стотина метра се превърна в гориста селска алея. Върху купчина камъни забелязаха ръждясала кутия от мляко, върху която с протрити бели букви бе изписана думата „Л’ЕСПОАР“.

— Надеждата — преведе надписа Холидей.

Продължиха по алеята, оградена от гъсти храсталаци от планински брястове и липи, протегнали клони към колата. Вдясно се виждаше отворена стара желязна врата. Пеги зави и навлезе в занемарения преден двор на „Л’Еспоар“.

Около основната сграда на фермата бяха скупчени няколко по-малки постройки, включително две разкривени дъсчени плевни, друга, най-вероятно била каменен хамбар, както и една по-нова постройка в холандски стил, отворена от едната страна и с покрив от увиснали листове ръждясала ламарина. Вместо сено под покрива се мъдреше зле закърпена петметрова лодка, поставена върху две стойки, която отчаяно се нуждаеше от боя. Холидей успя да прочете името на кърмата — „Разсъмване“, досущ като кораба от „Хрониките на Нарния“. Навсякъде из двора бяха избуяли туфи трева, високи до кръста, единственото изключение бе застланата с чакъл алея, където машинно масло, изтекло от автомобили и селскостопански машини, бе напоило почвата.

До постройката в холандски стил бяха паркирани два стари фолксвагена, а един още по-стар морис бе качен на трупчета до хамбара. Встрани от къщата пък бе паркиран сравнително нов, но ужасно окалян ландроувър. Встрани се виждаше езерце, което се задушаваше от избуялите плевели и камъша по бреговете му. Всичко това бе оградено от ветрозащитен пояс, образуван от дървета, жив плет и подивели храсталаци.

— Положението изглежда безнадеждно — рече Пеги, когато паркираха до ландроувъра.

Слязоха от колата и застанаха пред фермерската къща, окъпана от лъчите на следобедното слънце. Тя представляваше същия необикновен миш-маш, както и останалата част на имението: централна сграда с покрив от каменни плочи и слама, долепена до нея разкривена дървена пристройка, която като нищо можеше да е от XVI или XVII век, и още една, „модерна“ тухлена пристройка, най-вероятно от ранната викторианска епоха, всичко това свързано с паянти и греди и цялото покрито с кръпки в мазилката. При беглия си оглед Пеги и Холидей не успяха да открият нито една врата или прозорец, които да не са се изметнали.

Имаше три врати и трябваше да решат на коя да почукат. Холидей избра най-представителната на вид, скована от дъбови дъски, с железни панти и почерняло от времето дърво.

Миг по-късно чуха провлачени стъпки, а сетне и проскърцването на тежко резе. Вратата се отвори. Мъжът, застанал на прага, бе висок, макар и леко прегърбен, с оредяла коса, която някога май е била руса, а сега бе придобила някакъв странен оттенък на никотиново сиво. Изглеждаше на около осемдесет, но личеше, че преди много години е бил истински красавец. Върху дългия му орлов нос бяха кацнали очила за четене с червена полурамка, раздърпаната му плетена жилетка се бе простила с едно-две копчета, а раираната бяла риза под нея, както и омачканите памучни панталони, бяха изцапани с боя. Чехлите на краката му обаче изглеждаха скъпи, а в лявата си ръка мъжът държеше чаша с два пръста кехлибарена течност.

— Да? — каза той.

— Сър Дерек Кар-Харис?

— Господин Кар-Харис е достатъчно — смутено отвърна той. — Това обръщение „сър“ ме кара да се чувствам като дребен провинциален благородник от романите на Удхаус. Например сър Уоткин Басет в „Законът на Устър“. А вие сте?

— Джон Холидей и Пеги Блексток.

Лицето на англичанина грейна от радост.

— От Америка? Племенникът на Хенри Грейнджър и неговата внучка, нали?

— Точно така — отвърна Холидей.

— Чудесно! — възкликна Кар-Харис. — Влизайте! — Отстъпи встрани и с ръката, с която държеше чашата уиски, им направи знак да влязат.

Озоваха се в къс коридор, от двете страни на който се издигаха лавици с книги. Кар-Харис затвори вратата зад тях, като не пропусна да сложи резето, и ги въведе в просторна дневна. Гредите на високия таван бяха ръчно одялани и дебели над половин метър.

По стените бяха окачени картини, до една маслени, които можеха да бъдат причислени към британската романтична школа от началото на XIX век: идилични селски пейзажи, сцени с пищни млекарки, лодки, подмятани от бурните вълни в стила на Търнър... Всяко местенце, свободно от картини, бе запълнено с грубо сковани библиотеки. Между две от тях бе разположен висок викториански шкаф за оръжие със стъклена вратичка. В стаята се носеше едва доловим дъх на плесен, който идваше или от книгите, или от мухлясалата слама на покрива.

Пеги сбърчи нос.

Мебелите бяха стари, износени и непретенциозни. Два фотьойла и две канапета образуваха зле очертан кръг около килима с овална форма, разположен пред огромната каменна камина. До едната стена бе долепено голямо бюро със стара електрическа пишеща машина и купища книги и документи. Кар-Харис се настани в едно от креслата и махна с ръка на Пеги и Холидей да седнат на някое от канапетата. Те седнаха.

— Как е скъпият Хенри? — попита Кар-Харис. — Надявам се, че е добре, макар че на тази възраст не би трябвало да имаме кой знае какви очаквания.

— Той почина — каза Холидей.

— О, боже! — възкликна Кар-Харис. Отпи голяма глътка уиски и въздъхна. — Е, беше много възрастен — заключи философски. — Като мен. — Отпи отново и се зарея в мислите си. След няколко секунди продължи: — Видяхме се неотдавна. На онзи обяд в колежа.

— През март — каза Холидей.

— Точно така — съгласи се възрастният мъж.

— Затова сме тук — каза Холидей.

— Аха. — Кар-Харис кимна. — Значи сте намерили меча. Браво, младежо, bravo! Хенри беше сигурен, че ще се справите!

От години никой не се бе обръщал към Холидей с „младежо“ и той се усмихна.

— Знаете за меча? — попита изненадано Пеги.

— Разбира се, че знам за меча, млада госпожице. Зная за него още от времето на Пощальон. От хиляда деветстотин четирийсет и първа или там някъде.

— Пощальон — повтори Холидей, който едва сега направи връзката. — Снимката ви с Хенри на стената в кабинета му!

— Точно така — каза Кар-Харис. — Не беше кой знае каква тайна. По онова време двамата с Хенри работехме във военноморското разузнаване с младия Флеминг, същия, който написа онези долнопробни шпионски книжлета.

— За Джеймс Бонд — подсказа му Пеги.

— Аха — кимна Кар-Харис и пресуши чашата си. Остави я на малката масичка до креслото си, сетне порови в джоба на жилетката си и извади пакет цигари без филтър и запалка. Запали една цигара, дръпна си силно и се отпусна в креслото.

Гледката беше странна; Холидей бе свикнал да вижда пушачите да се събират на групички в отредените им клаустрофобични гета, наречени „място за пушене“, край офисните сгради, но първо, не бе свикнал да ги вижда в смесена компания и второ, не бе свикнал да вижда осемдесетгодишни пушачи. Кар-Харис определено принадлежеше към друга епоха.

— Какво е Пощальон? — попита Пеги.

— Нещо, заимствано сякаш от романите на Сесил Скот Форестър за капитан Хорейшо Хорнблоуър — отвърна Кар-Харис с щастлив смях. — Брилянтна хирургическа операция.

Пеги се намръщи объркано.

— Какво сте оперирали?

— Един кораб — отвърна старецът. — Италианският лайнер „Херцогинята на Аоста“. Подозирахме, че го използват като снабдителен кораб за германските подводници в Атлантика. Беше акостирали на остров Фернандо По близо до Гвинея, край западното африканско крайбрежие. Мисля, че сега островът се казва Биoko или нещо подобно.

Холидей се зачуди какво ли общо има всичко това с меча, но запази мълчание и позволи на стария професор да си припомни

младостта.

— Името Пощальон беше по-скоро шега — продължи Кар-Харис, след като дръпна от цигарата. — Така наричаха студентите от колежа Мъртън в Оксфорд, а всички ние бяхме от друг оксфордски колеж — Бейлиол. Сега ми се струва глупаво. Те организираха цялата работа, включително „Придворна дама“.

— „Придворна дама“? — попита Пеги.

— Траулер от Бриксъм — обясни Кар-Харис, — част от Отряд № 62 на командосите. Специални операции и прочие. Онези неща, които Флеминг и дружките му обожаваха, е, всъщност обичаха да планират, да разработват операциите, но не и да участват лично в тях.

— Ленард Гайз и Доналд Мичи — каза Холидей, — останалите двама от онази снимка, на която сте вие и вуйчо Хенри.

— Точно така. — Кар-Харис кимна. — Както и да е, „Херцогинята на Аоста“ бе във Фернандо По. В Малабо, мисля, че така се наричаше пристанището. Отвратителна дупка. Ужасно блато. Корабът беше там в компанията на два немски траулера, уж намерили убежище в пристанището по време на войната. Основната ни задача бе да вкараме „Придворна дама“ в пристанището, да пленим „Херцогинята“ и да я откараме на буксир до Лагос. Двамата с Хенри отидохме в града, за да напием капитана и екипажа му, докато нашите хора отмъкнат кораба им. Интересувахме се от кодовете, разбира се, не от самия кораб, но пък той си беше допълнителен бонус.

— Какви кодове? — попита Холидей.

— Kurzsignalheft — обясни Кар-Харис. — Немските книги с кодове. По това време вече разполагахме с „Енигма“, но Kriegsmarine, немският военноморски флот, разполагаше с доста кодови книги и ги сменяше непрекъснато. Тези, които успяхме да отмъкнем от „Херцогинята“, бяха първите, с които се сдобиха шифровчиците в Блечли Парк.

— Щабът на британските криптоаналитици — вметна Холидей.

— Точно така — каза Кар-Харис. — И двамата — Гайз и Мичи — работеха там. После правиха някакви шантави научни експерименти с компютри.

— Не разбирам какво общо има това с меча на дядо Хенри — отбеляза Пеги, на която разказът на възрастния професор очевидно бе досадил.

— Аха! — възкликна Кар-Харис. — Писмото!

— Писмото?

— Обичайният маршрут на „Херцогинята“ бе между Генуа и Аржентина и обратно. Избухването на войната заварило кораба насред Атлантическия океан, по време на обратния курс към Италия. Съгласно обичайната практика корабната компания наредила всичките ѝ плавателни съдове да се отправят към неутрални пристанища. В случая с „Херцогинята“ това беше Фернандо По. Сред пътниците на борда бил някой си Едмунд Кис, псевдоархеолог и дружка на Хитлер. Той бил в Буенос Айрес във връзка с онези нацистки глупости за присъствието на арийската раса на Антарктида. Открихме писмото в една от каютите на горната палуба. Хер Кис явно бе забравил да го вземе със себе си... Той беше специалист по Южна Америка, или поне така се представяше, ако не ме лъже паметта. Писмото бе подписано от Ханс Райнхарт, така наречения директор на изследванията върху праисторията на германския народ, назначен лично от Химлер, и в него се споменаваше името на друг археолог, италианец, Амедео Маури, и някакъв меч, който той открил по време на разкопки в Помпей. Маури беше убеден, че произходът на меча е тамплиерски. Очевидно Маури е споменал за меча пред самия Мусолини и го е предложил като идеален подарък, който да бъде поднесен на Хитлер при следващата им среща. Хенри беше много развълнуван от писмото.

— Защо? — прекъсна го Холидей.

— Нямам представа. Може би заради пропагандната му стойност. Нали се твърдеше, че Хитлер се уповавал на астролози и хороскопи, сигурно сте чували и онази апокрифна история, че нямал тестиси. В писмото прочетохме и онази глупост, че мечът, видите ли, май бил изкован от Копието на съдбата, онова, с което пронизали Христос на кръста, и притежавал окултни сили, включително дарявал с безсмъртие.

Кар-Харис издаде звук, който наподобяваше смях.

— Очевидно не проработи в случая с хер Хитлер. — Професорът сви рамене. — Така за първи път чухме за меча. По време на войната до нас достигнаха и други слухове, свързани с него, и в крайна сметка успяхме да го открием, когато бяхме командировани в Берхтесгаден.

— Спомняте ли си да сте срещали там човек на име Броудбент?
— попита Холидей, който продължаваше да търси връзка между вуйчо

Хенри и бащата на адвоката.

— Не, не си спомням — отвърна Кар-Харис.

— Защо дядо е пазил меча в тайна? — попита Пеги.

— И защо е този внезапен интерес към него? — добави Холидей.

— Не съм съвсем сигурен — призна Кар-Харис. — Спомням си, че когато го открихме, Хенри ме закле да си мълча. Беше нещо свързано с Ордена на новите тамплиери. Черни и бели щитове или някаква подобна глупост. Той обаче я възприемаше твърде сериозно.

Старецът се изправи с усилие на крака и взе празната си чаша.

— Едно питие? — попита и посочи импровизирания бар под един от големите разкривени прозорци отстрани на камината. На масичката имаше няколко бутилки с различни алкохолни напитки, сифон за газирана вода и чаши.

Холидей и Пеги отклониха поканата. Кар-Харис се затътри натам и си наля нова порция уиски, която допълни с шумна струя газирана вода от сифона. Обърна се и тръгна към креслото си; пепелта, увиснала от крайчеца на цигарата му, заплашваше всеки момент да падне на пода.

Мощният снайперски куршум прониза стареца между лопатките, прекъсна гръбначния му стълб и излезе през гърдите му сред облаче кръв. Кар-Харис разпери ръце, чашата излетя от дланта му, а погледът му стана безжизнен още преди да се строполи на земята. Частица от секундата след това трясъкът от счупения прозорец изпълни стаята със звън на стъкло, сетне настъпи тишина.

10.

Холидей и Пеги се хвърлиха на пода. Кръвта на стария професор изтичаше пред очите им и попиваше в овалния килим. През вече счупения прозорец влетя втори куршум и се заби в облегалката на канапето. Не се чуваше никакъв друг звук.

„Заглушител“, помисли си Холидей. Оръжието най-вероятно беше автоматична карабина М4А1, каквито бяха използвали в Ирак. Гадно оръжие. Едрокалибрена карабина за специални операции, смъртоносно тиха, смъртоносно точна и... ами, просто смъртоносна.

— Холидей? — повика го Пеги. Гласът ѝ бе тих и овладян. Без паника. Като фотожурналист и преди беше попадала в разгара на сражения. Очакваше команди. Влетя още един куршум, който се заби в оръжейния шкаф в другия край на стаята. Пръсна се още един прозорец. А това означаваше втори стрелец.

— Не ставай — нареди ѝ Холидей и запълзя наляво, за да заобиколи канапето от другата му страна.

Автоматичен откос прониза библиотеките, разкъса гръбчетата на книгите и вдигна във въздуха вихрушка от хартиени конфети. Куршумите засегнаха рамката на една от картините, нацепиха я на трески, завъртяха я и я запратиха във въздуха. Бутилките върху бара се пръснаха и помещението се изпълни с мирис на алкохол. Някой неуморно и методично изтърбушваше помещението, при това в абсолютна тишина. Усецането беше ужасяващо. Но такава бе целта на стрелците.

Холидей погледна към оръжейната витрина.

През рамката на вратата бе преминал куршум, бе разбил ключалката и бе заседнал в приклада на една от изложените във витрината пушки. Приличаше на стар модел на „Грула Армас“, ловна надцевка, произвеждана в Испания. Част от останалите оръжия изглеждаха незасегнати, включително „Мартини-Хенри“ със задно зареждане от времето на Първата световна война и винтовка „Лий-Енфийлд“.

Имаше и един пистолет, полуавтоматичен „Маузер С96“ с тежък пълнител и характерната полирана дръжка, спечелила му прозвището „дръжка на метла“. На лавицата под пистолета имаше златистосиня кутия със сръбски „Първи партизан“, 9-милиметрови патрони тип „парабелум“. Същите, каквито „лошите“ бяха използвали в Косово. Ако можеше да съди по картинката на кутията, патроните бяха на пачки за по-бързо зареждане.

Още един автоматичен откос, още един счупен прозорец, този път отдясно. Вече стреляха от три страни.

— Какво правиш? — попита Пеги, която започваше да се изнервя.

— Мисля — отвърна Холидей. — Дръж се!

— Док? Какво става?

Той не си направи труда да й отговори. Вместо това затвори очи и се опита да си представи разположението на сградите във фермата. Камината беше зад гърба му, там беше юг. В тази посока ги очакваха открита цветна градина и заден двор, който отделяше къщата от заобикалящите я дървета. Успя дори да зърне двора през счупения прозорец.

Коридорът, от който бяха влезли в дневната, се намираше вдясно на Холидей: североизток. Подът с дъбови дъски, страничният двор, колата. Отвъд колите се намираше холандската плевня. Там нямаше никакво прикритие, което означаваше, че стрелецът се е скрил между дърветата. Прозорецът, през който бе влетял куршумът, разбил оръжейната витрина, се намираше вляво от Холидей: запад. Най-гъстата част от живия плет и най-близката до къщата. Точно срещу Холидей се намираше открит отстрани сводест проход, който отвеждаше към старата кухня. Не видя прозорци, така че нямаше как да ги обстрелват оттам. Може би имаше някоя странична врата.

Отвори очи и се надигна няколко сантиметра. Стреляха от дърветата, а не от покривите на околните постройки. Не откри стратегическа височина. Теренът бе леко наклонен на север, но ъгълът бе незначителен. Законите на балистиката отвеждаха до заключението, че траекторията на куршумите би трябвало да е права линия, освен ако стрелците не се бяха качили на дърветата, в което Холидей се съмняваше.

Стисна зъби от яд. Отдавна не се бе оказвал в подобна ситуация. Твърде отдавна. Вярно, че старите войници не забравят наученото, но уменията им закърняват от липсата на практика.

Необходимо му бе усилие на волята, за да остане спокоен и съсредоточен. Беше притиснат от три страни. Двамата стрелци от изток и от юг щяха да ги приковат на пода с кръстосан огън, докато третият, онзи от североизток, щеше да влезе и да тръгне по коридора с дъбовите дъски. Едва ли щяха да се забавят много. След минута, най-много две, щяха да влязат през прозорците и да ги обсипят с дъжд от куршуми.

— Тръгни надясно — нареди той на Пеги. — Не се надигай. Когато свиеш зад канапетото, тръгни по сводестия коридор и се опитай да стигнеш кухнята. Чакай ме там.

— А после?

— Направи го!

Чу я как запълзва по пода. Последва нов откос безшумни изстрели; куршумите направиха дупки в стените или се забиха в мебелите. С крайчеца на окото си Холидей видя как Пеги излиза в коридора и ѝ нареди:

— Продължавай!

Проследи я с поглед и видя как влиза в кухнята, след което — без да вдига глава — затърси опипом из оръжейната витрина, докато пръстите му най-сетне докоснаха студения метал на стария маузер. Взе оръжието, след което напипа и кутията с муниции. Разкъса я и извади една от двайсетзарядните пачки.

Дръпна затвора, след което постави пачката отдолу, както при старите винтовки „Гаранд М1“ от Втората световна. Патроните изщракаха един по един, докато пълнителят бе напълно зареден. Холидей издърпа празната лента на пачката и върна затвора на място. Пистолетът бе готов за стрелба. Той пхна още две пачки в джоба на самото си, после надигна глава, здраво стиснал маузера в дясната си ръка.

— В кухнята съм! — тихо извика Пеги.

— Идвам! — отвърна Холидей.

Запълзя на четири крака, след което спринтира по коридора към кухнята. Прекалено късно! Дъбовата врата в края на късия коридор се отвори с трясък и на прага застана силует с туристически боти,

джинси и тъмнозелен пуловер. Държеше дългоцевно оръжие — руски автомат „Бизон“ с всички възможни допълнителни аксесоари, включително заглушител, снайперска оптика и цилиндричен пълнител за 64 патрона. Оръжие, достатъчно мощно да поведеш с него малка лична война, но неудобно за ползване в тесния коридор.

Стрелецът — не носеше защитна жилетка — вдигна оръжието си и пристъпи напред, но заглушителят закачи библиотеката вляво, което му отне половин секунда от времето за реакция. Това му коства живота. Холидей се прицели в центъра на торса му и започна да натиска спусъка на стария маузер, отново и отново, от разстояние три метра.

Куршумите пронизаха мъжа в гърдите, а изстрелите от пистолета отекнаха силно. Шест изстрела, шест попадения. Мъжът с автомата издаде кратка въздишка, след което започна да се свлича на земята. Холидей пристъпи напред и го улови, хвърли маузера и измъкна автомата от безжизнените пръсти на мъртвеца. Последното дихание на стрелеца погали лицето му. На вътрешната страна на китката на мъртвеца имаше татуировка: меч, чието острие бе завързано с нещо като панделка, с наредени около него рунически знаци.

Холидей пусна тялото на пода, пристъпи напред и затвори вратата. Върна се назад и прескочи мъртвеца, без да изпуска от ръце готовия за стрелба автомат. Наведе се, взе маузера, пусна го в джоба на самото си и приклегна.

Колко стрелци оставаха, трима или само двама? Не се чуваше нито звук. Колкото и стрелци да се бяха спотаили отвън, несъмнено бяха чули неочакваните силни изстрели от маузера и бяха разбрали, че нещо се е объркало. Холидей претегли на ръка автомата и се усмихна мрачно. Нещо наистина се бе объркало, само че не в неговите планове. Да, старият ветеран може и да бе ръждясал мъничко, но затова пък беше въоръжен до зъби.

— Добре ли си? — подвикна той на Пеги.

— Да — отвърна тя.

Той се ослуша. Тишина.

— Идвам!

Кухнята очевидно бе много стара. Имаше огромно огнище от дялан на ръка камък и тухли, както и фурна с формата на пчелен кошер на срещуположната стена. В центъра на помещението имаше огромен

плот от кленов дънер с дървени крака, а над него бяха окачени тенджери, тигани, чайници, гърнета и прочие домакински съдове от всякакъв калибър, сред които висяха връзки чесън и билки.

Таванът бе от същото тъмно дърво, почерняло от годините, а подът бе застлан с чамови дъски, широки поне трийсетина сантиметра. Отляво на огнището и високо в стената имаше малък прозорец, а покрай една от стените бяха наредени няколко бюфета от викторианската епоха.

Само електрическите уреди бяха относително модерни: заоблен хладилник с бели емайлирани повърхности, произведен през четирийсетте, и още по-стара газова печка. Нямаше миялна машина. Полиците бяха лакирани, мивките бяха от галванизирани метал.

Между чешмата и прозореца имаше тясна врата, която изглеждаше не на място. Извеждаше на север към дърветата, надвиснали над алеята, по която се стигаше до „Л’Еспоар“. На гвоздей, забит в рамката на вратата, висеше тежка халка с ключове. Холидей завари Пеги зад кленовия плот, здраво стиснала касапски сатър. Тя впери поглед в автомата в ръцете му.

— Откъде го взе?

— Няма значение.

— Старецът е мъртъв, нали? — попита Пеги. — Не можах да го видя отблизо, но е мъртъв, нали?

— Да, мъртъв е — отвърна Холидей.

— Ама че лудост! — Младата жена дишаше тежко, очите ѝ бяха широко отворени.

— Мечът — каза Холидей. — Трябва да е свързано с меча, не може да е нищо друго.

— Те го убиха — промълви Пеги.

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо, адреналинът явно бушуваше в тялото ѝ. Холидей познаваше това усещане. То може да те накара да се увлечеш, да изгубиш преценка, да те накара да *направиш* нещо, да предприемеш някакъв ход, какъвто и да било ход, вместо да останеш на място, да не изоставиш позицията си и да пресметнеш всички плюсове и минуси на ситуацията.

— Навън има поне двама, а може би дори трима стрелци. Сигурно са ни проследили още от летището. Бяха подготвени и ни очакваха.

— Смяташ, че Броудбент ни е заложил този капан? — попита смаяно Пеги.

— Трябва да има някаква връзка. Сега обаче не е моментът да се тревожим за това. Първо трябва да се измъкнем живи оттук.

— Амин, дай боже! — каза Пеги. — Но как?

Холидей посочи с цевта на автомата тясната врата.

— Тази врата води до зеленчуковата градина. Видях я, когато идвахме. Градината е разположена между каменния хамбар и страничната стена на къщата.

Постройката бе квадратна, всяка от страните ѝ бе дълга по четири метра. Беше „повдигната“ върху големи камъни с формата на гъби, които я предпазваха от влагата и гризачите, а конусовидният ѝ покрив бе застлан със слама. Нямаше прозорци, а само широка дъсчена врата от едната страна. Разстоянието между земята и пода беше прекалено тясно и неудобно, за да бъде стрелкова позиция на снайперист, така че нападателите им едва ли покриваха този участък от фермата. Успееха ли да излязат от кухнята, точно пред тях, отвъд зеленчуковата градина, се намираше хамбарът, а на двасетина метра западно от него се издигаха дърветата, които разделяха „Л'Еспоар“ от главния път.

Взетият под наем автомобил и ландроувърът бяха паркирани на десетина метра вдясно, като ландроувърът скриваше тойотата от погледа им. Английската машина бе с четири врати и десен волан, японската — само с две врати. За да влезе някой в тойотата не от шофьорската, а от другата врата, трябваше да заобиколи колата от другата ѝ страна, което щеше да го изложи на убийствен обстрел.

— Къде са ключовете за колата под наем? — попита Холидей.

— В чантата ми — отвърна Пеги.

Истинско чудо бе, че продължаваше да носи чантата си на рамо. Ключът за тойотата имаше вграден електронен зумер. Холидей погледна над рамото на Пеги, устремил поглед към връзката ключове, окачена на гвоздеа. Там нямаше ключ за автомобил. Той затвори очи за секунда, опитвайки се да си представи мига, в който влязоха в двора на Кар-Харис.

Дали прозорецът на ландроувъра бе свален, или вдигнат? Дали човек като Кар-Харис би оставил автомобила си отключен, или пък би го заключил? Трудно му бе да прецени. Всъщност нямаше значение.

Бездруго не разполагаха с кой знае колко варианти, а и времето им изтичаше. Професорът бе спуснал резето на входната врата — Холидей бе чул старецът да го спуска, след като ги бе поканил в дома си.

А може би никога не бе използвал тази врата. Може би бе влизал в къщата през кухнята. Много хора постъпваха така. Това бе провинциалната версия на влизането през гаража. Холидей погледна вратата. Нямаше резе. Замисли се. Трябваше да вземе предвид толкова много фактори, че главата почваше да го боли. Приливът на адреналин в собственото му тяло не отслабваше. Пое си дълбоко дъх и го изпусна бавно. Вероятно лошите в момента се прегрупираха. Сега или никога.

— Прави каквото ти кажа! — нареди той на Пеги.

Обясни ѝ плана си и след по-малко от две минути откряна приведен вратата на кухнята. Ослуша се. Не долови нищо освен вятъра, който шумолеше в листата на дърветата и папура покрай малкото езеро — сухите стъбла тракаха като кастанети.

В съзнанието му изведнъж нахлу стар спомен: зловеща сцена от един потънал в мрак киносалон преди много, много години. Гледаше филма „Фотоувеличение“ и актьорът Дейвид Хемингс стоеше на един потънал в тишина паркинг, чуваше същия призрачен повей на вятъра и се чудеше дали току-що не е станал свидетел на убийство. Микеланджело Антониони бе заснел филма през 1966 г. и в съзнанието на всички се появяваха онези тревисти хълмчета в Далас. Осъзнаваш, че след частица от секундата нещата ужасно ще се объркат и животът ти ще се промени завинаги. Холидей премигна на следобедното слънце и се опита да прогони внезапно обзелото го чувство, че ще се случи нещо ужасно и неизбежно. Не успя.

Ослуша се, мускулите му се напрегнаха. Нищо, съвсем нищо. Пое дълбоко въздух и задържа дъха си, после отвори рязко вратата, изправи се и хукна през откритото пространство, без да изпуска от поглед Пеги, която го следваше по петите.

— Сега! — извика Холидей.

Пеги натисна пластмасовото бутонче на ключа на взетия под наем автомобил. Чу се силно бипкане, когато вратите на тойотата, паркирана от другата страна на ландроувъра, се отключиха.

Звукът разконцентрира невидимите стрелци, накара ги да се обърнат към тойотата и да обсипят вратите, калниците и прозорците ѝ

с бързи безшумни откоси. Пеги се втурна вляво след Холидей и двамата се хвърлиха в роувъра — той зад волана, тя на задната седалка.

Холидей завъртя ключа и премести лоста на автоматичната скоростна кутия на задна. Застана колкото се може по-вдясно, приведе глава и натисна рязко педала за газта.

Роувърът се изстреля назад, а Холидей изви волана почти на сляпо, завъртя се леко в седалката, за да надникне през предното стъкло, обхвана с поглед двора на старата ферма, включи скоростния лост в позиция D, натисна отново газта и колата полетя напред, докато куршумите се забиваха в задния ѝ капак.

Един куршум пръсна задното стъкло и прелетя на педя от главата му, но за стрелците вече беше прекалено късно. Холидей рязко завъртя волана наляво, роувърът поднесе за миг, ожули дърветата от срещуположната страна на алеята и едва не пропадна в канавката, която Холидей не бе забелязал. Той изви волана наляво, овладя автомобила, върна се на алеята и продължи по нея. Сетне пое към главния път, от който ги деляха стотина метра. Рискува и хвърли поглед през рамо. Никой не ги преследваше.

Пеги се надигна неспокойно от задната седалка, върху която бе легнала, и се огледа предпазливо.

— Смятам, че поне за момента сме добре — каза Холидей.

Погледна наляво. Докато се носеха по алеята, успя да зърне комините и тъмния тръстикова покрив на „Л'Еспоар“ сред дърветата. Да, там бяха останали трупове, стрелците трябваше да се погрижат за тях, да заличат следите си. Това щеше да им отнеме известно време. Може би дори щяха да опожарят фермата, както бяха направили с дома на вуйчо Хенри. Холидей изкара роувъра на главния път и пое към Лемстър. За момента бяха в безопасност, но докога?

11.

Оставиха ландроувъра на паркинга пред един супермаркет от веригата „Сейнсбъри“ в Лемстър и отидоха пеша до гарата. След двайсет минути се качиха на влака за Крю, графство Чешир, където се прекачиха на друг влак, който ги отведе до фериботния терминал в Холихед, Уелс.

Без да се бавят, преодоляха формалностите, изисквани от митницата на Нейно Величество, и се качиха на борда на високоскоростния ферибот на „Стена“, катамаран, задвижван от два реактивни двигателя „Ролс-Ройс“, който приличаше повече на гигантска синьо-бяла кутия за обувки, поставена върху кърки, отколкото на плавателен съд.

Интериорът на кораба бе декориран в стил, напомнящ за казината в Лас Вегас, чак до терминалите за видеопокер, грейналите в неонов светлини слотмашини и неизменния музикален фон, издържан в стил, който някои биха определили като „асансьорен“ и който не бе в състояние да заглуши рева на реактивните турбини, скрити дълбоко във вътрешността на корпуса.

Из салона се щураха кресливи и сополиви ирландски хлапета, които молеха майките и бащите си за някое и друго евро, което да похарчат при „едноръките бандити“, докато уморените им родители дремеха в тапицираните с винил кресла, наподобяващи самолетни седалки, вперили погледи в бурното стоманеносиньо Ирландско море, изтощени от деня, прекаран в обикаляне из аутлетите на Холихед в търсене на маратонки и дрехи за новата учебна година.

Деветдесет минути по-късно, след като изминаха шейсетте мили открито море, които разделяха двата острова, стигнаха в Дънлиъри, древно пристанище, използвано някога от викингите като база за набезите им към английския бряг. През 1821 година името му било променено на Кингстаун в чест на визитата на крал Джордж IV, след което — точно сто години по-късно — отново било променено на Дънлиъри в резултат на извоюваната независимост на Ирландия.

Холидей и Пеги слязоха от ферибота изтощени до смърт и огрени от последните лъчи на залязващото слънце минаха по пешеходния мост над Харбър Роуд, после затътриха уморените си крака по безкрайния низ от стъпала, за да стигнат до перона, та да хванат влака за Дъблин. Междуградският експрес ги остави на гара „Конъли“ в ирландската столица, разположена само на десетина километра северно от Дънлиъри. Наредиха се на опашката за таксите и след малко потеглиха към центъра на града.

Последваха съвета на таксиметровия шофьор и се настаниха в „Стантън“, три елегантни градски къщи от епохата на крал Джордж, превърнати в хотел, от който се разкриваше великолепна панорама към огромния, потънал в пищна зеленина и опасан с ограда от ковано желязо правоъгълник на парка „Сейнт Стивънс Грийн“. Часовникът отмери десет часа. Дватамата заключиха вратата на стаята си, строполиха се в леглата си и за секунди потънаха в сън както си бяха с дрехите.

Когато на следващата сутрин Холидей се събуди, леглото на Пеги беше празно. Тя се върна след дващестина минути със златистозелен плик от „Дънс“ и две големи картонени чаши кафе от „Сиятълс Бест“. Влезе в банята, за да разопакова тоалетните принадлежности, докато Холидей отпиваше с наслада от кафето.

— От другата страна на парка има голям търговски център — извика тя. — Трябва да се отбием по-късно и да напазаруваме.

— Добра идея — съгласи се Холидей. Куфарите им бяха останали в багажника на взетата под наем тойота, паркирана в двора на Кар-Харис. В момента не разполагаха с друго, освен с паспортите и портфейлите си.

Пеги надникна от банята.

— Ще си взема бърз душ. Защо не слезеш долу и не поръчаш закуска?

— Добре — каза Холидей.

Тя се върна в банята, затвори вратата и след броени секунди той чу пликането на душа. Допи кафето и излезе от стаята, като не пропусна да заключи. Слезе долу по елегантната вита стълба и мина през няколко свързани коридора преди най-сетне да се озове в

ресторанта на хотела. Помещението бе малко, боядисано в натрапчиво червено. Червени стени, червен килим, червена кожена тапицерна на столовете. Няколкото прозореца предлагаха изглед към оживения сутрешен трафик около парка.

Беше почти единайсет и помещението бе съвсем празно, с изключение на седналия в един ъгъл възрастен свещеник, който пиеше кафе и четеше „Католически седмичник“. Холидей се настани на маса до един от прозорците; ставите го боляха от нощта, прекарана на прекалено мек матрак.

Мигом се появи сервитьорка, облечена във възможно най-идиотската ирландска интерпретация на униформата на френска домашна прислужница, чак до украсените с безброй воланчета престилка и миниатюрна шапчица. Табелката с името ѝ уведомяваше гостите на хотела, че се казва Надин. Имаше продълговато като на гризач лице и прошарена коса, сплетена на стегнати африкански плитчици. Ефектът от тях бе аналогичен на ботокс, тъй като опъваха кожата на челото ѝ и извиваха по болезнен начин дебелите ѝ тъмни вежди, които преливаха в една над дългия ѝ нос. Отдавна бе прехвърлила петдесетте и изглеждаше безкрайно отегчена. В лявата си ръка носеше термोकана, пълна с кафе — държеше я като оръжие.

— Още ли предлагате закуска? — попита Холидей.

— Ирландска или континентална? — отвърна тя. — Имайте предвид, че тази сутрин няма грейпфрути. — Зловещата нотка в провлачения ѝ дъблински говор накара предупреждението за грейпфрутите да прозвучи като бомбена заплаха.

— Ирландска — каза Холидей. — Две, моля. Племенницата ми ще слезе след няколко минути.

— Племенница, а? — усъмни се сервитьорката.

— Точно така — каза Холидей.

— Американци сте, нали? — попита Надин.

— Точно така — отвърна Холидей, като полагаше усилия да задържи вежливата усмивка на лицето си, макар да не му беше никак лесно. По време на началното обучение в Уест Пойнт някои от сержантите инструктори бяха по-любезни от тази сервитьорка.

— Така си и мислех — изсумтя ирландката. Завъртя се на токчета и излезе от салона, като преди това спря да долее кафе на свещеника. Така и не предложи на Холидей.

Пеги се появи след няколко минути, тъмната ѝ коса бе разрошена и влажна от душа. Видя Холидей, заобиколи няколко маси и седна срещу него.

— Умирам от глад — заяви тя. — Осъзнаваш ли, че за последен път се хранихме в самолета?

— Поръчах и за двама ни. Сервитьорката не ни даде голям избор, така че се спрях на ирландска закуска.

— В Англия това означава яйца и чипс — отвърна Пеги.

— Мисля, че ирландската закуска е още по-странна — каза Холидей.

Сервитьорката се появи няколко минути по-късно с по една огромна чиния във всяка ръка. Остави ги пред Холидей и Пеги.

— Мили боже! — възкликна Пеги при вида на своята ирландска закуска. В чинията ѝ имаше две яйца на очи, които плуваха в неопределена на вид мазнина, грейнала във всички цветове на дъгата. Периферията на белтъците наподобяваше прегоряла хрускава дантела, сред която се мъдреха влажните наситенооранжеви очи на жълтъците.

Отстрани на яйцата бяха разположени купчинка печен боб, загребан като с лъжица за сладолед, две сбръчкани резенчета бледорозов бекон, друга купчинка от навързани като синджир вурстчета, няколко пържени гъби в съседство с полуразтекъл се резен пържен домати, истинска планина от пържени картофи и две пържени кръгчета с неизвестен състав и размерите на сребърен долар, едното черно, другото бяло.

— Какво е това? — попита Пеги и посочи двата резена с размерите на монета.

— Черен пудинг и бял пудинг, госпожице — обясни сервитьорката.

— А какво е черен пудинг?

— Свинска кръв и овесено брашно, госпожице — каза сервитьорката; произнасяше думата „кръв“ като „крув“.

— А белият пудинг? — попита Пеги.

— Свинско месо и лой — обясни жената, облечена като френска прислужница. — Едно време използваша овчи мозък, но откакто се появи проблемът с лудата крава, се страхуват да го правят заради скрейпито^[1] по овците. Хубаво беше едно време — добави тя, сякаш

липсата на заразен със скрейпи дегенерирал овчи мозък е ужасна кулинарна загуба.

— А! — възкликна Пеги.

— Това ли е всичко? — попита сервитьорката и се обърна към Холидей.

Той кимна, след което ирландката се обърна и напусна салона.

— Изгубих апетит — каза Пеги, свела поглед към чинията си.

— Когато се хранех с вуйчо Хенри, той винаги ме укоряваше, ако не опразнех чинията си. Все повтаряше: „Помисли за гладуващите деца в Китай...“.

— В моя случай бяха гладуващите деца в Африка — каза Пеги и започна да се храни, като внимателно заобикаляше черния и белия пудинг.

Сервитьорката се появи отново с кошничка, пълна с половин дузина дебело отрязани филии хляб и чинийка с масло.

— Чудя се какво ли е нивото на смъртност от сърдечносъдови заболявания в Ирландия — каза Пеги и взе филия хляб, за да попие разтеклия се жълтък.

Холидей не й отговори, тъй като за момента се бе съсредоточил изцяло върху закуската си. Докато се хранеше, се замисли за престрелката в дома на Кар-Харис и пред погледа му изникна образът на стария професор, умрял на пода с разперени ръце; сети се за стрелеца с руския автомат в тесния коридор, за гърмежите на маузера.

Оттогава бяха изминали почти двацет и четири часа. Скоро някой щеше да мине край къщата на стареца, някой пощальон, млекар или съсед, и адът щеше да се стовари върху главите им. В къщата щяха да открият два трупа, а в двора — взетата под наем тойота. Бяха оставили толкова улики, че и слепец щеше да ги проследи, да не говорим за полицаи. Не бяха извършили нищо нередно или незаконно, ако не се броеше фактът, че бяха избягали от местопрестъплението, но попаднеха ли веднъж в бюрократичния водовъртеж на разследването около смъртта на Кар-Харис, нямаше да успеят да се измъкнат с дни, ако не и със седмици.

— Нещата излизат от контрол — заключи той.

— Закуската ли имаш предвид? — попита Пеги.

— Не. Това, което правим. Проследяването на стар меч, който може да е принадлежал, а може и да не е принадлежал на Хитлер, е

едно, а убийството — съвсем друго. Тази работа не е за нас.

Пеги остави вилицата си и извърна глава към фините дантелени пердета, които леко премрежваха гледката зад прозорците. По улицата мина двуетажен туристически автобус, боядисан в яркожълто, страничните му панели бяха покрити с крещящи рекламни слогани, а седалките на втория етаж бяха заети до една от туристи със смаяни изражения: явно се опитваха да видят всички забележителности на Дъблин за един ден.

— Мисля, че вече е прекалено късно да се отказваме — каза младата жена. — Ти сам предположи вчера, че са ни проследили до дома на Кар-Харис. Те знаят много добре какво правят. Професионалисти са. — Замълча за миг. — Не мисля, че хора, които са готови да убиват, за да се сдобият с това, което искат, ще се откажат току-така. Дори ние да се откажем и да се скрием някъде, те ще ни проследят и пак ще опитат да ни убият. Трябва да продължим.

— Не мога да излагам живота ти на опасност — каза Холидей. — Рискът е прекалено голям.

— Не долавям ли нотка на сексизъм? — попита Пеги. — Демонстрация на превъзходство от страна на моя прекомерно загрижен, хм, вуйчо?

— Възможно е — призна той. — Ситуацията, в която попаднахме вчера, бе прекалено трудна и без... — Не довърши изречението, тъй като се боеше да не засегне Пеги, но тя сама довърши мисълта му.

— И без жена, която да ти се мотае в краката.

— Не съм го казал.

— Но го мислиш. Признай си.

— Никога — отвърна Холидей с усмивка.

— Повярвай ми, Док, хората, които стреляха по нас вчера, не са сексисти — те ще убият всеки, който се изпречи на пътя им или притежава нещо, което искат.

— Кои обаче са *те*? — попита Холидей. — Някаква неонацистка групировка? Мисля, че времето им отмина заедно със залеза на скинарите.

— Старите нацисти не умират — каза Пеги и си бодна една наденичка. — Те просто сменят имената си. — Остави вилицата и побутна лекичко чинията си. — Има ги колкото щещ. Британската

националистическа партия, въоръженото ѝ крило Комбат 18, Националистическата партия на Канада, Арийската нация при нас, в Щатите. Има ги във Франция, Белгия, Италия, Испания, дори в Германия.

— Ами руснаците? — каза Холидей, сетил се за руския автомат.

— В началото на 90-те имаха организация, наречена „Памят“, подем преживяха дори руските неонацисти в Израел — продължи Пеги. — Руската националсоциалистическа партия е отроче на „Памят“. Преди време разпространиха видеоклип, на който се вижда екзекуция чрез обезглавяване, извършена в някаква гора.

— Не говориш сериозно — смая се Холидей.

— Напълно сериозна съм. — Пеги сви рамене. — Издават дори вестник, наречен „Правое сопротивление“ или „Дясна съпротива“ с тираж от поне стотина хиляди. По-рано същият вестник се наричаше „Щурмовак“.

— Достатъчно солидна организация ли са, за да организират нападението срещу Кар-Харис?

— Най-вероятно да — отвърна Пеги. — Съвременните неонацисти са компютърно грамотни. Разполагат дори с електронна клирингова къща в интернет, наречена „Кръв и чест“, както и със собствена версия на Уикипедия, наречена Метапедия. Гадна работа!

— Изглеждаш добре осведомена по въпроса.

— Миналата година правих снимки за поредица статии по темата във „Венити Феър“.

— Какво ще правим тогава?

Пеги погледна остатъците от ирландската закуска, които започваха да изстиват в чинията ѝ.

— Да си купим ирландския еквивалент на „Алка-Зелцер“ и да обмислим следващата си стъпка.

— Внимателно обаче — каза Холидей.

— Много внимателно — съгласи се Пеги.

---

[1] Скрейпи — бавно прогресиращо заболяване по овцете и козите, предизвикващо дегенерация на централната нервна система, сходно е с т.нар. „луда крава“ при говедата и болестта на Кройцфедд-Якобс при хората. — Б.пр. ↑

12.

Док Холидей и Пеги Блексток стояха на горната палуба на малкия ферибот и сезираха в немския бряг, ширнал се отвъд голямото езеро. Тук то се наричаше Бодензее, докато швейцарците го бяха кръстили Констанс.

Намираха се на около миля от кея на Фридрихсхафен, но не успяваха да видят нищо заради стената от сива непрогледна мъгла, която бе скрила хоризонта и затъмнила слънцето. На всеки няколко секунди сирената за мъгла на ферибота издаваше протяжен вой, който отекваше сред непрогледната пелена от ситни водни капчици и прозвучаваше като безответни любовни призови на отдавна изчезнали морски чудовища. Поради мъглата едва се виждаха дори мастиленосините води на алпийското езеро, в които се врязваше носът на ферибота.

— Зоната на здрача — каза Пеги, гласът ѝ бе приглушен от гъстата мъгла.

На палубата имаше и други хора, но те бяха също толкова невидими, колкото и всички останали; от време на време се появяваше някоя сянка, сетне изчезваше, когато пътникът отминаваше. Ако някой заговореше, го правеше шепнешком като дете, което се страхува от тъмното и непознатото.

От престрелката в „Л’Еспоар“ и убийството на Кар-Харис бяха изминали шест дни. По-голямата част от това време бяха прекарвали в Дъблин в очакване да видят каква ще е реакцията на смъртта на стария оксфордски професор в провинциалното му имение.

Реакция обаче нямаше, все едно нищо не се бе случило. Холидей не откри нито ред за инциденти във вестниците, които преглеждаше, не чу нищичко и по радиото или по телевизията. Никой не вдигна тревога, никой не показа снимките им, нито пък помоли гражданите да съобщят на властите, ако видят тези бегълци, на вратата на хотелската им стая не почука полицаи, дори телефонът им не звънна. Нищо!

Накрая единственият извод, до който стигнаха Холидей и Пеги, бе, че противниците им — които и да бяха те — грижливо са заличили следите си и са се погрижили да отклонят полицията от дирите си, за да са сигурни, че ще пипнат двамата американци преди ченгетата. При всички случаи обаче Холидей и Пеги печелеха време, защото рано или късно престъплението щеше да бъде разкрито.

Все пак не стояха със скръстени ръце по време на краткия си престой в Дъблин. Пеги отдели известно време на обиколка с цел попълване на гардероба им из магазините в търговския център „Сейнт Стивънс Грийн“, докато Холидей проучваше оскъдните късчета информация, получена от Кар-Харис, и имената, споменати от покойния професор, в едно интернет кафене на оживената Графтън стрийт, пешеходната улица, простряла се между Сейнт Стивънс Грийн и входа на Тринити Колидж на Насау стрийт.

Съсредоточи усилията си върху трите имена, свързани с операция „Пощальон“ край бреговете на Западна Африка в първите дни на войната: Едмунд Кис, Ханс Райнхарт и италианския археолог Амедео Маури.

Бързо му се изясниха няколко неща, които свързваха гореспоменатите личности не само с писмото, което вуйчо Хенри бе открил на борда на пленения кораб: и тримата се бяха занимавали с археология, и тримата бяха проявявали задълбочен интерес към мистицизма, Кис и Райнхарт се интересували предимно от нордическите корени на германската раса и култура, а Амедео Маури от основните постулати на древноримската военна етика.

И Кис, и Райнхарт станали офицери от СС по време на Втората световна война, а Маури също получил офицерски чин в Черните бригади на италианските фашисти. Маури бил сред основателите на Школата за фашистка мистика^[1] в Милано, а Кис и Райнхарт били високопоставени ключови членове на т.нар. Немско дружество за изучаване на древногерманската история и наследството на предците, по-известно като „Аненербе“, първоизвора, придал уж научна и рационална обосновка на расовите закони на Хитлер и политиката на изстребване на евреите.

И тримата бяха преживели войната и бяха избегнали сериозни проблеми с правосъдието. Кис бе изчезнал безследно, а Райнхарт бе създал музей на каменната епоха, който процъфтяваше и в наши дни и

се намираше недалеч от мястото, на което Холидей и Пеги щяха да слязат на брега на Бодензее. В крайна сметка обаче и той бе изчезнал от общественото ползрение. След капитулацията на Италия през 1943 г. Маури успял да изчисти реномето си и продължил да заема предишната си длъжност на директор на археологическите разкопки в Помпей чак до смъртта си през 1960 г.

Холидей започна да се рови още по-надълбоко и да следва линковете, които го отвеждаха от един интернет сайт към друг. Така в крайна сметка откри общото звено, което свързваше и тримата: били членове на тайно общество, създадено от бившия цистерциански монах Йорг Ланц фон Либенфелс. Името на тайното общество, основано през 1907 г. в замъка Верфенщайн, било Орден на новите тамплиери. Първоначално орденът избрал за своя емблема обърнатата надясно червена свастика, но по-късно приел официалния символ на „Аненербе“: меч с оградено от златна лента или примка острие, заобиколено от рунически знаци. А това бе същият символ, който Холидей бе видял татуиран на ръката на мъртвеца в дома на Кар-Харис.

Изображението, появило се на екрана, накара Холидей да спре за миг и да помисли. Възможно ли бе да съществува подобен мистериозен фолклор? По-скоро символът отново бе влязъл в употреба и отново за нечии зловеци цели.

След войната Орденът на новите тамплиери преминал в нелегалност, но през 50-те години възкръснал във Виена, когато негов приор станал бившият офицер от СС Рудолф Мунд. Мунд посветил почти двацет години от живота си на опити да възкреси организацията, но се провалил. Никой не се интересувал от нацизма, мястото му на враг №1 било заето от комунизма.

Холидей продължи да рови по-надълбоко и по-надълбоко. Проследи тънката нишка, оставена от Мунд, и в крайна сметка успя да го свърже с друг офицер от СС, който по време на войната бил негов командир — групенфюрер или генерал-лейтенант Луц Келерман. Келерман също бил член на Ордена на новите тамплиери, а освен това и близък приятел на Хайнрих Химлер, шефа на СС и Гестапо, който на свой ред финансирал проучванията на Едмунд Кис и Ханс Райнхарт. Така всички се оказаха свързани по някакъв начин.

След 1945 г. Келерман изчезнал, като най-вероятно успял да избяга, използвайки каналите за спасяване на нацистки престъпници, организирани от Ватикана и с помощта на полумитичната ОДЕССА, Organisation der ehemaligen SS-Angehörigen, или Организацията на бившите офицери от СС.

Семейството на Келерман, което тачело свято неговата памет, се сдобило с богатство и обществено признание като износители на селскостопански машини в Бразилия и Аржентина. От години се носели слухове, че бившият генерал от СС избягал в Южна Америка с плякосани злато и бижута, които стрували цяло състояние, но никой не успял да открие неопровержими доказателства.

Синът на Келерман, Аксел, направил неуспешен опит за политическа кариера в следвоенна Германия, но дори ултрадясната Републиканска партия отказала да го приюти в редиците си. Аксел Келерман, който днес отдавна бе прехвърлил петдесетте и се представяше като „Фон Келерман“, управляваше семейния бизнес от замъка на предците си, разположен недалеч от Фридрихсхафен.

Фридрихсхафен бе малък град с шейсетина хиляди жители, препитаващи се благодарение най-вече на двата стълба на местната индустрия — възродените заводи „Цепелин“ и „Фридрихсхафен АГ“, производител на трансмисии за селскостопански машини и тежко оборудване. На пръв поглед градът изглеждаше приятна модерна туристическа дестинация, разположена далеч от оживените промишлени центрове като Мюнхен, Щутгарт или зоната Рейн-Рур, но градът край Бодензее криеше далеч по-мрачно минало.

По време на Втората световна война заводите на „Цепелин“ произвеждали части за ракетите Фау-2 с помощта на работна ръка или по-скоро роби, осигурявани от филиала на концентрационния лагер „Дахау“, разположен в покрайнините на града. По-голямата част от стария градски център била напълно унищожена по време на бомбардировка на 20 юни 1943 г.

— Наистина ли смяташ, че този Келерман ще разполага с някаква полезна информация? — попита Пеги, докато двамата стояха на горната палуба на ферибота. — И нещо по-важно, ако той все пак разполага с информация, дали ще ни я съобщи?

Холидей сви рамене. Чувстваше ума си изморен, претоварен от имена, дати, събития, вероятности. За него историята обикновено бе

точна и ясна наука, набор от неоспорими скрижали, издялани върху камък. Сега бе изправен пред нещо съвсем различно, неясно и неподредено. Бе прекарал целия си живот в армията, където целите се реализираха посредством директни действия, докато проблемите, произтичащи от меча на вуйчо Хенри, бяха от съвсем друго естество.

— Не разполагаме с друга следа — каза Холидей. — Бащата на Келерман е познавал всички, замесени в случая, освен това е бил близък с Химлер. Би трябвало да знае за меча, почти съм сигурен в това. Луц Келерман е общото звено, което свързва всички, да не говорим за татуировката върху китката на стрелеца.

— И какво? — попита Пеги. — Как ще ни помогне това?

— Това, което трябва да намерим, е мястото, където се съхранява — ако изобщо е оцеляло — копието от писмото, написано от Юг дьо Пайен, основателя на Ордена на тамплиерите. Както Брейнтрий ни обясни в Торонто, без това писмо кодът върху златната лента е безполезен.

— D. L. N. M. De laudibus novae militiae — каза Пеги.

— Латинският ти става все по-добър — усмихна се Холидей.

— А мъглата се разсейва — отвърна Пеги.

Пред тях, на стотина метра отвъд водите на езерото, сред изтъняващата мъгла изникнаха очертанията на пристанището на Фридрихсхафен. Вдясно бе разположено голямо модерно яхтено пристанище, над което се издигаше гора от мачти, пронизали вдигащата се мъгла досущ като върхове на копия.

Далеч вляво се простираше гъста горичка, зад която надничаха двете кули на местната черква. Пристанището бе разположено в самия център на града, до него се издигаше реновираната, издържана в стил Баухаус сграда от стомана и стъкло, в която се помещаваше местната Медиенхаус, както наричаха в Германия и Австрия изследователските и образователните организации в областта на медиите. Непосредствено зад нея пък бе разположена градската библиотека. Холидей огледа старинните, оцелели от бомбардировките сгради с червени покриви, наредени по протежение на крайбрежната улица. Зад тях се издигаха стръмните, покрити с гъсти гори хълмове и долини на Баварските Алпи.

— Изглежда красиво като на пощенска картичка — отбеляза Пеги.

— Ще видим — каза Холидей. Багдад също бе едно изключително красиво и екзотично място в стил „Дисни“, преди да се превърне във военна зона.

Фериботът се промуши между протегнатите към езерото каменни ръце на вълнолома и се насочи към кея. Хората около тях заслизаха към долната палуба, където бяха паркирали автомобилите си. Двигателите на ферибота превключиха на задна с тихо ръмжене, която резонира в целия му корпус. Мъглата се разсейваше бързо и слънцето огряваше града. Пеги беше права, гледката бе като от пощенска картичка.

— Да тръгваме — подкани го тя. Фериботът почти бе стигнал до кея.

— Добре — каза Холидей.

Обърнаха се, отдалечиха се от парапета и се насочиха към стълбите, отвеждащи към салона и долната палуба. Може би сега щяха да открият защо домът на вуйчо Хенри бе изгорял като факла и защо приятелят му Дерек Кар-Харис бе убит. Преди това обаче трябваше да намерят евтин хотел, след което да подложат на обсада Аксел Келерман и неговия замък.

---

[1] Школата за фашистка мистика (La Scuola di mistica fascista) е създадена през 1930 г., за да обучава бъдещите лидери на италианската фашистка партия в духа на фашисткия мистицизъм, който след време да се превърне в нова държавна религия. Основава дейността си на философията на фидеизма, че вярата и разумът са несъвместими, затова фашистката митология трябвало да бъде приета като „метареалност“. Вдъхновена е от идеите на Мусолини, който описва фашизма като „религиозна концепция за живота“, а фашистите като „духовна общност“. — Б.пр. ↑

13.

Според брошурата, която Холидей и Пеги взеха от хотела, първият замък Келерман бил построен през 1150 г. от графовете Фон Келерман-Пинцгау, феодалните владетели на областта. Замъкът бил разрушен по време на селското въстание от 1526 г. и оттогава тънел в руини.

„Новият“ замък, изящно имение в бароков стил, разположено в подножието на хълма, върху който се издигаха руините на „стария“ замък, бил построен през 1760 г. от граф Антон фон Йотинген-Келерман, баварски принц на Пинцгау и потомък на първите владетели на замъка.

Оттогава замъкът Келерман бе притежание на фамилията Келерман и служеше като нейна семейна резиденция, както и като музей и място за провеждане на семинари, посветени на изучаването на каменната и бронзовата епоха в Европа.

Имението Келерман се намираше на пет-шест километра северно от Фридрихсхафен в подножието на стръмен горист хълм. До него се стигаше по осеян с множество завои път, който се виеше между дърветата и завършваше пред широка поляна, част от която бе превърната в овощна градина, а друга — в парк с храсти и дървета, подрязани в причудливи форми и с лабиринт от жив плет. До лабиринта имаше паркинг, застлан с чакъл.

— Старият замък ми изглежда зловещо място — каза Пеги, докато слизаше от пезото, което бяха взели под наем преди два дни в Цюрих.

Времето бе слънчево и топло, нямаше и следа от мрачната мъгла, която ги бе посрещнала при пристигането им предния ден. Холидей заключи колата и двамата тръгнаха по алеята към замъка.

Имението Келерман представляваше комплекс от няколко двуетажни сгради, подредени във формата на буквата L, с кули и кулички, с нацърбени тук-таме стрехи, всичките измазани с бял хоросан. Някои от стените бяха покрити с бръшлян, сводестите

прозорци бяха разположени в дълбоки ниши, очертани с декоративни тухли, а кулите бяха украсени с ажурна дърворезба, която наподобяваше конструкторите на „Лего“.

Тревните площи около имението бяха поддържани във вид, достоен за голф игрище, цветните лехи бяха оградени с ниски петнайсетинасантиметрови каменни огради, а цветните храсти в тях бяха подрязани като по конец. Замъкът Келерман приличаше на огромна къщичка за кукли, притежавана от изящна принцеса, или на безукорно имение мечта, каквото може да бъде видяно единствено по страниците на архитектурните списания.

— Не виждам и едно боклуче — отбеляза Пеги. — Някой тук е маниак на тема чистота.

Изкачиха широките гранитни стъпала и се озоваха пред централния вход. Най-горният камък в зидарията на свода над широко отворената врата бе оформен като хералдически щит, в който бе изобразен меч, заобиколен от панделка или лента.

— Колко любопитно! — промърмори Холидей, вдигнал поглед нагоре.

Прекрачиха прага и се озоваха в господарската къща на имението. Посрещна ги униформена служителка, която взе парите им, а в замяна на това им даде по една жълта пластмасова идентификационна карта и брошура на три езика: английски, френски и немски. Тръгнаха до дългия коридор. Стъпките им отекваха върху черно-белите мраморни плочи.

Малобройните посетители, които сновяха из стаите, до един си бяха придали изражение на отегчено очакване, характерно за туристите, които вече са поели повече информация, отколкото им е нужна. Ако се съдеше по броя им, замъкът Келерман определено не беше сред приоритетите на гостите на Фридрихсхафен.

Според брошурата в двете големи зали отляво бяха изложени модели на селища от каменната и бронзовата ера, разкрити при археологически разкопки в земите на замъка, докато в по-малката зала отляво, някога трапезария на графовете Келерман, бяха представени фамилни реликви и артефакти.

— Все още нямам идея какво ще постигнем с обиколката си тук — каза Пеги. — Нямаме представа дори дали Келерман е тук.

— Тръгнали сме на разузнаване — прошепна Холидей. — Оpozнаване на терена.

И сви надясно към трапезарията.

Помещението бе огромно, таваните се извисяваха на поне шест метра и бяха декорирани с елементи от екзотична дървесина. В гипсовите квадратчета между дебелите кръстосани греди бяха разположени гипсови медальони с изображенията на купидончета и ангелчета, разлудували се около въжетата, от които висяха кристални полилеи.

На отсрещната стена имаше три високи прозореца, през които слънчевите лъчи огряваха помещението и тъмносиния килим, постлан върху пода от тъмен дъб. На отсамната бяха окачени портрети от далечното минало на рода Келерман. Там, където нямаше маслени портрети, имаше фотографии в сребърни рамки, а между всичките тези карти и снимки бяха разположени рицарски доспехи, осем на брой, поставени на равни разстояния един от друг по протежение на цялата стена, досущ като железни стражи, застинали в очакване на своя крал.

На двете по-къси стени имаше еднакви камини с големи огнища и широки полици. Самите огнища бяха студени и празни, така усърдно почистени, че нямаше и следа да са били използвани някога. Над тях бяха окачени гоблени. Между камините, на мястото, където някога е имало огромна маса, побираща шейсет или повече гости, сега бяха подредени стъклени витрини. Във всяка бяха изложени предмети, свързани с конкретен период от историята на фамилията Келерман.

Викингска „брадата“ брадва, открита през XIX в. по време на археологически разкопки на територията на имението, потир и свещници, използвани в семейния параклис на първия замък, емайлирана брошка с изображението на Исус Христос, принадлежала някога на графиня Гертруде, съпругата на граф Ото фон Йотинген-Келерман, строителя на новия замък, изящно украсена сабя на военноморски офицер, подарена на някой представител на рода, който постъпил в немския флот през XIX в., островръх пруски шлем, принадлежал на друг Келерман, този път генерал, участвал в Първата световна война.

Залата изобилстваше със свидетелства за различни членове на фамилията, но нямаше и следа от съществуването на групенфюрера от СС Луц Келерман.

— Като че ли никога не е имало Втора световна — промърмори Пеги.

До отворената врата, която отвеждаше в друга зала, бе поставена висока стъклена витрина, посветена на съвременните представители на рода. Сред експонатите имаше умалени модели на селскостопански машини, произвеждани от „Келерман АГ“, модел на патентовано устройство за засяване на зърно и поне половин дузина фотографии на Аксел Келерман: Аксел на благотворителен банкет с русокоса телевизионна актриса под ръка, Аксел край легло в детска болница, Аксел с прочута холивудска звезда на снимачната площадка, Аксел във водолазен костюм на борда на яхта някъде в Карибско море.

Беше висок и слаб, но атлетичен и представителен. Лицето му бе издължено, брадичката — остра, а черната му коса растеше V-образно към челото. Имаше дълъг аристократичен нос, дълбоко разположени пронизващи очи и добре очертани чувствени устни, които изглеждаха прекалено женствени за тези високи скули. В него имаше нещо, което смътно напомняше за вампир, нещо, което привличаше и отблъскваше едновременно.

Отсъстваше класическият семеен портрет, нямаше снимки нито на съпруга, нито на деца. Една от фотографиите представяше Аксел Келерман в ловджийски костюм с пушка в ръце и елегантно червеникавокафяво ловно куче до него. В далечината, но леко разфокусирана, се виждаше господарската къща, в която Пеги и Холидей се намираха в момента.

— Изтрил е баща си от семейната история — отбеляза Холидей.

— След като Шварценегер^[1] го направи, защо и Аксел Келерман да не постъпи по същия начин? — отвърна Пеги.

Напуснаха залата и се озоваха пред широката вита стълба, която водеше към втория етаж.

— Не мога да повярвам — каза Холидей и се обърна към централното фоайе. Сгъна брошурата и я пхна в страничния джоб на самото си. — От всичко, което прочетох в интернет, стигнах до извода, че старият Келерман сякаш се е преродил в образа на Аксел: същите политически убеждения, същите милитаристични възгледи. Бих очаквал това място да е превърнато в светилище, посветено на генерала.

— Решил е, предполагам, че не може едновременно да парадирва с нацисткото минало на семейството и да продава селскостопански машини — каза Пеги, когато отново се озоваха навън. — Типичната немска практичност.

— Не го вярвам — повтори Холидей. Дватама тръгнаха по алеята към паркинга. — Всичко това е фалшиво, мимикрия, която прикрива истинския Аксел Келерман. Убеден съм, че разполага със свой вариант на пещерата на Батман.

— Но къде? — зачуди се Пеги.

Холидей сви рамене, извади ключа, натисна копчето за отключване на вратите и призна:

— Нямам представа.

Качиха се в пещерата. Пеги закопча колана си и се усмихна.

— Време е да покажа на какво съм способна.

„Гастцете Барин-Бар“ бе старомоден *rathskeller*, което означаваше бирария, разположена в мазето или в избата на някоя сграда. В случая ставаше въпрос за заведение, заело приземния етаж на стара сграда, разположена досама железопътната гара на Фридрихсхафен, на една пряка от крайбрежната улица. Пеги откри това място след кратък разговор със служителя на рецепцията в хотела и след като даде щедър бакшиш на въззрастния, оклюмал на вид носач на багаж в салона на гарата.

Наподобяващият пещера ресторант и бар бе слабо осветен, а стените му, покрити с дървена ламперия, бяха украсени с препарираните глави на различни животни, предимно озъбени глигани със стъклени очи и елени с вяло изражение и огромни рога. В далечния край на салона бяха окачени главите и на два кози рога с огромни рога, а високо над бара бе монтирана мечка глава с раззината паст и гневен поглед. Холидей се усмихна — и той щеше да изглежда разгневен, ако някой поставеше главата му в някой бар. Заведението вонеше на бира, кисело зеле и пържено месо.

Беше следобед, така че салонът бе почти празен. На една от масите до стълбите се бе настанило семейство японски туристи: обядваха братвурст с пържени картофи, шепнеха си тихичко и тайничко щракаха с лъскавия си малък цифров фотоапарат. Край слабо

осветения бар се бе свил дебелак, чиито дебели пръсти бяха прегърнали собственически голяма халба бира.

— Чудесно място — отбеляза Холидей, след като си избраха маса и се настаниха. — Умееш да ги избираш, Пег.

— Ако пътуваш колкото мен, бързо ще научиш, че най-подходящото място да получиш каквото искаш — да купиш оръжие, да се свържеш с местните крадци, да наемеш проститутка и най-вече да получиш информация — е барът, който се намира най-близо до гарата. Мястото, където идват старите тарикати, за да побъбрят и да пийнат. Независимо дали става въпрос за Тимбукту или за Тънбридж Уелс, принципът е един и същ.

— В Тимбукту има ли железопътна гара? — подразни я Холидей. Пеги въздъхна.

— Разбираш какво искам да кажа. Ако търсиш информация за нашия приятел Келерман, това е мястото, където ще я откриеш.

От кухнята излезе сервитьорка с разрошена коса и традиционна носия или по-скоро рокля, наречена *дриндъл*, забеляза Холидей и Пеги и дойде при тях. Не се поколеба нито за миг, а направо заговори на английски.

— Какво ще обичате?

— Две бири, „Августинер Брау“ — каза Пеги.

— Нещо друго, госпожо?

— Търся Рудолф Драбек — отвърна тя. Това име ѝ бе съобщено от стария носач на гарата.

— Какво искате от Руди — предпазливо попита сервитьорката.

Пеги извади червеникавокафява банкнота от петдесет евро, остави я на масата и каза:

— Местен колорит.

— Was? — не разбра сервитьорката.

— Информация — обясни ѝ Пеги.

Сервитьорката ги изгледа преценяващо, после им обърна гръб, отиде до бара и каза нещо на мъжа, който се беше привел над бирата си. Той се обърна и погледна Холидей и Пеги. Пеги му кимна, вдигна банкнотата и я размаха във въздуха.

Беловласият старец взе халбата си и прекоси салона, за да дойде при тях. Когато мина покрай масата на японците, те леко се отдръпнаха. Старецът застана край масата им, отпи голяма глътка бира

и зачака, без да откъсва помътнелия си поглед от парите в ръката на Пеги.

— Ja? — попита той. Имаше дрезгав глас, натежал вероятно от прекалено много алкохол, изпит в продължение на прекалено много години.

— Sprechen Sie Englisch?

— Разбира се — отвърна той, при което се олюля лекичко, след което изсумтя. — Че нали днес всички говорят английски? Аз поназнавам и руски. Даже малко италиански. — И сви рамене.

— Защо не седнете, господин Драбек? — покани го Холидей.

— Господин Драбек беше онази свиня баща ми, учителят, който преподаваше на отвратителните rotznasigen хлапета. Наричайте ме Руди — каза старецът горчиво. — Така правят всички. — Сви рамене и седна.

Холидей го огледа набързо. Беше нисък и пълен, с неподстригана посивяла брада с черни косъмчета тук-там. Косата му бе несресана и немита, достатъчно олисяла на темето, че да разкрие розовата му кожа. Лицето му бе кръгло, бузите увиснали, а воднистите му сини очи изглеждаха помътнели зад очилата с пластмасова рамка.

Подобният му на луковица нос бе осеян със спукани капилляри, а лицето му бе червендалесто, като лице на човек, който страда от прекалено високо кръвно налягане. Беше облечен в измачкан стар костюм, кафяв на цвят, протрит от носене. Бялата му риза бе прана сигурно хиляда пъти, а яката ѝ бе посивяла безвъзвратно. Отблизо се долавяше мирис на цигари и пържен лук. Изглеждаше прехвърлил осемдесетте, което означаваше, че по време на войната е бил на двайсет или там някъде.

Сервитьорката се появи отново, за да поднесе на Пеги и Холидей бирата във високи стъклени чаши.

— Една и за него, ако обичате — каза Пеги, като повдигна своята бира и кимна към стареца.

— Nein — отвърна бързо Драбек и заговори на сервитьорката на немски. — Kulmbacher Eisbock. Ein Masskrug, bitte, und ein Betonbuddel Steinhäger.

— Моля? — попита Пеги. Гимназиалните ѝ познания по немски се ограничаваха със Sprechen Sie Englisch?

— Ein Masskrug е литър — обясни сервитьорката с усмивка. — Steinhäger е марка джин. Иска цяла бутилка.

— Цяла бутилка?

— Така казва — отвърна сервитьорката.

— Und ein Strammer Max — добави старецът и намигна усърдно.

Пеги се обърна към сервитьорката.

— Сега иска сандвич. Leberkäse, мисля, че го наричате свински дроб със сирене, едно пържено яйце отгоре, а хлябът да е леко препечен.

Пеги впери поглед в Драбек.

Той сви рамене и се усмихна. Зъбите му бяха ситни, пожълтели, неравни.

— Добре — каза Пеги. Сервитьорката отнесе поръчката, а тя се обърна към Драбек. — Отдавна ли живеете във Фридрихсхафен?

Старецът не откъсваше поглед от банкнотата от петдесет евро на масата пред Пеги. Тя я плъзна към него. Той я сграбчи и бързо я пхна в провисналия джоб на сакото си. Пресуши халбата си и я остави встрани, за да сложи ръцете си върху масата. Пръстите му бяха дълги и изненадващо тънки и деликатни. Вените му изпъкваха като червеи, скрили се под сбръчкана кожа. Ноктите бяха му начупени и напукани, дебели и жълти, почернели от мръсотия отдолу.

— Стари ръце — каза той.

Пеги си замълча. Старецът продължи да се взира тъжно в ръцете си.

— Стари — повтори той.

— Изглеждат така, сякаш някога сте свирили на пиано — намеси се Холидей.

— На цигулка — промърмори Драбек. — Едно време свирех на цигулка... във Виена... преди много години. Във Wiener Symphoniker, Виенския симфоничен оркестър.

— Били сте цигулар? — учуди се Пеги. Нямаше представа къде ще ги отведе тази насока на разговора.

— Бях момче, много млад. Учих в Universität für Musik and darstellende Kunst Wien, музикалното училище на Виена, да? Имах работа, свирех в Symphoniker, което беше детската ми мечта. После дойде Аншлусът и всички се превърнахме в нацисти, независимо дали това ни харесваше, или не.

— Това трябва да е било през 1938 година — каза Холидей. Ставаше въпрос за относително мирното анексиране на Австрия от страна на Хитлер.

— Ja — потвърди Драбек.

Сервитьорката се върна с голям поднос, на който бяха наредени бутилки, чинии и чаши, включително една огромна стъклена халба бира, тъмна и мътна като „Гинес“ и с дебел слой пяна отгоре. Тя остави всичко пред възрастния мъж.

Очите му блеснаха. Той обилно намаза сандвича с хрян и черна горчица и отхапа огромен залък. От сандвича покапа жълтък, който започна да се стича по брадата му. С леко трепереща ръка Драбек взе голямата халба и отпи също толкова огромна глътка от черната пенлива бира, за да прокара храната. Отпусна се на стола си и въздъхна; дишаше тежко, на пресекулки, сякаш току-що бе финиширал на някой лекоатлетически крос.

— Какво се случи тогава? — попита Холидей.

— Онзи гадняр баща ми познаваше голямата клечка тук. Големият шеф, Фон Келерман, графа, който живееше в онзи голям замък под руините. Двамата с баща ми бяха заедно в... — Той замълча, гъстите му рунтави вежди се надвесиха над очите му, когато сбърчи чело от усилието да открие точните думи. — Ein Geheimbund...

— Тайна група? — подсказа му Холидей. — Тайно братство?

— Ja, точно така — кимна Драбек. Отхапа нов залък от сандвича и по брадата му отново потече жълтък. Остави сандвича в чинията, облиза пръстите си и отпи още една голяма глътка бира.

— Спомняте ли си името на това тайно общество? — попита Пеги.

— Ja, разбира се — отвърна старецът, отхапа нов залък и заговори с пълна уста. — Die Thule Gesellschaft. Der Germanenorden.

— Обществото Туле^[2] — обясни Холидей. — Тевтонският орден на Светия Граал. Образувани са непосредствено след Първата световна война. Германците търсели някаква обединяваща митология, която да ги накара да се почувстват по-значими, както и ние, американците, сме написали „Звездното знаме“, за да може тази песен да повдигне духа ни, след като британците опожарили Вашингтон и превзели Детройт. Разликата е там, че тази песен, превърнала се в национален химн, не е нищо повече от една патриотична песен, обединила нацията и

повдигнала нейното самочувствие. Залитането по германския мистицизъм обаче поставя началото на възхода на Адолф Хитлер, а семената на антисемитизма са посетени във възхода на арийския фундаментализъм. Първите му привърженици са членове на организации от рода на Обществото Туле.

— Ja — потвърди Драбек. — Точно така. — Отви капачката на керамичната бутилка джин и си наля шейсетина грама в стъклената чашка с обърнат конус, която сервитьорката му бе донесла. Изпи я на един дъх и млясна с устни. — Mein Vater, баща ми, реши, че това е знак божи, символът на Туле и... — Той замълча. — Das Wappen, das schildformiges. — Сви рамене.

— Щитът, гербът — досети се Холидей.

— Ja — кимна Драбек с облекчение. — Тъ-ъ-ъ, как го казахте, гербът на Туле и този на семейство Келерман много си приличаха. — Наля си нова чаша джин и отново я изпи на екс, после бръкна в предния джоб на сакото си и извади молив. Взе една салфетка и на бърза ръка надраска нещо върху нея. Прост меч, разположен пред свастика с леко извити рамене. — Thule Gesellschaft — показа им той. Сетне добави меча и панделката, които Холидей и Пеги бяха видели издялани в камъка над централния вход на замъка Келерман. — Das Wappen aus das geschlecht Kellerman, gelt, ja?

— Отново мечът — каза Пеги.

Драбек почука с молив върху рисунката.

— Ja, der Schwert. — И закима ентузиазирано.

— И така — бавно каза Холидей, — значи баща ви и господин Келерман са били членове на Обществото Туле... — Нарочно остави изречението недовършено.

Драбек напъха последното парче от сандвича в устата си и задъвка замислено.

— Келерман беше ein Obergruppenführer, генерал от Schutzstaffel, или СС. Той познаваше много хора в партията, баща ми също. Малкия Хайни — Химлер, Гьобелс, der Dicke, Дебелака, както наричаха Гьоринг... познаваше ги всичките, затова баща ми стана Stellvertreter-Gauleiter...

— Заместник-гаулайтер, областен шеф? — подсказа Холидей.

— Ja, точно както казахте, шеф на града и на областта тук.

— А вие? — попита Пеги.

— Аз свирех на цигулка. — Драбек сви рамене и си наля още една чаша джин. Изпи я, след което изтри устни с опакото на палеца си. — Какво можех да направя? Имах слабо зрение, не можех да стрелям, да убивам, затова Келерман ме направи свой Putzer...

— Putzer? — попита Пеги.

— Der Hausdiener — обясни старецът и сви рамене.

— Ординарец, предполагам — каза Холидей. — Адютант.

— Ja — каза Драбек, — негов слуга. Лъсках му ботушите, приготвих му ваната, такива неща, ja? Придружавах го навсякъде, лъсках му verdammte Stiefel. Русия, Сталинград, Италия, Нормандия, навсякъде му лъсках проклетите ботуши.

— А били ли сте в Бергхоф? — попита Холидей. Каква ли бе връзката с меча?

— Ja, разбира се, няколко пъти. Там бях удостоен с високата чест да събирам Hundkacke на Блонди, кучето на Хитлер, от килимите и да нося от града онези кексчета за die Nutte Ева. И да лъскам ботуши.

— А после? — попита Пеги.

Драбек си наля още Steinhäger и попита:

— Чували ли сте за Дахау?

— За концентрационния лагер? — каза Холидей.

— Ja, das Konzentrationslager — кимна старецът. — Имаше един лагер за работниците в заводите на „Дормиер“ и „Майбах“. Произвеждаха Raketen, ja?

— Ракети Фау 2 — подсказа Холидей.

— Vergeltungswaffe Zwei, ja — кимна Драбек. — Нуждаеха се от работна ръка. Работниците бяха предимно италианци и поляци. Juden, разбира се. Евреи. Баща ми взимаше жени от лагера и... ги използваше. — Старецът млъкна, свел поглед към празната си чаша. Едната му ръка бе върху керамичната бутилка, но не понечи да напълни чашата си. Вдигна глава и погледна Холидей. — Когато войната свърши и американците освободиха затворниците, някои от тях дойдоха в града и потърсиха баща ми. Той се криеше в замъка Келерман. Знаете ли го?

— Бяхме там тази сутрин — каза Холидей.

— Намерили го сред старите руини. Доведоха го на градския площад и го обесиха на една улична лампа с dem Kabel, електрическата жица. Той рита и се гърчи цели пет минути, а лицето

му почерня. Езикът му приличаше на тлъста наденица, увиснала от устата му. Аз бях негов син. Накараха ме да гледам.

— Мили боже! — възкликна Пеги.

— Ја — съгласи се Драбек. — Беше ужасно.

— По това време Луц Келерман вече е бил изчезнал? — попита Холидей.

— Natürlich — изсумтя старецът. — Руди вече нямаше да лъска ботуши. — Наля си още една чаша джин. Челото и страните му бяха покрити с капчици пот. Оригна се тихичко и над масата се издигна облак от алкохолни пари, подправени с хрян и люта горчица.

— А Аксел? — попита Холидей.

— Швейцария — отговори Драбек. — Избяга заедно с майка си и по-голямата си сестра. Беше малък, на три или на четири.

— И кога се върнаха?

— През четирийсет и шеста. Положението беше доста тежко. Нямаше работа. Всички бяха Geld brauchen, без пукната пара, а Келерманови in Geld schwimmen, бяха заринати с пари. Разполагаха с много пари. Започнаха бизнес. Die Zugmaschinen. Трактори. Хората отново ги обикнаха. — Драбек отпи от джина. — Dem Geld verfallen sein, парите са над всичко — философски заключи той и въздъхна.

— А вие?

Старецът се изсмя и отново се оригна. При звука, който издаде, сервитьорката се надигна зад бара и се огледа.

— Госпожа Келерман ме нае да лъскам нейните ботуши — каза Драбек. — Четирийсет години работих за семейството и един ден, пуффф! Руди вече не става за нищо. Прекалено е стар. Прекалено много пие. Четирийсет години работих и останах без пенсия. Без нищичко, der Kotzbrocken!

— Днес в замъка не видяхме и следа, че Луц Келерман някога е съществувал. В музея не се споменава името му, няма снимка, нищичко.

Драбек се засмя отново, после изсумтя:

— Keineswegs! Разбира се, че няма да има! За Германия Хитлер беше като лош сън, кошмар, който искаха да забравят колкото се може по-бързо. И аз бих искал да го забравя, ако беше възможно. — Напълни чашата си и я изпи на един дъх.

Носът му потече и той го избърза с ръкава на самото си. Очите му бяха овлажнели, в тях напиреха сълзи.

— Във Фридрихсхафен се произвеждаха само дирижабли клас „Хинденбург“. Цепелини, а не смъртоносни Raketen. Това беше град на момчета, които свиреха на алпийски рог и пееха йодел, на момичета, които приготвяха Apfelstrudel, и на бузести пухкави бебета. Днес светът е различен и в него няма място за истории, свързани с Konzentrationslager или за хора като обергрупенфюрер Луц Келерман.

— Синът очевидно не е забравил баща си — вметна Холидей.

— Не, разбира се, много добре го помни, само че го крие — каза Драбек.

— Какво крие? — попита Пеги.

— Нещата на баща си, Gegenstände mit Nostalgiewert — не знам как е на английски.

— Nostalgiewert. Носталгия?

— Спомени? Вещи, свързани с него?

Драбек сви рамене.

— Egal welche — изсумтя той. „Както и да е.“

— Медали, униформи, такива неща — подсказа му Холидей.

— Да, точно така — отвърна Драбек. Очите му зашариха неспокойно. Едно бе да разказва за себе си и за своя живот, съвсем друго бе да разкрие тайните на своя господар.

— Значи има място, което е посветил на паметта на своя баща — притисна го Пеги.

Драбек сведе поглед към празната си чаша, сви устни, после каза бавно:

— Да.

Холидей улови погледа на Пеги и потърка палец и показалец. Тя кимна, бръкна в чантата си и извади бледозелена банкнота от сто евро.

Сгъна я на две и я плъзна по масата, като побутна лекичко чашата на Драбек. Старецът се поколеба за секунда, после пръстите му придърпаха лекичко банкнотата до ръба на масата и тя изчезна в джоба му.

— Къде? — попита Пеги настойчиво.

Отново колебание и отново продължило не повече от секунда. После Драбек облиза устни и заговори:

— Има едно място...

---

[1] Густав Шварценегер, бащата на актьора и бивш губернатор на Калифорния Арнолд Шварценегер, е бил полицейски служител през 30-те години в Австрия, подал е молба за членство в нацистката партия още преди присъединяването на страната му към Германия, кандидатствал е да постъпи и в нацистките щурмови отряди СА. По време на Втората световна война се е сражавал на Източния фронт, където е удостоен с Железен кръст. Въпросът за баща му е повдиган многократно по време на политическите кампании на Арнолд Шварценегер и в крайна сметка актьорът поръчва разследване, което установява, че Густав не е извършвал военни престъпления, нито е участвал в репресии срещу цивилни. — Б.пр. ↑

[2] Обществото Туле е създадено през 1918 г. като дружество за изучаване на немската история, но на практика интересите му са насочени повече към окултното. Обществото е сред главните спонсори на Германската работническа партия, която впоследствие Хитлер ще превърне в Германска националсоциалистическа партия, и от редиците му излизат видни нацистки лидери като Рудолф Хес, Алфред Розенберг, Ханс Франк и др. — Б.пр. ↑

14.

— Трябваше да вземем пистолет — каза Пеги.

Двамата с Холидей лежаха досами ръба на стръмния склон, надвесен над замъка Келерман, който се издигаше насред широката поляна в равнината. С помощта на току-що закупения бинокъл Холидей успя да различи характерния розов блясък на газоразрядните живачни лампи с високо налягане; да, дори в пълен мрак замъкът щеше да грее ярко осветен като за холивудска премиера.

— Оръжията са глупаво нещо — каза Холидей и свали бинокъла.
— Някой може да те простреля само защото си въоръжен.

— Странно разсъждение от един стар войник.

— Войникът никога няма да стане стар, ако надценява силата на огневата мощ — отвърна той. — Не бива да носиш оръжие, освен ако не си готов да убиеш някого, а точно в този момент нямам желание да убивам никого.

Пеги се намръщи.

— Док, не съм първокурсничка в Уест Пойнт! Не ми изнасяй лекции! Просто реших, че не би било зле да разполагаме с някакво оръжие, в случай че този тип Келерман е отговорен за убийството на професор Кар-Харис и опожаряването на дома на дядо.

— Не може да сме сигурни в това — възрази Холидей.

— Но изглежда логично. В противен случай нямаше да сме тук.

— Изказването на предположения, които не са подкрепени от доказателства, е причина, довела до избухването на много войни — каза Холидей. — Повтарям, пистолетът е лоша идея.

— Пак говориш назидателно, Док.

— Професионална деформация.

Той отново огледа територията на замъка. Нищо не помръдваше. Преди около час бе минал един микробус, за да докара новата смяна охранители. Осем въоръжени униформени мъже, всичките високи, здрави, млади и определено с арийска външност. Явно Аксел Келерман

не бе сред работодателите, които вярват в равните възможности. Осмината мъже от предната смяна се качиха в микробуса и той замина.

Двайсетина минути по-късно се появи висок тъмнокос мъж, облечен в скъп костюм, със зелена тиролска шапка, украсена с четчица от свинска четина. Качи се в голям черен мерцедес седан и се отправи към Фридрихсхафен. Възможно бе това да е самият Аксел Келерман, но Холидей не беше сигурен.

Паркингът пред замъка беше празен.

Холидей насочи бинокъла наляво. В далечния край на склона, на разстояние около двеста метра, скрити донякъде зад борова горичка, се издигаха руините на стария замък. В спускащия се мрак очертанятията му наподобяваха праисторически мегалити. Скалната издатина, върху която се издигаше замъкът, бе оградена с автентичната защитна стена, или поне с това, което бе останало от нея: четириметрова купчина ронещи се камъни и хоросан.

Отвъд стената се издигаше цитаделата с форма на огромен зъб, каменната крепост, разположена някога в сърцето на замъка, защитена от ров и подвижен мост, последният защитен рубеж на старите графове Келерман-Пинцгау.

Пеги извади от чантата си лъскав фотоапарат с размерите на цигарена кутия и направи няколко бързи снимки на руините.

— Какво правиш? — попита Холидей.

— Панорамни снимки.

— Ние сме нарушители, навлезли незаконно в частна собственост, не снимаме документален филм.

— Нарушители, браконieri, кинаджии, кой го е грижа? Правя си снимки и нищо повече, Док!

Обърна фотоапарата към Док и натисна копчето.

— Светкавицата не е включена — каза той. — Нищо няма да се получи.

— Глупости! — възрази Пеги. — Това нещо прави снимки и на лунна светлина. Добре дошъл в ерата на цифровите технологии, старче!

Холидей вдигна отново бинокъла и го насочи към замъка. Отново никакво движение. Единственият звук, който долавяше, бе лекият повей на топлия вятър, долитащ откъм гората.

— Добре — тихо каза той. — Задачата е ясна. Вървим приведени, така че силуетите ни да не се очертават на хоризонта; не искаме някой пазач, излязъл навън да изпуши една цигара, да ни забележи. Вървим към барбикана.

— Към кое?

— Кулата над портата, онова голямо квадратно нещо.

— Ясно!

— Тръгвай!

И тя тръгна. Той я последва след трийсетина секунди, като тичаше приведен.

Стигнаха старата кула и спряха. Дворът зад нея изглеждаше празен, потънал в мрак. Нищо не помръдваше. Някъде отдалеч долетя приглушеното тракане на колелата на преминаващ влак.

— Може би Драбек ни е пратил за зелен хайвер — предположи Пеги. — И само си губим времето.

— Притесняваш ли се?

— Чувствам се малко като престъпничка.

— Чак престъпничка едва ли. По-скоро нарушителка или браконьерка.

Изчакаха минута-две, за да успокоят дишането си.

— А сега какво следва? — попита Пеги.

— Пак ще тичаме — отвърна Холидей. — Към втората кула пред рова. Там ще минем по моста и ще влезем в цитаделата.

— Този път ти си първи — каза Пеги. — Ще дадем път на възрастта пред красотата.

— Както кажеш — съгласи се Холидей, направи няколко крачки, заобиколи кулата и надзърна към вътрешния двор. На броени метри от него се издигаха каменните руини, останали от резиденцията, която господарят на замъка използвал в мирни дни. Отвъд нея забележа кръгла купчина камъни, най-вероятно от стар кладенец, а зад него — на десетина метра встрани — се издигаше централната кула, чиито двайсет и пет метрови стени се бяха извисили към нощното небе.

Останалата част от двора бе обрасла с трева и плевели. Нямаше и следа от пазач или случаен посетител. По земята не се виждаше нито едно боклуче, фас или кутийка от бира. Явно Келерман управляваше имението с желязна ръка. Холидей пое дълбоко въздух, изпусна го бавно, после хукна през двора и не спря, докато не се озова на сигурно

място в сянката на портата на централната кула. След секунди Пеги дотича при него с дългите си крака, преметнала чантата си през рамо.

— Добре — каза тя. — А сега накъде?

Холидей погледна нагоре. Видя редицата дупки, пробити в каменния навес над портата. Дупки убийци, използвани за изливането на врящо масло върху обсадилите кулата врагове.

Тесен насип от пръст прекосяваше защитния ров. Преди векове подвижният мост бил изработен от дърво, а ровът бил пълен с вода и забити в дъното му остри колове — средновековна версия на съвременните противотанкови заграждения със задача да възпрепятстват придвижването на обсадни машини или сапъори, които да подкопаят и минират стените.

Холидей се зачуди кой ли е бил тук преди тях. Подобни места бяха наситени с история, те бяха самата история, окъпани в кръв, разрушени и в крайна сметка забравени. Кой ли рицари в железни доспехи бяха преминали през тази порта, кой ли принцове и крале?

— Историкът в теб май заговори — подкачи го Пеги, усмихвайки се в мрака.

— О, я млъкни! — скастри я шеговито той и се усмихна. — Познаваш ме прекалено добре. Да тръгваме.

Претичаха по тесния насип. Защитният ров се бе превърнал в плитка канавка, обрасла с трева и плевели. Добраха се до сводестия вход на кулата и се скриха под него. Разбира се, че всеки замък имаше своите отличителни характеристики, но като цяло архитектурата бе предвидима, подчинена на един и същи модел, като бургерите на „Макдоналдс“, които са едни и същи независимо дали си ги поръчваш в Нашвил, или в Новгород. Миналото лято Холидей бе завел група курсанти на посещение на разменни начала в Русия и наистина бе излял един „Биг Мак“ в Новгород, така че знаеше какво говори.

Централната кула би трябвало да се издига пет етажа над земята. Складове, административен етаж, някакъв вариант на графската резиденция, жилищен етаж и оръжейна. Над тях трябваше да има дървен покрив, покрит с каменни плочи, както и открита платформа за стрелците с лък. Трябваше да има и гардероби, както днес се наричаха шкафовете за дрехи, а през Средновековието — тоалетните, разположени на всеки етаж, изнесени леко навън от стените на кулата и изпразващи съдържанието си право в рова.

Под партерното ниво трябваше да има килии, използвани някога за затворници, а под тях се намираха кладенецът и водохранилището, използвани за запълване на защитния ров. Кулите се проектираха така, че водохранилището или цистерната да улавя дъждовната вода, което предоставяше на защитниците допълнителен източник на вода за готвене и чистене. Всичко бе замислено изключително ефективно, така че кулата да е в състояние да води самостоятелна отбрана, в случай че защитната стена на замъка бъде пробита. Отделните етажи бяха свързани посредством вити стълби, разположени между външната и вътрешната стена на кулата. Ако Драбек им бе казал истината, за да достигнат целта си, трябваше да се спуснат по една от старите стълби, които водеха надолу към килиите и водохранилището.

Холидей надзърна в мрака. Забеляза вдясно по-тъмната сянка на входна врата и я посочи.

— Натам. — Докосна Пеги по лакътя и двамата хукнаха по калдъръма, направен от камъни, някога били част от основите на кулата.

Стигнаха до вратата. От лявата страна на плиткия свод имаше тясна каменна стълба, която се спускаше надолу. Стъпалата ѝ бяха протрити от вековна употреба. Малцина принцове и още по-малко крале бяха използвали тези стъпала. Те бяха предназначени за слугите и надзирателите в затвора.

Холидей извади от джоба си фенерче, слезе две стъпала и го включи. Стъпалата бяха широки не повече от трийсетина сантиметра и много стръмни.

— Внимавай — каза той и погледна през рамо. — Слизай бавно!

Продължи надолу по стълбите. С едната си ръка държеше фенерчето високо, а с другата се опираше в каменната стена, в случай че изгуби равновесие. Пеги го следваше предпазливо. В подножието на стълбите имаше малък сводест вестибюл и тежка желязна врата. От лявата ѝ страна имаше четири огромни панти, закрепени с помощта на гвоздеи с дебелината на мъжки палец, а отдясно — старинна ключалка с резе. Пеги опита да отвори вратата.

— Заключена е.

— Никой не носи със себе си толкова голям ключ — каза Холидей и освети около вратата, но не откри нищо. Не видя нито цвете

в саксия, нито издаден камък или изтривалка, нито липсващ хоросан между камъните.

— Няма ключ — заяви Пеги. — Късметът ни изневери.

— Може и да не е.

— Обясни ми, ако обичаш.

— Бенедикт Арнолд! — възкликна Холидей и щракна с пръсти.

— Моля?

Холидей пристъпи напред и огледа пантите с помощта на фенерчето. Бяха разположени на равни разстояния една от друга и всяка бе широка десетина сантиметра и бе закрепена с четири огромни гвоздеа. Една от средните панти обаче имаше пет. Недоглеждане? Резултат от смяна или поправка, извършена впоследствие? Възможно. Но все пак...

Той натисна всеки гвоздей с палеца си. Не се случи нищо, но като че ли третият гвоздей лекичко помръдна. Вместо да го натисне отново, Холидей го дръпна. Гвоздеят изскочи два-три сантиметра, а от вътрешността на вратата се чу изщракване.

— Опитай сега — каза Холидей.

Пеги натисна дръжката и вратата се отвори.

— Сезам, отвори се! Как се сети?

— Бенедикт Арнолд^[1] командвал форт „Уест Пойнт“, преди да стане предател. След като избягал, обискирали дома му и открили на тавана тайник, който се отварял по подобен начин.

— Изобретателно!

— Предлагам да не се бавим — каза Холидей. — Действията ни вече минават отвъд уж неволното навлизане в чужда собственост.

Пеги отвори вратата и двамата прекрачиха прага.

Холидей завъртя фенерчето и лъчът му освети старовремски електрически ключ с метално езиче на стената до вратата. Той го включи и помещението грейна.

— Мили боже! Беше прав! Док, това наистина е като пещерата на Батман!

Водохранилището представляваше подземие със сводест покрив, дълго петнайсет и широко шест метра, с една-единствена арка с формата на конска подкова по средата. Таванът, стените и подът бяха иззидани от правоъгълни блокове варовик, разположени толкова плътно един до друг, че нямаше нужда от мазилка. От дебелия

електрически кабел, закрепен върху зидарията на тавана, висяха плоски лампи като онези, които се използват в заводи и цехове. Стената в дъното на помещението бе покрита, досущ като с гоблени, с четири огромни церемониални флага. Изображенията и на четирите бяха доста сходни.

Върху първото знаме отляво ясно се виждаха руническият кръг и мечът на „Аненербе“, нацистката организация за изследване на арийските корени на Третия райх. До него бяха изобразени мечът с лентата, символът, който Холидей бе видял татуиран на ръката на нападателя в дома на Кар-Харис и издялан от камък над вратата на замъка Келерман. Третото знаме представяше друг рунически кръг с меч, обвит с венец от хералдически дракони, а върху четвъртото бяха избродирани мечът и обърната надясно свастика на Обществото Туле, т.нар. Тевтонски орден на Светия Граал. Всички знамена бяха в червено, бяло и черно, трите цвята от палитрата на нацистите.

— Този Келерман май си пада по мечове — отбеляза Пеги, вперила поглед в крещящата декорация на стената.

— Боя се, че си пада по точно определен меч — каза Холидей.

Останалата част от наподобяващото пещера подземие бе заета от стъклени витрини подобно на музея в замъка. В една бяха изложени оръжия, сред които позлатен автоматичен маузер трийсет и втори калибър — очевидно наградно оръжие, тъй като върху него бе гравирани надписът Meister Scheiben, „майстор стрелец“, а върху дръжката беше изобразен мечът с лентата, както и очукана картечница MP18 с дървен приклад и дори един Panzerfaust, немският противотанков гранатомет, аналогичен на американската базука.

Имаше и манекени, облечени в различни униформи — от генерал от СС до Kaiserjäger, пехотинец от Алпийския корпус от Първата световна война с чин Gefreiter, или ефрейтор. Те най-вероятно символизираха издигането на Луц Келерман от окопите до нацисткия генерален щаб.

Изобилстваше и със снимки на самия Луц Келерман. Луц Келерман с Ромел в Северна Африка, облегнат на огромен танк „Панцер 1“. Луц Келерман с Адолф Хитлер и Алберт Шпеер^[2] по време на тричасовата обиколка на фюрера из френската столица. Луц Келерман в импровизиран кадър във Ватикана с вицекапцлера Франц фон Папен и кардинал Еудженио Панели, който впоследствие щеше да

се прочуе като „папата на Хитлер“. Снимката вероятно бе направена през 1933 г. малко преди или малко след подписването на Reichskonkordat, споразумението между нацистите и католическата църква. Луц Келерман с оберщурмбанфюрер от СС Мартин Вайс, коменданта на Дахау, под входната врата с прочутия надпис ARBEIT MACHT FREI — „Работата прави човека свободен“.

И нещо изключително любопитно: възрастният Луц Келерман, застанал със сина си на хълма срещу огромната статуя на Христос Спасител на върха на хълма Корковадо в Рио де Жанейро, Бразилия. На снимката Аксел Келерман изглеждаше на осемнайсет. Колата зад тях беше шевролет, модел 1959 г. с класическите перки и стопове тип „котешки очи“ отзад. Ето го доказателството, че Луц Келерман не само бе оцелял във войната, но бе поживял доста след края ѝ.

Бащата и синът си приличаха неимоверно много. Същият дълъг аристократичен нос, коса, която се спуска V-образно към челото, чувствени, леко женствени устни. Най-голямата разлика между двамата бе грозният дълъг Repommierschmiss, онзи белег, обикновено получен при дуел със саби — целта му обикновено бе не да нараниш противника, а сам да получиш рана — с който немските аристократи толкова обичаха да се хвалят. Най-извратената представа за смелост, за която Холидей можеше да се сети, бе да проявиш храброст не на бойното поле, а във фехтовалната зала, след което да отпразнуваш с шампанско получената рана.

— Виж това — извика Пеги от другия край на помещението.

Беше застанала пред огромно бюро. На стената над него бе окачена снимка на Адолф Хитлер, а на самото бюро бе поставена семейна фотография в сребърна рамка — красива жена в рокля от 40-те години с малко — шест или седемгодишно — момиче до нея и с пеленаче в ръце. В далечината зад тях се виждаше характерният, досущ като статуята на Христос в Рио, снежен силует на Матерхорн, наподобяващ извит хищен нокът, който не можеше да бъде сбъркан с никой друг планински връх. Швейцарското убежище на семейство Келерман. Върху бюрото бе поставена и книга с кожена подвързия. На корицата ѝ бе щампован черепът, символ на Totenkopf, 33-та дивизия от СС „Мъртвешка глава“, отговаряща за концентрационните лагери.

— Дали това не е дневник? — попита Холидей.

Пеги отвори книгата. В горната част на всяка страница имаше дата, а редовете отдолу бяха запълнени с четлив дребен почерк. Дневникът на Луц Келерман. Отнасяше се за 1943 г.

— Фотоапаратът ти може ли да прави снимки отблизо?

— Разбира се.

— Снимай колкото се може повече страници.

— Добре.

Пеги извади фотоапарата от чантата си, разтвори дневника на първата страница и започна да снима. Задача, с която се справи за по-малко от двайсет минути. Холидей сновеше из помещението, оглеждаше експонатите, опитваше се да открие някаква връзка между Луц Келерман и тамплиерския меч, който вуйчо Хенри бе крил в дома си.

Единствената слаба следа, която успя да открие, бе една снимка на Химлер, Гьобелс и Луц Келерман, застанали на терасата в Бергхоф с кафени чаши в ръце. Тя поне потвърждаваше твърденията на Драбек, че заедно с Келерман са гостували в лятната резиденция на Хитлер в Баварските Алпи.

— Готово — каза Пеги и се присъедини към него. — Излезе към двеста страници. Сигурно няма да са на фокус, но разполагам ли с добър компютър, няма да имам проблем да ги разчета.

— Herr Doktor Холидей, Fraulein Блексток — каза Аксел Келерман, застанал на входа на водохранилището. Зад него стояха двама русокоси младежи в униформа. И двамата бяха въоръжени с модерни щурмови винтовки Heckler & Koch G36. Келерман запали цигара и духна кибритената клечка. Изпусна две облачета дим през ноздрите си и се усмихна. — Колко мило, че се отбихте.

— Казах ти, че трябваше да вземем пистолет — промърмори Пеги.

---

[1] Бенедикт Арнолд (1741–1801) — американски генерал по време на Войната за независимост, преминал впоследствие на страната на англичаните. Командвал отбраната на форт „Уест Пойнт“, който планирал да предаде на британската армия. След като заговорът му бил разкрит, избягал и бил удостоен с чин бригаден генерал от англичаните. — Б.пр. ↑

[2] Алберт Шпеер, министър на военната промишленост на нацистка Германия, осъден на 20 години затвор от Международния трибунал за военни престъпления в Нюрнберг. — Б.пр. ↑

15.

Оковани в белезници, Холидей и Пеги Блексток бяха свалени до новия замък с количката за голф, използвана от охраната. Пазачите взеха фотоапарата и чантата на Пеги, както и фенерчето на Холидей. Когато пристигнаха на паркинга, Док видя големия мерцедес, който уж бе напуснал имението преди час. Пазачите ги издърпаха от количката за голф и ги бутнаха към колата.

От служебния вход излязоха още двама охранители. Между тях пристъпваше отпуснат и прегърбен закопчаният с белезници Рудолф Драбек. Първите двама охранители изчезнаха във вътрешността на замъка, като отнесоха фенерчето на Холидей и чантата и фотоапарата на Пеги. Двамата, които пазеха Драбек, бяха въоръжени с пистолети. Доколкото Холидей можеше да види, бяха автоматични НК45.

Келерман — стоеше до отворената шофьорска врата на големия мерцедес — каза:

— Ще ви заведем на разходка. Настанете се отзад, ако обичате.

— Нямам желание — отвърна Холидей.

Един от охранителите остави Драбек, улови Холидей за ръката и буквално го повлече към задната врата на автомобила. Холидей се опита да се измъкне от хватката му, но се спъна, блъсна се в Драбек и едва не го събори на земята. Старецът ахна от изненада. Холидей видя, че Драбек е бит, носът му бе счупен, а ноздрите пълни със съсирена кръв.

— Моля ви, докторе, предпочитам да не прибягваме до насилие — укори го Келерман. — Засега.

Охранителят изправи Холидей. Келерман направи знак с брадичка.

— Свалете им белезниците.

Охранителят изпълни заповедта. Пеги и Холидей разтриха китките си.

— Ich flebe dich an! — простена умолително старецът. — Bitte, ich flebe dich an!

— Какво казва? — попита Пеги, обръщайки се към Холидей.

— Моли се за живота си — преведе Келерман със спокоен, хладнокръвен глас, без следа от емоция. — Качете се в колата, моля. Вече закъсняваме.

— Къде ни водите?

Келерман въздъхна.

— На едно място, където никой няма да чуе виковете ви и където кръвта ви няма да изцапа скъпите ми килими. — Ein schweinbetrieb, кланица за свине, която притежавам. Не е далеч. Изключително подходящо място според мен. Ще бъдете подложена на мъчения, а доктор Холидей ще наблюдава. Когато ми съобщи къде е скрил меча, който дядо ви е откраднал, инквизициите ще спрат.

— Вуйчо Хенри не е крал никакъв меч и вие го знаете много добре — отвърна Холидей.

— Нямам време за спорове с вас, докторе. Качвайте се в колата.

— А ако откажа?

Келерман въздъхна театрално.

— Тогава няма да ми оставите друг избор и ще помоля Щефан да счупи пръстите на госпожица Блексток един по един.

На подобен аргумент не можеше да се възрази, логиката му бе безупречна.

— Добре — каза Холидей.

Настани се на задната седалка, последван от Пеги, побутната от Щефан. Вратата се затвори. Келерман седна зад волана. Навън прозвуча остро дрезгаво кашляне. Холидей се обърна и видя Драбек да се свлича върху чакълена настилка на паркинга.

Щефан развинти дебелия заглушител от пистолета си, прибра оръжието в кобура и хвана стареца за краката, а колегата му го сграбчи за раменете. Отнесоха мъртвеца до багажника, който Келерман отвори с натискане на копче от арматурното табло, натикаха вътре трупа на стареца и затръшнаха капака. Щефан се настани на задната седалка до Пеги, а другият охранител седна отпред до Келерман. Щефан извади тежкия автоматичен пистолет и го сложи в скута си. Дебелият му показалец бе присвит около спусъка.

— Не беше нужно да го убивате — каза Пеги със стиснати зъби и плувнали в сълзи очи.

Келерман я погледна в огледалото за обратно виждане. Лицето му беше безизразно.

— Нямах повече нужда от него.

После се обърна към охранителя на предната седалка.

— Zeit in die Heia zu gehen, jawohl?^[1]

— Dein Wunsch ist mir Befehl, Mein Herr^[2] — отвърна пазачът и се засмя.

Келерман завъртя ключа в контакта и включи на задна. Колата потегли, спря, сетне пое направо към обрамчената с дървета алея, която отвеждаше към главното шосе. Завиха надясно, в посока, обратна на Фридрихсхафен, и Келерман пое през мрака, на север, към близките планини.

— Може би ще ми кажете защо мечът е толкова важен за вас — обади се Холидей от задната седалка. Натисна дръжката на вратата. Келерман беше заключил. — Знам, че сте луд, но дори един луд не би убил заради някакъв сувенир или спомен.

— Предполагам, че се опитвате да ме ядосате — отвърна Келерман, докато шофираше по потъналото в мрак шосе. — Доста незряла тактика. В интерес на истината, очаквах повече от човек като вас.

— В момента съм изложен на стрес — отвърна сухо Холидей.

— Мечът ми принадлежи — заяви Келерман. — Той е част от фамилното ми наследство.

— Това е просто един меч. При това не кой знае колко добър — каза Холидей. — Едва ли е трудно да се сдобие човек с такъв. Следващия път потърсете в интернет, вместо да убивате невинни хора.

— Дерек Кар-Харис не може да бъде наречен невинен — изсмя се Келерман, но гласът му прозвуча кухо, лишен от какъвто и да било хумор. — Той беше хладнокръвен убиец, също като вуйчо ви.

— Това е лъжа! — разгорещено възрази Пеги.

— Вуйчо ми беше специалист по средновековна история — обясни Холидей. — По време на Втората световна война е бил прикрепен към Управлението за паметниците, изящните изкуства и архивите. То пък е било част от комисията „Робъртс“, създадена по заповед на Франклин Рузвелт. Задачата им е била да се погрижат за опазването на обекти от културно значение от разграбване и разрушаване. Включително и германски такива.

— Така е — съгласи се Келерман, — но въпросното управление е служело като прикритие за различни разузнавателни операции, извършвани от англичаните и американците към края на войната. — Келерман замълча. Покрай тях профуча камион и фаровете му осветиха за миг купето. — Вие сте нещо като военен историк, докторе. Чували ли сте някога за операция на име „Върколак“?

— Разбира се — отвърна Холидей. — Това е последният отбранителен план, разработен от Химлер. Изпълнението му е възложено на обергрупенфюрер от СС Пруцман. Става въпрос за воденето на партизанска война.

— Странно, много ми напомня за така наречените Отряди на скръбта, описани в онази популярна в страната ви поредица християнски романи. Как се наричаше... „Оставените“? — Келерман кимна. — Тази операция „Върколак“, която имам предвид, е разработена от високопоставените служители в разузнавателните служби на Великобритания и Съединените щати. Уинстън Чърчил я нарича шеговито Отряд „Kammerjäger“. Знаете ли какво означава Kammerjäger, докторе?

— Предполагам.

— Означава *ловец на плъхове* или *убиец на плъхове*. Задачата на Kammerjäger била да открият местопребиваването на лицата от един списък с високопоставени офицери от СС и други ключови служители на Райха и да ги ликвидират. — Келерман замълча, после продължи: — „Това, което правим в живота, отеква във вечността“ — цитира той. — Познати ли са ви тези думи, докторе?

Кой ли ги беше изрекъл?

— Ръсел Кроу във филма „Гладиатор“.

— Хубави думи, докторе, верни думи. Вашият вуйчо и неговият английски приятел са ги записали с кръв през пролетта и лятото на 1945 година. Името на баща ми било в списъка на осъдените на смърт от Чърчил, докторе, а вашият вуйчо и Дерек Кар-Харис били сред убийците от отряд Kammerjäger. Зная със сигурност, че са отговорни за смъртта на повече от двайсет достойни мъже в Германия, Австрия, Рим... За малко да заловят и баща ми... Ако бяха успели, са щели да го убият на място.

— Лъжец такъв! — извика Пеги. — Дядо ми не е убивал никого!

Пътят пред тях тънеше в мрак. От двете им страни ги заобикаляше гора. Не се виждаха коли, нямаше и следи от фарове в далечината. Холидей не можеше да прецени кога ще стигнат до крайната цел.

Сега или никога.

Приведе се леко напред. Охранителят на предната седалка се напрегна, ръката му посегна към пистолета в кобура.

— Келерман?

— Да?

Холидей прошепна в ухото му:

— Да изгориш в ада, задник!

Плъзна в ръката си от ръкава молива, който бе измъкнал от джоба на Драбек по време на залитането си на паркинга, замахна и пред погледа на Пеги го заби в дясното око на Шефан. Моливът проникна в предния дял на мозъка и го уби мигновено. Викът застина неизречен в гърлото на Шефан. По лицето му покапа течност от пробитата му очна ябълка.

Холидей остави молива в окото и грабна пистолета от безжизнените пръсти на мъртвеца. Свали предпазителя, изви тялото си така, че да предпази Пеги, и стреля няколко пъти в облегалката на предната седалка.

Тапицерията ѝ цъфна от куршумите, които пронизаха другия охранител в кръста и слабините. Изстрелите отекнаха в купето на автомобила като страховити гръмотевици. Тялото на мъжа подскочи във въздуха и той изпищя, когато се удари в арматурното табло отпред. Холидей опря тежкия пистолет в облегалката и стреля още два пъти. Куршумите пронизаха охранителя в гърлото и лицето. Мигът, в който главата на мъжа се пръсна и оцапа седалката и предното стъкло с кръв, мозък и парченца кости, бе наистина ужасяващ. Келерман изви рязко волана, гумите изпищяха и той едва овладя колата. Холидей заби цевта на пистолета точно под яката на сакото му и нареди:

— Отбий веднага!

Келерман се подчини, без да промълви и дума, и спря на насипания с чакъл банкет.

В купето миришеше на кръв и барут. Холидей отвори и затвори уста няколко пъти, защото ушите му бяха писнали. Адреналинът

бушуваше в тялото му, а стомахът му се бунтуваше. На друго място и в друго време сигурно би му прилошало. Преглътна жлъч.

— Отключи вратите — нареди на Келерман. — Посегнеш ли към някакво оръжие, ще те застрелям, без да ми мигне окото.

Келерман кимна едва-едва, протегна ръка и натисна един от бутоните на шофьорската врата. Чу се приглушено изщракване. Холидей погледна през прозореца. От двете страни на пътя се простираха потънали в мрак гори.

— Добре ли си, Пег? — попита Холидей.

— Да — отвърна тя сподавено. Тялото на Шефан се бе наклонило към нея, досущ като любовник, задрямал на рамото ѝ.

— Отвори вратата и го избутай навън — каза Холидей.

— Не искам да го докосвам.

— Направи го. Няма време.

— Добре.

Тя се наведе над мъртвеца и отвори вратата. Започна да бута, да се напъва, да блъска, докато най-сетне го изтика навън. Торсът на Шефан падна на земята, но краката му останаха в колата. Пеги зарита и най-накрая успя да избута цялото тяло навън. Холидей погледна през изцапаното с кръв стъкло. Все още не се виждаха никакви автомобили.

— Издърпай и онзи от предната седалка.

— О, моля те!

— Направи го, Пег!

Тя слезе от колата, прескочи тялото на Шефан и отвори предната врата. Направи ужасена гримаса, но хвана почти обезглавеното тяло за едната ръка и го издърпа навън. После попита:

— А сега какво?

— Извади пистолета от кобура му. Има едно лостче, означено със S, от лявата страна на пистолета. Натисни го надолу. Прицели се в Келерман. Ако направи нещо, което не ти хареса, натисни спусъка и не го пускай, докато се почувстваш по-добре.

— Добре — отговори тя. Наведе се над тялото на охранителя, извади оръжието му, вдигна предпазителя и се прицели в колата.

Сега Холидей насочи вниманието си към Келерман.

— Аз слизам. Ти също. Направиш ли някоя глупост, ще те убия, ясен ли съм?

— Да.

— Добре. Действай. Бавно.

Двамата слязоха от колата. Въздухът навън ухаеше на борови иглички. Лек ветрец галеше короните на дърветата. Луната изгриваше. Гората приличаше на декор от приказка.

— Заобиколи колата и застани на банкета — заповяда Холидей.

Келерман се подчини мълчаливо.

От мига, в който ситуацията се обърна в полза на Холидей, бяха изминали по-малко от пет минути.

Келерман погледна безжизнените тела на охранителите си и каза:

— Щефан има двегодишен син. Ханс се канеше да се ожени.

— Спести ми сантименталностите — каза Холидей. — Не ти подхождат.

— Ще ви убия заради това — закани се Келерман.

— Така ли? И бездруго щеше да ни убиеш — каза Холидей и се обърна към Пеги. — Претърси го. Провери за оръжие и мобилен телефон.

— Налага ли се?

— Да. Дай ми пистолета. — Тя му го подаде. Той извади пълнителя и го прибра заедно с пистолета в джоба на самото си.

Пеги обискира Келерман. Намери айфон с логото на „Дойче Телеком“ и автоматичен пистолет „Берета Томкат“ трийсет и втори калибър.

— Претърколи приятелите си в канавката — нареди Холидей на Келерман.

Немецът го изгледа, но не каза нищо. Замъкна двете тела до канавката, която минаваше успоредно на банкета, и ги бутна в нея. После попито горчиво:

— А сега?

— А сега си тръгваме — отвърна Холидей. — Когато мине следващият патрул на Autobahnpolizei, пътната полиция, можеш да му обясниш как телата на твоите служители са се озовали тук.

Пеги пристъпи напред, погледна кръвта на предната седалка и се настани отзад. Без да изпуска Келерман от прицел, Холидей се настани зад волана и завъртя ключа.

— Ще повърна — простена Пеги немощно. — Моля те, да се махаме оттук.

Холидей завъртя волана, направи обратен завой и пое към Фридрихсхафен. Настъпи газта до дупка. Високият силует на Аксел Келерман, който се очертаваше в огледалото за обратно виждане, постепенно се стопи в мрака.

— Изгубихме снимките — каза Холидей.

— Не, не сме — отвърна Пеги от задната седалка. Бръкна в задния джоб на джинсите си, извади миниатюрно парченце пластмаса, не по-голямо от драже дъвка, и го вдигна, за да може Холидей да го види. Върху него бе изписана думата Sony.

— Какво е това? — попита Холидей.

— Нарича се карта за памет — обясни му тя. — Свалих снимките върху нея още докато бяхме в кулата на Келерман. Всичките са тук. Както вече ти казах, Док, добре дошъл в дигиталната ера.

---

[1] Време е за лягане, нали? (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Вашите заповеди са закон за мен, господине (нем.). — Б.пр. ↑

16.

— Как си? — попита Холидей.

Обедният час пик току-що бе отминал и двамата седяха в едно кафене на открито близо до Пиаца дел Джезу Нуово в крайбрежния италиански град Неапол. Пеги отпиваше бира „Настро Адзуро“ направо от леденостудената зелена бутилка, а Холидей бе на второто си капучино.

На подноса пред тях лежаха хрупкавите остатъци от превъзходна пица маргарита. Беше горещо, яркото слънце напичаше от безоблачното синьо небе. Ехтеше воят на гъстата върволица автомобили около площада. Бяха изминали два дни от ужаса, преживян във Фридрихсхафен.

— Все още се опитвам да си обясня как стигнахме дотук — каза Пеги.

— С влак — усмихна се Холидей.

— Нямах това предвид — отвърна тя.

— Зная — тихо каза той и се огледа. В центъра на леко наклонения калдъръмен площад се издигаше богато украсеният в стил рококо обелиск, наречен Гулия дел'Имаколата, издигнат от йезуитите през XVII в., за да почетат непорочното зачатие и да ознаменуват освещаването на новата си базилика, чието име носеше площадът.

Въпросната пиаца бе историческият център на стария крайбрежен град, но отдавна бе изгубила своето значение и днес вместо с унесени в молитва монаси и свещеници от различни религиозни ордени околните улици бяха изпълнени с барове, клубове и сергии, които предлагаха пица на парче, тълпи туристи задръстваха тесните алеи, а камиони и автомобили — съседните булеварди; хвърчаха мотопеди, които тракаха като шевни машини и жужаха като комари, лавирайки опасно сред нескончаемата върволица от автомобили, въртяща се в кръг около огромния обелиск.

Бяха изминали дълъг път от онова пусто шосе в Баварските Алпи дотук.

След като оставиха Келерман в мрака, се върнаха в замъка и взеха наетия си автомобил от мястото, на което го бяха оставили от другата страна на хълма с руините. Там зарязаха мерцедеса с тялото на Руди Драбек в багажника.

Холидей ги откара до Фридрихсхафен, където пристигнаха точно навреме, за да хванат ферибота в 22:40 ч., последния за деня. След четирийсет и пет минути слязоха на швейцарския бряг на езерото и след два часа пристигнаха в Цюрих. Пеги откри денонощно интернет кафене, където разгледаха файловете в картата за памет и разпечатаха съдържанието на дневника върху деветдесет и четири листа — на всеки по две страници.

Прегледаха страниците една по една с надеждата да открият позната дума или име. Намериха това, което търсеха, в запис за понеделник, 27 септември 1943 г. Там откриха думите „Неапол“ и „Амедео Маури“, италианския археолог, който първи намерил меча при археологически разкопки сред руините на Помпей, древния град, разположен на няколко километра южно от Неапол в подножието на Везувий, огромния вулкан, който доминираше неаполитанския пейзаж.

На Холидей не му трябваше повече. Взеха сутрешния експрес за Милано, после се прехвърлиха на по-бавния нощен влак за Флоренция, града, в който някога са живели и творили Леонардо да Винчи и Микеланджело, а в наши дни — Салваторе Ферагамо, обуцарят на звездите. Във Флоренция отнесоха интересуващите ги страници от дневника в местния офис на „Берлиц“ и скоро се сдобиха с превода им, след което продължиха към Неапол.

Пеги отпи от бирата и зарея поглед в кръжация около площада трафик и гръмогласните тълпи по тротоарите. Преживяното във Фридрихсхафен бе оставило своя отпечатък върху младата жена. Тя изглеждаше уморена, изчерпана, потисната. Холидей не бе изненадан, той също не се намираше в кой знае колко по-добра форма. От началото на това безумно приключение бе станал свидетел на убийството на петима души, като лично бе отговорен за насилствената смърт на трима от тях. Тук не ставаше въпрос за това дали те я заслужаваха, или не; важното бе друго — че тъкмо той бе отнел живота им. Ръцете му бяха изцапани с кръв и отговорността за случилото се му тежеше като воденичен камък.

— Искаш ли да се откажем? — попита Холидей.

Пеги се обърна смаяна към него.

— Какво?

— Искаш ли да се откажем? — повтори той. — Можем да спрем още сега, в този миг, знаеш го. Да се качим на самолета и да се приберем. Утре сутрин можем да закусим у дома.

Тя се намръщи и пак отпи от бирата. Остави я на масата и зачовърка етикета ѝ с нокът.

— Аз не съм като теб — каза най-сетне. — Не съм войник. Виждала съм ужасни неща, но през обектива на фотоапарата, никога не съм била пряко засегната.

— Повярвай ми, аз се чувствам по същия начин — отвърна Холидей.

— И тези ужасни неща не са приключили — каза тя. — Нали? Холидей сви рамене.

— Има една стара поговорка от времето на бурбонските крале — *Vedi Napoli e poi muori*. Виж Неапол и умри. — Замълча и отново сви рамене. — Лошите неща пораждат лоши неща, една битка води до нова битка, войната води до нова война. Няма никаква гаранция, че няма да се изправим пред нови прекеждия.

— Ами Келерман?

— Какво Келерман?

— Той знае какво пише в дневника на баща му. Той е замесен. Едва ли ще му е трудно да ни открие. — Холидей кимна. — И няма да се откаже.

— Тогава и ние няма да се откажем.

Подкараха яркочервения „Фиат 500“ към вътрешността на страната, по-далеч от залива на Неапол, заобиколиха безмълвния конус на заспалия Везувий, сетне се насочиха към хълмовете на Кампания. Около тях се низеха добре поддържани лозя, овощни градини с орехи, лешници и кайсии, маслинови горички на преклонна възраст. Предполагаше се, че цялата област се контролира от *камората*, неаполитанския аналог на сицилианската мафия, но тук нямаше и следа от подобно нещо.

Трудно им бе да си представят този красив пасторален пейзаж като зона на военни действия, но на 9 септември 1943 г. Съюзниците

дебаркирали на плажовете край Салерно, град, разположен на осемдесет километра южно от Неапол, и към средата на месеца започнали да настъпват към вътрешността на страната, докато германската армия, командвана от Алберт Кеселринг, бавно отстъпвала на север.

Според дневника на 28 септември Луц Келерман, начело на малък елитен отряд от 1-ва СС дивизия „Адолф Хитлер“, пристигнал в градчето Нола, разположено на трийсетина километра североизточно от Неапол. Отрядът разполагал с няколко бронирани коли с полуверижно задвижване с монтирани на тях тежки картечници, няколко мотоциклета Kettenrad също с вериги, половин дузина танкове „Панцер IV“ и един команден автомобил тип „Кюбелваген“ за самия Келерман. Официалната им задача била при всеки удобен случай да нанасят бързи удари по врага, да събират разузнавателна информация и да реквизират хранителни припаси, като за целта разпрацали в околността тричленни патрули brandschatzen, занимаващи се единствено с плячкосване и палежи. Келерман обаче преследвал собствени цели.

След като два дни преди това се срещнал с Амедео Маури във вилата на археолога в покрайнините на Неапол, Келерман изпратил по-голямата част от хората си да въведат ред в града, а самият той, начело на взвод лично подбрани от него есесовци, отишъл на мястото, което двамата с Маури обсъдили по време на въпросната среща.

Ставало въпрос за голямо palazzo от XVII в., издържано в неокласическия стил, наречен *паладин*, кацнало на върха на един хълм в покрайнините на селцето Сан Паоло Бел Сито, намиращо се на километър-два южно от Нола. Дворецът, чието име било Вила Монтесано, можел да се похвали с богато вековно наследство, датиращо чак от времената на цистерцианския орден на Рицарите на Калатрава, които поддържали изключително близки връзки със своите цистерциански братя тамплиерите.

През вековете дворецът, който приличал повече на абатство, отколкото на частен дом, преминавал в ръцете ту на една, ту на друга фамилия, а по време на Втората световна война бил собственост на синьора Луиза Сантамария Николини, вдовица на Хенри Контиери, чийто чичо Никола бил архиепископ на Гаета. Връзката между църквата и тамплиерите бе ясна, но по-важното бе, че целият държавен

архив на Неаполитанското кралство бил оставен на съхранение в тази вила. Ставало въпрос за общо 866 сандъка с над трийсет хиляди ценни издания и петдесет хиляди пергаментата, датиращи още от XII в. и епохата на кръстоносните походи.

Според Амедео Маури сред тези документи бил и архивът на тамплиерите от влиятелната благородническа фамилия Анжу, както и един том, принадлежал на прочутия мореплавател тамплиер Руджеро да Фиоре (известен още като Роже дьо Флор и Рутгер фон Блум)^[1], полумитичен рицар моряк, за когото се твърди, че изнесъл съкровищата на тамплиерите от Светите земи и ги скрил на сигурно място.

Маури видял въпросната книга веднъж и прочел латинския надпис на корицата, според който думите, написани в този том, можели да бъдат разбрани единствено от човек, който притежавал истинския меч на Пелерин. Книгата била екземпляр на *De laudibus novae militiae*, писмото, написано от Бернар от Клерво до Юг дьо Пайен, първия велик магистър на Ордена на тамплиерите и приор на Йерусалим.

Отново според дневника Луц Келерман отишъл във вилата, срещнал се със синьора Николини, собственичката, както и с директора на складираните там архиви, някой си Антонио Капограси. Макар да били разпитани лично от Келерман, нито жената, нито Капограси признали каквото и да било въпреки заплахата му да изгори и вилата, и архивите.

Капограси твърдял, че в архивите няма подобна книга, и за доказателство показал на Келерман инвентарния списък. В него не се споменавало нито за Руджеро да Фиоре, нито за екземпляр на *De laudibus novae militiae*. Келерман обаче не останал удовлетворен и започнал лично да отваря сандъците, подпомогнат от своите войници, сред които бил и младият Руди Драбек.

Търсили няколко часа, но не успели да открият нищо. В дневника си Келерман споменаваше, че докато отваряли сандъците, чували артилерийска стрелба в далечината. Съюзническата артилерия настъпвала откъм Салерно, устремена към Рим и — както в крайна сметка самият генерал признаваше в дневника си — към окончателната победа. Италия била загубена, скоро и Райхът щял да падне. Въпрос единствено на време. Все по-изнервен от

артилерийската канонада, която с всеки изминал час се чувала все по-ясно, Келерман наредил на хората си: Alles einaschem — Изгорете всичко!

И те постъпили както им било наредено. Войниците от взвода струпали хартия, слама и барут в четирите ъгъла на всяка стая и ги запалили. След минути архивът бил обзет от пламъци. След по-малко от час цялата вила се превърнала в огнен ад. На следващата сутрин от Вила Монтесано останали само димящи руини и никога нямало да бъде възстановена, а Келерман си бил отишъл.

Като следваше указанията, които бяха получили от фирмата за автомобили под наем в Неапол, Холидей преведе малката червена кола през покрайнините на Нола, зави по Виа Кастел Чикала и пое през околните хълмове и поля. Заобиколиха високо кръгло възвишение, увенчано с руините на древен замък, сетне се спуснаха в малка гориста долина със стръмни склонове. Свърнаха по още по-тесния път, който излизаше от долината и свързваше Нола с Вишано, и намалиха.

— Трябва да е някъде отляво — каза Холидей, докато надничаше през прозореца. — Два големи стълба от двете страни на дълга алея.

— Защо си правим труда да идваме дотук, след като Луц Келерман е изгорил архивите? — попита Пеги.

— Защото това е единственото, което можем да направим в момента — отвърна Холидей. — Престани да се държиш като черна станция.

— Опитвам се да бъда реалистка, Док — каза тя и го удари закачливо по рамото. — Някой трябва да свали тази романтична душа, вуйчо ми Док, на земята.

Холидей забеляза нещо с периферното си зрение и намали скоростта още повече.

— Там — каза той.

Бе открил това, което търсеше: два стълба с ронеща се мазилка, наподобяващи кули, пазеха входа към занемарена обрасла с трева алея, от двете страни на която се издигаха стари маслини с разкривени клони. Холидей зави и колата заподскача по алеята, високите плевели между коловозите жулеха шасито отдолу. След стотина метра стигнаха обраслите в плевели останки от великолепната някога Вила Монтесано.

Паркираха фиата и тръгнаха да се разхождат сред купчините камъни, останали от гордото някога имение. А то, макар и в руини, изглеждаше внушително. Дворецът бил ориентиран към изток и от него се откривала панорама към околните гористи хълмове. От върха на възвишението погледът стигаше чак до съседното градче, виждаха се дори Нола и заливът на Неапол, приказно красива лазурна фантазия, която се сливаше в далечината с безоблачното синьо небе.

Тук някога бе имало терасирана градина, разположена под сводести колони, от които днес бяха останали само натрошени камъни и гъсти шубраци. Подовете на двореца, покрити някога с красиви мозайки, бяха изпочупени и покрити с петна в резултат на шейсетгодишното излагане на природните стихии. Стаите нямаха покриви и тъй като бяха незащитени от слънцето и дъжда, фреските по стените бяха избелели и покрити с плесен.

На земята гниеха гредите от покрива, разхвърляни като разпилени кости. По трегерите на празните прозорци бяха свили гнезда мушитрънчета. Изящна пеперуда с красиви златистокафяви шарки пиеше нектар от пурпурните фуниеvidни цветове на орхидея аретуза. Някъде наблизко цикада пееше тънко монотонната си песен. Нямаше вятър, въздухът сякаш не помръдваше. Един замръзнал за миг провинциален пейзаж, нарисуван сякаш от Каналето^[2].

Зад руините, осяали платото на хълма, се издигаха останките на няколко спомагателни постройки, както и изоставени градини, отдавна забравени, задушени от плевели. Единствената постройка, която изглеждаше цяла и добре поддържана, бе малка градинарска барака, разположена в края на занемарените цветни лехи. В другия край на имението се издигаха няколко редици орехи, някога предпазвали Вила Монтеcано от ветровете. Отвъд тях се простираха хълм след хълм, а в далечината се виждаха първите стръмни назъбени върхове на Апенините.

Холидей стоеше в средата на някогашния параклис на двореца. Стените му бяха високи само няколко педи, а част от овъгления под бе прогнила и пропаднала в избата отдолу.

Често, застанеше ли на подобни места, на Холидей му се струваше, че чува гласове от миналото, които го викат. Преди много години, докато стоеше на моста Бърнсайд в Антиетам, той сякаш почувства вибрациите от тропота на войнишки ботуши и конски

подкови, докато войниците на Съюза и Конфедерацията водеха най-кръвопролитната битка в гражданската война. Докато се разхождаше по широкия елегантен булевард Шанз-Елизе в Париж, като че ли чу тежкото боботене на немските танкове. Историята май оживяваше в съзнанието му. Това тук обаче бе само едно мъртво и пусто място, дори призраците си бяха отишли.

— Права си — обърна се той към Пеги. — Беше загуба на време. Тук няма нищо.

— Виж! — отвърна тя и посочи с ръка.

Холидей проследи посоката. Откъм ореховата горичка приближаваше нисък, леко прегърбен мъж. Носеше кошница от раката и беше облечен в характерното черно-бяло расо на монах от цистерцианския орден, орденът, основан от свети Алберик от Сито, духовния баща на рицарите тамплиери и автор на *De laudibus povae militiae*, текста, свързан с кодираното послание на тамплиерския меч.

---

[1] Роже дьо Флор (1267–1305) е реално съществувала историческа личност, свързана и с българската история. Бил е капитан на тамплиерски кораб и флотилия, но след като при обсадата на Акра спасява единствено богатаци, е обвинен пред папата в разбойничество и вероотстъпничество. Впоследствие пиратства из Средиземноморието, след което кралят на Сицилия Фредерик III го назначава за вицеадмирал на своя флот. Участва в Анжуйско-Арагонската война, но след приключването ѝ той и наемниците му остават без работа. Ориентират се към Източното Средиземноморие, където Дьо Флор става водач на т.нар. Каталанска (Каталунска) кампания, подпомагаща Византия в борбата ѝ срещу турските племена в Анадола. През 1303 г. Дьо Флор пристига начело на отряд от 6500 наемници в Константинопол и се поставя в разположение на император Андроник II Палеолог. През същата година се жени за българската принцеса Мария Асенина Палеологина, дъщеря на царувалия съвсем кратко Иван Асен III и византийската принцеса Ирина Палеологина. През 1304 г. в битката край Филадельфия, Мала Азия, отрядът на Роже дьо Флор и византийската армия, предвождана от българския пълководец Хранислав (сподвижник на Ивайло, постъпил на византийска служба), разгромяват турската армия. Недоволен от възнаграждението, с което му се отблагодарява

императорът, Дьо Флор започва да опустошава земите около Константинопол. За да го удовлетвори, през 1305 г. младият съимператор Михаил IX Палеолог го удостоява с титлата цезар (кесар) и го кани на пир в Адрианопол (дн. Одрин), където Роже дьо Флор е убит. Каталанците отмъщават за смъртта му, плячкосвайки цели две години югоизточните части на Балканския полуостров, събитие, останало в историята като Каталанска вендета. — Б.пр. ↑

[2] Джовани Антонио Канал (Каналето) е венециански художник от XVIII в., прочут със своите пейзажи, предимно на родния си град. — Б.пр. ↑

17.

Напуснаха разрушения параклис и пресрещнаха монаха, който прекосяваше откритата поляна. Ако се съдеше по белите кичури, изскочили изпод широката му сламена шапка, по очилата и по покритото му с бръчки лице, монахът бе над седемдесет, но дори така пак бе прекалено млад, за да е бил свидетел — освен като малко дете — на опожаряването на двореца по заповед на Луц Келерман.

Монахът заговори с тих и равномерен глас. Кошницата в ръката му беше пълна с орехи.

— Il mio nome è Fratello Timothy. Lo posso aiutare? — Казвам се брат Тимотей. Мога ли да ви помогна?

— Parla inglese? — попита го Холидей. Той говореше добре италиански, докато Пеги знаеше едва няколко фрази, с които да си поръча обяд в някой ресторант.

— Да, разбира се — отвърна брат Тимотей. Говореше като образован и интелигентен човек.

Холидей реши да кара направо, без никакви заобикалки.

— Това ли е Вила Монтесано, в която през 1943 година са били унищожени държавните архиви на Неапол?

— Да — отвърна брат Тимотей.

— От есесовец на име Луц Келерман?

— Той не ни се е представил, господин...?

— Холидей. Доктор Холидей, ако трябва да съм точен.

Реши да използва всичките си муниции.

— А! — възкликна брат Тимотей. — А вашата спътница?

— Казвам се Пеги, Пеги Блексток.

— А! — възкликна отново брат Тимотей. — Какво интересно име. Означават „черен чорап“, а през XVII век черните чорапи са били част от официалното облекло на английските благородници, докато простолудието носело не толкова официални сини чорапи. Вероятно това е произходът на вашето име. — Той посочи кошницата в ръката си. — Събирах орехи за някои експерименти с орехов екстракт, които

правя с надеждата да открия лек срещу високото кръвно. Ще бъдете ли така любезни да ми кажете какво правите тук. — Това не беше въпрос.

Монах, който бе етимолог и изследовател. Интересна комбинация. Посланието бе недвусмислено: брат Тимотей не бе някой провинциален невежа и не можеше да бъде заблуден току-така. Холидей реши да подходи по-предпазливо.

— Ами... доста е объркано — поколеба се той.

Монахът вдигна кошницата с орехи.

— Аз съм един уморен стар човек — каза брат Тимотей. — Не бива да стоя прекалено дълго на слънце. Краката ми се подуваат като наденички. Вероятно ще бъдете така любезни да ме придружите за чаша чай? Държа някои неща в градинарската барака.

Монахът се запъти към нея, а Холидей и Пеги го последваха.

Бараката разполагаше само с едно, но доста комфортно помещение, прозорци имаше и от четирите страни, а стените между тях бяха заети от лавици, отрупани с глинени саксии. Подът бе покрит с каменни плочи, застлани с ръчно плетен килим. Брат Тимотей бе подредил доста уютно кътче под един от прозорците: малко бюро, походна печка, метален чайник, още един стар порцеланов чайник, използван за запарване, няколко чаши. Имаше още буркан, пълнен със захар на бучки, нож за белене и няколко лимона в малка дървена купа. Над кухненските принадлежности имаше полица с няколко прашни книги. Холидей прочете едно от заглавията: *Nova genera et species plantarum* от Александер фон Хумболт и Еме Бонплан. До него стоеше италианското издание на „Наръчник по практично градинарство“ от Джордж Никълсън.

Имаше два стари стола и отоманка с кожена тапицерия. Наподобяващото монашеска килия помещение ухаеше приятно на борова смола и изпечена глина. Монахът отдели няколко минути на приготвянето на чай, след което се настани на един от столовете и покани Холидей и Пеги също да седнат. Пеги избра канапенцето, а Холидей предпочете другия стол.

— Дошли сме заради меча — бавно каза той, като наблюдаваше внимателно лицето на брат Тимотей. Не последва никаква реакция.

— Какъв меч? — отвърна брат Тимотей с изражение на вежливо любопитство.

— Тамплиерският меч, открит от Амедео Маури сред руините на Помпей и подарен на Адолф Хитлер от Дучето, Бенито Мусолини.

Брат Тимотей се засмя.

— Че как така един тамплиерски меч ще бъде намерен в Помпей? Везувий е изригнал през 79 година, много преди Първия кръстоносен поход. И защо уважаван италиански археолог като Амедео Маури ще подарява какво и да било на Мусолини, че и на онова чудовище Хитлер? Боя се, че някой ви е подвел, разказал ви е небивалици.

— А може би вие ни разказвате небивалици? — отвърна Холидей. — Френските историци твърдят, че Юг дьо Пайен е бил рицар от Шампан, но съществуват достатъчно данни, според които той е бил италианец на име Уго де Паганис от Ночера дей Пагани в Кампания, област, чийто най-голям град е Неапол. На двайсетина километра по права линия от Ночера се намира Помпей, разстоянието е малко по-голямо, ако пътувате по крайбрежния път, а някога всички са правели именно така, ако са искали да пристигнат в Неапол. Мечът много лесно би могъл да се озове в Помпей.

— Виждам, че знаете нещичко за тамплиерите — каза брат Тимотей и им наля чай. — Лимон? Захар?

Приеха и двете.

Холидей продължи:

— Известно е, че върху меча, открит от Маури, е бил гравирани надписът *Alberic in Pelerin fecit*. *Направен от* или *за* Алберик от замъка Пелерин, последния замък на кръстоносците в Светите земи. Въпросният Алберик е свети Алберик от Сито, основател и покровител на цистерцианския орден. На *вашия* орден, брат Тимотей.

— Да, очевидно знаете доста неща, доктор Холидей — призна равнодушно брат Тимотей и отпи от чая си.

— Зная също така, че мечът крие кодирано послание и че ключът към него се пази в екземпляр от *De laudibus novae militiae*, писмо, написано от...

— ... от свети Алберик от Сито до Юг дьо Пайен или Уго де Паганис, зависи от гледната точка — завърши брат Тимотей. — Въпросният екземпляр е бил скрит сред десетки хиляди други книги и документи в държавния архив на Неапол, който бил пренесен на същото това място. — Възрастният монах се усмихна любезно. —

Когато бях млад, доктор Холидей, хипитата казваха, че животът е колело и каквото е направено, такова се връща обратно.

— Значи сте чували за меча? — попита Холидей.

— Разбира се. Зная за съществуването му от много години. Някога са го наричали Меча на Пелерин, Истинския меч или Истинския меч на Пелерин. Поредният мит, свързан с кръстоносните походи.

— Не е мит — отвърна Холидей. — Мечът съществува, повярвайте ми.

— А вие откъде знаете за писмото? — попита Пеги.

— От надписа върху корицата на книгата със свещеното писмо на свети Алберик: „Думите вътре ще бъдат разбрани само от пазителя на Истинския меч на Пелерин“. Корицата е изработена от сребро, думите са инкрустирани със злато.

— Виждали ли сте го? — попита Холидей. Обзе го внезапен прилив на надежда. Ако брат Тимотей бе виждал копие на писмото, това означаваше, че то е оцеляло, че не е било унищожено при опожаряването на архивите.

— Да — отвърна монахът. — То е интересно четиво. Апология от един светец по въпроса за проливането на кръв в името на Христос. Философия, прегърнатата от мнозина не толкова святи хора, сред които и неколцина американски президенти.

— Били сте прекалено млад, за да сте научили за съществуването на книгата по време на войната — отбеляза Пеги, без да обръща внимание на многозначителния коментар, за да изрече въпроса, който напираше на езика и на Холидей.

— Бях на девет. Безпризорно сираче. Абатството ни, Абация ди Сан Мартино ди Камалдоли, се намира на съседния хълм, на по-малко от километър оттук. Наблюдавах от прозореца на стаята си как гори дворецът. Горя цял ден и цяла нощ. Гледката накара брат Албано, нашия абат, човека, който ме отгледа, да се разплаче.

— Не съм сигурен, че разбирам — каза Холидей. — Каква е връзката между абатството и архивите?

— Вила Монтесано е била приорат на Сан Мартино, с други думи, клон на нашия манастир. Дори след като манастирът продал сградата, абатството запазило правото си да се разпорежда със земите на Вила Монтесано. И днес е така, затова идвам да събирам орехи тук.

Монахът отпи от чая, добави резенче лимон и продължи:

— Брат Албано не беше обикновен абат. Той беше още пазител на сакристията, отговаряше за скриптория, където някога се преписвали книги, и за библиотеката, с която абатството ни е прочуто. Мусолини презирал римокатолицизма от ранна възраст. Всъщност именно брат Албано му преподавал като ученик в пансиона на отците салезианци във Фаенца.

— Той се тревожел, че Мусолини ще си отмъсти на манастирите по начина, по който това сторил Хенри VIII в Англия, затова скрил най-ценните книги от манастирската библиотека във Вила Монтесано, просто така, за всеки случай. Преди да умре, брат Албано натовари мен с грижата за тях и най-вече за екземпляра от *De laudibus novae militiae*. — Монахът спря и ги изгледа.

— Как е оцелял при пожара? — попита Пеги. — Защо Келерман не го е намерил?

— Знаете ли какво означава думата *крипсис*? — отвърна с въпрос брат Тимотей.

— Нещо свързано с кодове и шифри? — предположи Холидей.

— По-скоро с хитруване — отвърна монахът. — Това е способността на организма да остане незабелязан.

— Мимикрия? Камуфлаж? — попита Пеги.

— Горедолу — съгласи се брат Тимотей. — Богомолката, наречена „мъртво листо“, напълно оправдава името си и изглежда досущ като него. Оперението на австралийския бухал, наречен „жълтокафява жабешка уста“, се слива с кората на дърветата. Цветът на габонската пепелянка, която се среща в Африка, ѝ помага да се слее със земята в джунглата. Това е крипсис.

Той замълча, извади резенчето лимон от чашата си и го засмука. Задъвка го за миг, после извади кората и я остави на масичката. Продължи да говори с приятния тон на професионален проповедник:

— Брат Албано беше естествоизпитател любител, поклонник на прочутия италиански колекционер Франческо Мина Палумбо. Проявяваше особен интерес към обикновения стенен гуцер *Podarcis muralis*, добре познато нам влечуго, което се крие сред скали и камъни. Способността на това малко създание да се слива с естествената си среда го очароваше.

— Не разбирам какво общо има това с книгата. — Гласът на Пеги прозвуча леко раздражено.

— Има — обясни й Холидей. — Това означава, че книгата е скрита на видно място.

— И кое според вас е най-видното място, на което да се скрие една книга? — попита брат Тимотей с усмивка.

— Библиотеката — отвърна Пеги.

— Именно — каза монахът и плесна щастливо с ръце. — Библиотеката на Вила Монтесано.

— Но библиотеката би трябвало да е изгоряла заедно с архивите — каза Холидей.

— Немските патрули обикаляха в района вече няколко дни, плячкосваха и палеха. Това бяха войници на мотори, които търсеха предимно храна — кокошки, телета и прочие. В деня преди опожаряването на архива, това беше 28 септември, един от патрулите дойде във вилата. — Старецът пусна бучка захар в чая си. — Не направиха нищо, само изплашиха синьора Николини, собственичката, и директора на архивите, който бе отседнал при нея, казваше се Антонио Капограси, ако не ме лъже паметта. Веднага след като войниците си тръгнаха, синьора Николини дойде в абатството, за да предупреди брат Албано. Той не можеше да върне безценните ръкописи в манастира, защото и там нямаше да са на сигурно място, затова ги скри другаде.

— Къде? — попита Пеги.

— Тук — каза брат Тимотей и потропа със сандал по каменните плочи на пода. — Под тази скромна градинска барака.

— Но вече не са тук, нали? — попита объркано Пеги и впери поглед в гладките каменни плочи под краката си.

— Разбира се, че не — засмя се монахът. — *De laudibus* е написан върху *гевил*, обработената кожа на мъртвороден или нероден червеникавокафяв елен. Това е бил най-разпространеният вид пергамент, използван в епохата на кръстоносните походи. По ирония на съдбата това е същият материал, използван за написването на най-свещените текстове и на юдаизма, като Сифрей-Тора. Ако такава книга беше останала в земята, отдавна щеше да изгние. — Монахът се усмихна. — Скрита е на сигурно място.

— Къде? — попита Холидей.

Брат Тимотей се облегна на стола си. Цикадата навън бе завършила песента си. Високо над главите им премина облак и вътрешността на бараката за няколко секунди леко помръкна. Холидей долови в далечината тътена на лятна буря. Монахът заговори отново:

— Зададохте прекалено много въпроси за момента. Сега е мой ред.

— Какво ви интересува? — попита Холидей.

— Откъде знаете за меча на Пелерин?

— Принадлежеше на вуйчо ми. Намерил го е в Бергхоф в края на Втората световна война.

— Лятната резиденция на Хитлер. — Брат Тимотей кимна.

— Точно така.

— Кой е вуйчо ви?

— Кой беше — каза Холидей. — Наскоро почина. Казваше се Хенри Грейнджър. Специалист по средновековна история.

— А на мен беше дядо — добави Пеги.

— Хенри Грейнджър. Авторът на „Пазители на Светия град“ — каза брат Тимотей. — Най-значимото изследване върху присъствието на тамплиерите в Йерусалим. Хубава книга. Чел съм я. — Старият монах замълча и присви устни. — Къде е мечът сега?

— Скрит на сигурно място — отвърна Холидей, — също като вашия екземпляр от писмото на Алберик.

— Онзи нацист, когото споменахте — Келерман, какво е мястото му в тази история, освен че изгори архивите, разбира се?

— Дълга история — каза Холидей.

— Аз разполагам с достатъчно време — спокойно отвърна монахът.

И те разказаха на брат Тимотей всичко, което знаеха.

Отне им малко повече от час. Когато приключиха своята история, побелелият монах свали очилата си, почисти ги с полите на расото си и отново ги постави на носа си. Огледа ги преценяващо.

— Откъде да зная, че това, което казвате, е истина?

— Защо да ви лъжем? — разгорещено отвърна Пеги. — Освен това разполагаме с меча.

— Докажете го — спокойно изрече монахът.

— Покажи му — каза Пеги.

Холидей се изправи, разкопча колана за пари и го свали от панталоните си. Не се разделяше с него от първата си мисия в Залива, затова и коланът имаше износения вид на любим аксесоар. Обърна го и отвори ципа на петдесетсантиметровото отделение, играещо ролята на портмоне. Внимателно извади дългата златна лента, която бе открил навита около ръкохватката на тамплиерския меч. Лентата бе сгъната на три, за да се побере в колана. Откакто бяха напуснали Фредония, Холидей винаги я бе носил със себе си, скрита на това място. Подаде я на брат Тимотей и обясни:

— Ако се вгледате по-отблизо, ще забележите издатините, разположени на равни и неравни интервали. Златото не е чисто, а сплав, вероятно *електрум* — смес от злато и сребро. По-здрава е от чистото злато, което обяснява защо издатините върху лентата са се запазили до наши дни.

— Предполагам, че пъпчиците, разположени на равни разстояния, съответстват на ширината на страницата на вашия *De laudibus*. Ако се вгледате по-внимателно, ще видите римски цифри, изписани в лентата между по-малките пъпчици — продължи той. — Римските цифри съответстват на номера на страницата, докато по-малките пъпчици отбелязват съответните букви. Просто, но същевременно изключително находчиво. За да проработи схемата обаче, би трябвало преписите на ръкописа да са напълно идентични. Писарят би трябвало да е изключително съсредоточен и отдаден на делото си.

— Всъщност писарят не е бил мъж, а жена — каза брат Тимотей, докато разглеждаше с благоговение златната лента. — Сестра Диемут от манастира Весобрун в Бавария, бенедиктинка. Доста прочута по онова време. Двете копия са абсолютно еднакви, едното било предназначено за абатството в Клерво, другото за Руджеро дел Фиоре и тамплиерите в Пелерин, двете крайни точки в комуникацията между Светите земи и дома.

— Чудя се кой ли рицар е носил меча — попита Пеги.

— Знаем и това — отвърна възрастният монах. — Името му е било Робърт де Сал, англичанин на служба при Гийом дьо Рошфор, помощник-магистър в храма в Йерусалим и епископ на Акра. Робърт де Сал потеглил по суша към Франция, докато Руджеро дел Фиоре поел по море. Това трябвало да е достатъчно, за да пристигне

съобщението в Клерво. Сър Робърт обаче умрял по пътя. Някъде около Неапол.

— И мечът му бил изгубен — каза Пеги.

— Какво вече отбелязах — усмихна се брат Тимотей, — животът е колело и каквото е направено, се връща обратно.

— Е, показахме ви с какво разполагаме — каза Холидей. — Няма ли да ни върнете жеста?

Брат Тимотей му подаде златната лента, изгледа го продължително и после попита:

— Вярвате ли в Бог, доктор Холидей?

— През по-голямата част от живота си се опитвам да си отговоря на този въпрос. Защо питате?

— Защото, ако вярвате в Бог, ще вярвате и в рая, а както някога ме учеха моите приятели йезуитите, вярваш ли в рая, значи вярваш и в ада. И ако ме излъжете, ще ви прокълна на вечни мъки в ада.

Холидей се засмя.

— Това е най-завоалираната и витиевата заплаха, която съм чувал. Не се тревожете, разказахме ви самата истина, поне такава, каквато я знаем.

— Добре — съгласи се брат Тимотей. — Ще приема думата ви.

Надигна се и се приведе над масата, за да вземе една от книгите на лавицата. Беше трактат по ботаника, написан на латински — *Nova genera et species plantarum*. Подаде подвързания с кожа том на Холидей.

— Александър фон Хумболт, същият, в чест на когото са кръстили Хумболтовото течение в Пасифика, макар и с известно закъснение, не смятате ли? Доколкото си спомням, той е роден в средата на XVIII век.

— Това е *крипсис*. Отворете книгата — подкани го брат Тимотей.

Холидей отвори книгата. Това съвсем не бе трактат по ботаника от XIX век. В ръцете си държеше скъпо ценно фотокопие на илюстриран средновековен ръкопис, подвързан с кожа. Прочете на глас първите редове от текста, написан на латински:

— *In principio creavit Deus caelum et terram terra autem erat inanis et vacua et tenebrae super faciem abyssi et spiritus Dei ferebatur super aquas dixitque Deus fiat lux et facta est lux.* — Спря за миг и с лекота преведе познатите слова: — „В началото Бог сътвори небето и земята. А земята беше безвидна и пуста; тъмнина се разстилаше на бездната, и

Дух Божи се носеше над водата. Рече Бог: да бъде светлина. И биде светлина.^[1]“ — Замълча отново и вдигна поглед към беловласия монах. — Това са първите редове от Битие от Вулгата^[2], латинския превод, направен директно от староеврейски, а не от гръцки.

— Браво — похвали го брат Тимотей. — Както знаете, повечето религиозни документи от Средновековието започват с молитва или цитат от Светото писание. Опитайте се да приложите кода, скрит в златната лента, и ми кажете какво откривате. — Той се пресегна, отвори тясното чекмедже на бюрото и извади бележник и молив. Холидей придърпа стола си до масата, а Пеги застана така, че да наднича над рамото му. Миг по-късно Холидей бе готов да изрече първите думи от едно послание, останало неразчетено в продължение на повече от осемстотин години.

— „До преподобния Отец в името на Исус и до всички наши приятели във френските земи, до които стигне това писмо: Това са думите на епископ Гийом дьо Рошфор, сенешал и заместник на Великия магистър. Чуйте словата му и се вслушайте в тях...“

— Получава се! — възкликна Пеги. — Продължавай, Док!

Когато Холидей завърши превода, навън бе започнало да се мръква, но той вече бе успял да запише целия текст на тайното послание върху бележника пред себе си. То очевидно бе написано в стихотворна форма:

*На крепостта на Пилигрима в черните води
безценен свитък от сребро стои
и жажда за познания безмълвна
в стени свещени в кръг витае.
С гласа ехтящ на Саладин^[3]
за бой зове ни тя да се явим.*

— Крепостта на Пилигрима е друго название на замъка Пелерин — каза брат Тимотей.

— Това е много поетично, но какво точно означава? — попита Пеги.

— Според мен означава, че трябва да отидем в Светите земи — каза Холидей. — Заминаваме за Израел.

---

[1] Цитатът е от Бит. 1:1-3 според православната Библия, изд. Св. Синод на българската църква, 1982. — Б.пр. ↑

[2] Вулгата (Vulgata) е превод на Библията, направен в началото на V в. от св. Йероним, който заменя по-стария превод, наречен *Vetus Latina*. Ползван е от католическата църква като каноничен повече от 1500 години. На събора в Тренто през 1546 г. е обявен за единствения автентичен превод, като едва Вторият ватикански събор от 1979 г. одобрява нов превод на Библията, наречен Нова Вулгата (*Nova Vulgata*). — Б.пр. ↑

[3] Саладин (1137–1193) е кюрд по произход, султан на сарацините в Египет и Сирия през втората половина на XII в., описан в западноевропейската средновековна история и литература като най-силния и най-благородния противник на кръстоносците. По време на битката при Акра научава, че крал Ричард Лъвското сърце е болен, и му изпраща своите лекари, „защото си струва да помогнеш на достоен противник“. Слави се като мъдър и добър владетел и сред арабите. След смъртта му през 1193 г. в хазната му няма пари за собственото му погребение — Саладин е раздал цялото си богатство на бедните. — Б.пр. ↑

18.

— Интересна история — заяви Рафи Вануну, професор по средновековна археология в Еврейския университет в Йерусалим.

Професорът бе изключително привлекателен мъж в края на четирийсетте или началото на петдесетте, с продълговатото лице с квадратна брадичка, характерно за повечето евреи, родени в Мароко. Тъмната му коса бе изпъстрена със сиво, а от двете страни на устните му се спускаха дълбоки бръчки. Имаше мургав тен и леко присвития поглед на човек, който прекарва значителна част от времето си под изпепеляващото слънце на пустинята.

Пеги Блексток и Джон Холидей стояха в комфортно обзаведения кабинет на Вануну в университета. Бяха разказали на мъжа, седнал от другата страна на бюрото, кратка версия на случилото се след като бяха напуснали Съединените щати. Пропуснаха единствено престрелките и труповете.

— И как така се озовахте пред вратата точно на моя кабинет? — попита професорът.

— Научихме името ви от един мейл, който Стивън Брейнтрий от университета на Торонто е изпратил на моя вуйчо — каза Холидей.

— А, Стивън, много добре го познавам, разбира се. Кралският музей на Онтарио е от световна класа. Чувал съм и за вуйчо ви.

— Професор Брейнтрий спомена, че знаете много за замъците на кръстоносците — каза Пеги.

— Зная нещичко — усмихна се той, като усмивката му очевидно бе предназначена само за Пеги.

Холидей се подразни от неприкрития интерес, който израелският професор проявяваше към нея. Това бе абсурдно — разликата във възрастта им бе толкова голяма, че той можеше да й бъде баща.

— Интересува ни конкретно замъкът Пелерин — каза малко рязко Холидей.

— Крепостта на Пилигрима — каза Вануну. — Докторската ми дисертация бе посветена на нея. По-голяма е от Крак де Шевалие в

Сирия. Никога не е била превзета с обсада или щурм в продължение на повече от двеста години. Била е последният бастион на рицарите тамплиери в Светите земи.

— Трябва да отидем там — каза Пеги.

— Боя се, че е невъзможно, госпожице Блексток.

— Пеги — каза тя и го дари със същата усмивка, каквато бе получила от него.

— Пеги — повтори грейнал професорът.

— Какъв е проблемът? — попита Холидей.

— Нуждаете се от специално разрешение. Става въпрос за военна зона с ограничен достъп. Шайет 13 я използва за тренировъчна база.

— Шайет 13? — учуди се Пеги.

— Израелският аналог на американските „тюлени“ — обясни Холидей.

— И така може да се каже — отвърна Вануну, — макар че нашият отряд е създаден много преди американския. Шайет 13 е сформиран през 1949 година, докато американските „тюлени“ се появяват едва в началото на шейсетте, ако не ме лъже паметта.

— Служили ли сте там? — поинтересува се Холидей.

— Ужасен плувец съм — усмихна се професорът. Усмивката му обаче нямаше нищо общо с тази, с която бе дарил Пеги.

— А къде сте прекарвали трите си години? — попита Холидей.

— Трите години? — попита Пеги, явно обърквана от бързата размяна на реплики.

— Задължителната военна служба — обясни Холидей, който започваше да се дразни от самия себе си. Целият разговор се превръщаше в демонстрация на това чие е по-голямо. И всичко това заради една усмивка.

— При мен бяха осем — каза Вануну. — Прекарах осем години в Агаф Ха Модийн или просто АМАН.

— Армейското разузнаване — каза Холидей, който явно бе впечатлен от биографията на мъжа срещу себе си.

Професорът го огледа изпитателно, след което се облегна назад на стола си.

— Имате завидни познания във военната сфера, господин Холидей.

— Доктор — отвърна Холидей. — И подполковник. Преподавам военна история в Уест Пойнт.

— Е, чинът ви е по-висок от моя — отвърна усмихнато професорът. — Аз стигнах само до майор. — Той се засмя. — Може би трябва да сравним докторските си дисертации, за да видим кой първи е защитил своята.

— Съжалявам — извини се Холидей. — Малко съм напрегнат след преживяното в Германия. След като сте служили в АМАН, можете ли да използвате старите си контакти, за да ни осигурите достъп до замъка?

— С удоволствие бих си намерил повод да се измъкна от кабинета за няколко дни, но какво да измисля за свое оправдание? Двама американски туристи търсят някакво съкровище? — Симпатичният професор се усмихна. — Не мога да го направя, доктор Холидей, наистина не мога.

— Това не е лов на съкровища — настоя Пеги.

— Рицари тамплиери, шифър, скрит в средновековен меч, цистерциански монаси, нацисти... Неясен стих вместо карта на съкровище... Кого ще поканите за главната роля, Николас Кейдж или Харисън Форд? — Той поклати глава. — Хайде, стига!

Холидей въздъхна.

— Зная, че не е лесно, но...

— За да получим разрешение, ще трябва да поискам от доста хора да ми се реваншират за услугите, които съм им правил някога — каза Вануну. — А не съм сигурен, че искам да го направя.

За да *получим* разрешение? *Ние*? Холидей се усмихна вътрешно. Разпозна тона в гласа на израелския професор. Ставаше въпрос за непреодолимо любопитство, способно да заглуши гласа на разума.

— Моля ви! — апелира Пеги и дари Вануну с толкова ослепителна усмивка, че бе в състояние да озари мрачна стая в продължение на цяла седмица. Това наклони везните в тяхна полза.

— Добре — отстъпи накрая Вануну. — Ще видя какво мога да направя.

След два дни напуснаха древния Йерусалим и под палещите лъчи на лятното слънце поеха по магистралата за Тел Авив.

Магистрала №1, както бе официалното ѝ название, бе модерна пътна артерия, устремила се на северозапад в объркваща плетеница от детелини, която обаче съкращаваше времето за пътуване между двата града само с един час.

Вануну шофираше старата си, надупчена от ръжда тойота ландкрузър като пилот на изстребител — изпълняваше сред натоварения трафик фигури от висшия пилотаж, сходни с имелман и тоно във въздушната акробатика. Повечето от тях бях предназначени за Пеги, която седеше на тясната задна седалка. Холидей се бе настанил отпред, до Вануну, в опит да охлади разгорещяващите се емоции между Пеги и професора, но вече съжеляваше за решението си. След като на няколко пъти едва не се блъснаха в други автомобили, Холидей се замисли върху въпроса на брат Тимотей дали вярва в някаква повисша сила. Независимо обаче дали вярваше в Бог, или не, в момента отправяше към него молитва след молитва. Предвид мястото, на което се намираше, се обръщаше едновременно към Исус, Йехова и Аллах, което увеличаваше вероятността молбите му да бъдат чути.

Когато приближиха покрайнините на Тел Авив, професорът насочи очукания стар джип по магистралата към Хайфа на север. Това бе поредният четирилентов кошмар от натоварен трафик, устремен с бясна скорост по древния крайбрежен път на поклонниците по Светите земи, отвеждащ чак до Акра.

Отдясно изникнаха назъбените склонове на планината Кармел, а отляво се появиха зелените поля на древна Финикия, засети с памук. Вануну продължи да кара по магистралата още четирийсет и пет минути.

Когато стигнаха детелината на Атлит, крайбрежно градче, разположено южно от Хайфа, свърнаха към морето. Успяха да различат в маранята първите предградия на Хайфа, пропълзели по склоновете на Кармел и разпрострели се по протежение на залива с форма на ятаган.

За един миг само съвременната реалност с обичайния за ХХІ в. натоварен трафик изчезна и Холидей отново усети духа на една отдавна отминала епоха. Рицари, яхнали едри и бързи бойни коне, трополят по древния път с блеснали на слънчевите лъчи железни брони. Поклонници крачат редом с тромави впрегатни коне, които не стават вече за нищо друго освен за кланицата, докато благородниците

и техните семейства се излягат в ярко оцветени покрити фургони. Прахолякът се стели като мъгла в горещината, лишена дори от най-слабия полъх на вятър.

Прекосиха двойна железопътна линия, след което продължиха по тесен черен път, от едната страна на който се простираше дълъг плаж с форма на полумесец, а от другата — заблатено езеро с три розови фламинги, които търсеха храна.

Отвъд блатото се ширеха промишлени солници с дълъг, повдигнат на високи колони водопровод, който черпеше вода от залива вляво. Миг по-късно пред очите им — досущ като мрачен спомен от миналото — изникнаха голите, обрулени от вятъра руини на замъка Пелерин. В сравнение с тях развалините на стария замък в имението на Келерман изглеждаха дребни и жалки.

Вануну паркира край пътя и тримата слязоха под лъчите на горещото ярко слънце. Професорът бе облякъл избелели стари панталони и тишъртка с надпис: „Археолозите го правят в калта“. Холидей и Пеги бяха с джинси и блузи с изображение на *смайли*, усмихнато жълто лице с традиционна шапчица *кипа* и коса на масури с надпис: „Не се притеснявай, бъди евреин“. Бяха купили тишъртките от мюсюлманския квартал на Йерусалим предния ден. И тримата бяха с бейзболни шапки с логото на Еврейския университет, за да ги предпазват от безмилостното слънце.

Пред тях се простираше скалист нос с дължина около километър, който затваряше част от залива и образуваше малко естествено пристанище на юг. Руините на цитаделата се издигаха като огромен квадратен фар на фона на средиземноморската синева.

— Мили боже! — възкликна Пеги.

— Напълно уместна реакция — засмя се професорът. — Тамплиерите са прокопали ров с ширина дванайсет-тринайсет метра, който прекосявал полуострова от единия до другия край, и в случай на нужда го пълнели с вода от морето. От другата страна на рова се издигала масивна стена от варовик, дебела повече от пет метра, която се извисявала на височина над трийсет метра. Всичко това било изградено на ръка, с доброволния труд на поклонниците, запътили се към Йерусалим. Отнело им само шест месеца, за да построят замък.

— За да контролират мъртвата зона пред стените, издигнали три големи кули — по една в двата края и една в средата — продължи той.

— Единственият начин да минеш през стената бил тесен вход, но построен под такъв ъгъл, че атаката с таран срещу портата била невъзможна. Вътре в замъка рицарите разполагали с каменни зали, параклиси, крипти, складове и всичко необходимо за един гарнизон от четири хиляди войници и обслужващия го персонал. Мястото било неуязвимо, тамплиерите разполагали със собствено пристанище и в случай на обсада могли да разчитат да получат провизии по море. Изкопали и артезиански кладенец, имали водохранилище, както и три други, които се пълнели с дъждовна вода, спускаща се от склоновете на планината Кармел. Така че и водата не била проблем.

— Тук не е ли имало крепост още преди XIII век? — попита Холидей. Спомни си, че бе чел някъде за по-стара крепост, построена на това място. Тръгна към стария крепостен ров по тясната лъкатушна пътека, която прекосяваше пясъка и избуялата трева.

— Имало малко укрепление, наречено Льо Дестрио, разположено до крайбрежния път, но то било изоставено още преди тамплиерите да се захванат със строителството на Пелерин — отвърна професорът. — Преди две хиляди години римляните построили пристанище тук, същото направили и финикийците две хиляди години преди римляните. Когато копаели основите на Пелерин, тамплиерите открили съкровище от финикийски златни монети, чиято стойност била почти достатъчна да финансират строителството на целия замък.

— Значи не сме първите, дошли тук в търсене на съкровище? — попита Пеги с блеснал поглед.

В погледа на Вануну също проблесна искра, той се обърна и посочи назъбените склонове на планината Кармел, разположени на около три километра на запад, в другия край на тясната крайбрежна равнина.

— Извършваме разкопки в пещерите край Вади ел Мугарах още от 1951 година — обясни професорът. — Британците и янките са копали и преди нас. В момента се намираме в библейската равнина Шарон. Някои от находките са от времената на неандерталците, други са още по-стари, датирани са към началото на каменната епоха.

— Този район е бил заселен под една или друга форма открай време. Има данни, които навеждат на мисълта, че това е бил библейският Едем, описан от старозаветните пророци. — Завъртя се с разперени ръце, сякаш се опитваше да обгърне земята около себе си.

— Море, равнини и планини. Всичко, за което Адам и Ева биха могли да мечтаят. — И се усмихна.

Пеги отвърна на усмивката му.

Холидей се намръщи, после въздъхна. Зачуди се дали да поговори с Пеги относно потенциалните рискове, които криеше подобна ситуация. Реши да прояви мъдрост и да си държи устата затворена, поне за момента.

Стигнаха до ограда от ръждясала бодлива тел, която пресичаше тесния полуостров от край до край. На всеки четири-пет метра бяха поставени избелели червени надписи на иврит, арабски и английски:

ОПАСНО ЗА ЖИВОТА — ВОЕННА ЗОНА
ВСЕКИ, КОЙТО ПРЕМИНЕ ИЛИ ПОВРЕДИ
ОГРАДАТА,
ИЗЛАГА ЖИВОТА СИ НА ОПАСНОСТ

Нямаше удивителни знаци, само просто и ясно излагане на неоспорим факт.

— Доста гостоприемно — каза Пеги.

Видяха лека вдлъбнатина в земята от другата страна на оградата, която очевидно отбелязваше разположението на стария крепостен ров. Отвъд песъчливия, обрасъл с бурени и храсти склон на рова се издигаха останките на някога внушителната крепостна стена.

Продължиха по пътеката и спряха пред вратата в оградата. Беше заключена с катинар. На вратата имаше друга табела с друг надпис, още по-ясен и категоричен:

МИННО ПОЛЕ

— Сигурен ли сте, че ни е позволено да го направим? — попита Холидей.

— Нещо повече дори — отвърна Вануну и бръкна в един от джобовете на протритите си торбести панталони. — Имам ключ!

— А какво ще правим с мините? — попита предпазливо Пеги.

— Няма никакви мини — отговори професорът с широка усмивка. — Табелите са, за да впечатляват туристите и да плашат хлапетата.

— Казал еднокракият слепец без пръсти на ръцете — промърмори Пеги.

— Явно разполагате с по-солидни връзки, отколкото очаквах — каза Холидей.

Тримата минаха през вратата и Вануну я заключи зад тях и отново прибра ключа в джоба си. Тръгнаха по песъчливата пътека, която прекосяваше стария крепостен ров и се виеше покрай неравните останки от крепостната стена.

— Оказа се, че от флота не са използвали това място от много години — обясни професорът, докато крачеха по пътеката. — Едно време тренираха в залива на Хайфа, но водата там стана прекалено мръсна и се преместиха тук. После обаче изчистиха залива и се върнаха пак там. Възможно е да са оставили някакво оборудване, но по принцип базата е празна. Оставили са оградата и предупредителните табели, докато решат какво да правят с мястото — на археолозите ли да го предоставят, или на туристите.

Високо над главите им прелетя ято мраморни патици, запътили се към блатото, където по-рано бяха зърнали фламингите. Въздухът миришеше на море и на сол, носеше се лек крайбрежен бриз, който правеше обедната жега много по-поносима. На сто и петдесет морски мили в далечината, някъде отвъд синия хоризонт, лежаха невидимите очертания на остров Кипър.

Макар и полуразрушен, огромният замък се бе съхранил в достатъчна степен, че да даде представа как е изглеждал някога. Ако се погледнеше от ниските руини откъм морето навътре към сушата, замъкът бе по-дълъг от две футболни игрища, взети заедно. В най-тясната си част бе широк на половината на това. Вътрешната стена бе увенчана със северна и южна кула, по периферията на по-високия вътрешен двор на замъка бяха вкопани крипти, а в средата му се издигаше масивната кула на цитаделата.

Крепостните стени ограждали замъка от три страни, включително и откъм морето, където имаше дига и дълъг вълнолом, запазен до наши дни, който навлизаше навътре в плиткото естествено пристанище. Тук бяха хвърляли котви каравели с триъгълни платна,

наречени латински, а също и ханзейски когове с хоризонтални рей, за да свалят товара си на сигурно място, недосегаеми за всеки нападател по суша.

Около централната кула на цитаделата бе имало пет големи помещения, всяко по трийсетина метра дълго. Единствените следи, останали от тях, бяха каменните им основи и призрачните им очертания в пръстта. Тук-там растяха високи туфи трева, между които се виждаше някоя и друга каменна плоча, маркираща — подобно на белег по лицето на земята — мястото, където някога е имало коридор.

— Игла в купа сено — каза Пеги, докато оглеждаше обширния вътрешен двор на замъка. — Това е огромно пространство!

Рафи Вануну отново бръкна в джоба си, но този път извади прегънатата карта. Това беше скица на археологическите разкопки, извършени преди много години, когато самият той прекарал като студент три лета тук. Завъртя я в ръце, за да се ориентира, и попита:

— Какво гласеше онова твое стихче?

Холидей го изрецитира наизуст:

*— На крепостта на Пилигрима в черните води
безценен свитък от сребро стои
и жажда за познания безмълвна
в стени свещени в кръг витае.
С гласа ехтящ на Саладин
за бой зове ни тя да се явим.*

— Черните води вероятно са свързани с водоснабдителната система на замъка — предположи професорът, който ту свеждаше поглед към скицата, ту вдигаше глава, за да огледа огромния вътрешен двор и руините на цитаделата.

— Спомена, че има извор и някакво водохранилище — обади се Пеги. — Може да става въпрос именно за него.

— Не виждам как е възможно да скриеш съкровище в отворена отгоре цистерна или басейн — каза Вануну.

— По-вероятно става въпрос за някой от кладенците.

— Къде са те? — попита Пеги, след което приближи и надникна през рамото на Вануну. Ръката ѝ докосна неговата. — Покажи ми ги.

— Отдавна ги няма — отвърна професорът. — Когато започнахме разкопките, не открихме и следа от кладенец. — Той сви рамене. — Все пак имайте предвид, че едва бяхме започнали да проучваме терена, когато от Военното министерство ни изгониха и предоставиха замъка на Шайет 13.

— Нека опитам аз. Кой знае, може да се справя по-добре — каза Холидей и пристъпи между Пеги и Вануну, за да види скицата. — Стихът казва следното: „и жажда за познания безмълвна в стени свещени в кръг витае...“. Струва ми се, че става въпрос за черква. — Посочи скицата. — Този продълговат овал с квадратче в единия край, близо до стената откъм морето, какво представлява?

— Подземие или крипта, където смятаме, че е имало параклис — отговори Вануну. — Нарекохме го Кръглата черква.

— Построена е по подобие на черквата на Божи гроб в Йерусалим — каза Холидей. — Подобно на всички тамплиерски черкви.

— Точно така — съгласи се професорът.

— *Стени свещени...* — каза Холидей. — Струва си да опитаме.

Започнаха да се спускат бавно по земния насип, проправяха си път сред отломките от някогашния каменен зид.

— Ако съдя по думите ви, не сте от хората, които робуват на стереотипи по отношение на тамплиерите — каза Вануну.

Пеги, която вървеше между тях, се разсмя.

— Док не робува на никакви стереотипи и на никакви авторитети не само по отношение на тамплиерите. Но това май е семейна черта.

— Не вярвате ли в християнското благочестие и набожност на тамплиерите? — попита професорът и повдигна иронично вежда.

— Смятам, че част от тях са били религиозни фанатици — отвърна Холидей. — Повечето са били наемници. По това време е имало доста безработни рицари. Някои от тях може да са вярвали в каузата, но не са били много. — Той поклати глава. — Самият аз съм участвал в не една и две войни, професоре, и във всяка от тях винаги е ставало въпрос за пари под една или друга форма. Кръстоносните походи не правят изключение.

— Замъци като този не са строени, за да закрилят поклонниците, строени са да осигурят на Европа аванпост в Близкия изток. Също като Компанията на Хъдсъновия залив в Канада или предните постове на

американската кавалерия в Дивия запад. Кръстоносците не са искали да освободят Йерусалим от неверниците, искали са да го завладеят — продължи той. — Тамплиерите наричали себе си „бедните рицари на Исус Христос“, поставяйки ударението на *бедни*. Когато през 1307 година бил разпуснат, орденът им бил почти толкова богат, колкото и самата католическа църква, и по-богат от много страни, включително Франция, която те на практика притежавали. Стените на замъка на тамплиерите в Париж надхвърляли двеста метра на дължина. Това не е благочестие или смирение, професоре. Това е алчност, сребролюбие, жажда за власт.

— Но това не ви пречи да търсите тяхното съкровище?

Холидей спря и го погледна в очите.

— Не става въпрос за съкровището. — В гласа му се прокрадна нотка на раздражение. — Съкровището никога не ме е интересувало. Става въпрос за нещо, което е накарало вуйчо ми да прекоси половин Европа на осемдесет и шест годишна възраст, и то при положение че мразеше да излиза от кабинета в собствената си къща. Става въпрос за нещо, свързано и с други хора, които търсят отговора на тази загадка от много години. Те са готови на всичко: да лъжат, да палят, да убиват...

— В такъв случай е за предпочитане ние да открием съкровището — каза весело Вануну, без да обръща внимание на разгорещения тон на Холидей. — Нали така, Пеги?

— Така — отвърна тя, след което улови Холидей за лакътя и го стигна лекичко. — Край на лекциите, Док, става ли? — Стисна го отново. — Бъди по-мил с професора.

— Аз не съм ви враг, полковник Холидей — добави Вануну. — Все пак аз уредих да дойдем тук, нали така? — Протегна му ръка. — Shalu shalom yerushalayim^[1], нали?

Холидей стисна ръката му.

— Наричай ме Док.

Тримата се обърнаха и продължиха към руините на древната крепостна черква.

---

[1] Изразът Shalu shalom yerushalayim (ивр.), който на бълг. звучи като Шалу шалом Йерушалаим, в буквален превод означава „Молете се за мир на Йерусалим“. Вж. Пс. 121-6-7: „Искайте мир за Йерусалим:

да добруват ония, които те обичат! Да бъде мир в твоите стени, добруване — в твоите чертози!“.

Така в по-широк смисъл тази популярна фраза не говори за отсъствие на война, а се използва като пожелание за мир и добруване. — Б.пр. ↑

19.

Стигнаха другия край на вътрешния двор и спряха пред продълговатия каменен овал, който маркираше основите на стария параклис. Вануну отново направи справка със скицата.

— Дължина четирийсет и девет метра, ширина дванайсет метра. По една ротонда във всеки край, *канцел*, или иконостасна преграда, ориентирана на север, а *нефът*, или главният кораб — на юг. Сводеста галерия свързва параклиса с голямата зала тук — каза Вануну и посочи дългата редица масивни варовикови блокове, по-големи дори от камъните, използвани за строежа на крепостната стена. — Строителите са използвали голяма част от материалите на финикийските постройки, които са заварили. Всичко е подчинено на числото осем, правено е по осем или е кратно на осем. Осем колони на главния кораб, два пъти по осем колони в канцела, осем арки в сводестия коридор.

— Защо осем? — попита Пеги.

— Осем било магическото или свещеното число на тамплиерите — обясни Холидей. — Ако погледнеш тамплиерския кръст, ще видиш, че краищата му са раздвоени. Така той има осем върха.

— А какво е значението на осмицата?

— Предимно религиозно — отговори Вануну. — Седем плюс едно е равно на осем, деня на възкресението. Бог създал земята за шест дни, на седмия си починал, а на осмия въвел Адам в райската градина. Човек има два̀сет и четири ребра. Разделиш ли два̀сет и четири на осем, ще получиш три или Светата Троица. Ной бил осмият човек, слязъл от Ноевия ковчег. Самият Ноев ковчег бил дълъг триста лакти и широк петдесет — три плюс пет прави осем. Лазар възкръснал след като бил мъртъв осем дни... Първото число на трета степен е осем... Списъкът може да продължи до безкрайност.

— И защо това е толкова важно за нас тук? — попита Пеги, докато оглеждаше руините.

— Защото това, което търсим, най-вероятно ще бъде свързано с осем или с число, кратно на осем — обясни й Холидей и започна да измерва с крачки основите на параклиса в едната посока. Вануну тръгна в другата.

— И какво търсим? — настоя Пеги.

— *На крепостта на Пилигрима в черните води безценен свитък от сребро стои* — изрецитира Холидей. — Изразът „черни води“ означава, че мястото е тъмно, разположено най-вероятно под земята, някакво подземие или крипта като под черква или параклис.

— Може и да е пещера — подвикна Вануну. — Теренът е карстов. Подземните води, които се стичат от планината, са довели до образуването на множество пещери. Възможно е под Пелерин да има цял лабиринт от пещери.

— Имам клаустрофобия — оплака се Пеги. — Трябваше да заснема една фотосесия за „Нешънъл Джиографик“ в Карлови Вари и се проклинах всяка минута. Пещерите са гадни!

— Ние ще те пазим! — разсмя се Вануну.

— Мисля, че открих нещо — извика Холидей.

— Много си бърз — каза професорът, който оглеждаше руините в другата част на параклиса заедно с Пеги, и двамата тръгнаха към Холидей, който бе спрял на мястото, където някога се бе намирал канцелът.

— Много си скептичен — каза Пеги.

— Археологията никога не е толкова лесна — отвърна Вануну. — Повечето от нас никога не намират нищо.

— Мислех, че откривателят на Троя е бил аматьор — отвърна тя. — А онзи, който е намерил свитъците от Мъртво море, не беше ли козар или нещо подобно?

— Откъде знаеш всичко това? — попита Вануну.

— С Док поговорихме на тази тема, докато обядвахме вчера в кафенето на един сук^[1]. Според него повечето големи археологически открития били направени съвсем случайно.

— Мисля, че Док не ме харесва — каза професорът, докато се приближаваха към Холидей.

Пеги се засмя.

— Не го приемай лично. Док не харесва никой, който харесва мен. Подхожда доста покровителствено.

— Шегуваш ли се? — възкликна професорът.

— Кой се шегува? — попита Холидей.

Вануну не отговори на въпроса.

— Какво намери?

— Един камък — отвърна Холидей и посочи нещо в земята.

— О! — каза Пеги. — Точно това търсехме, един камък! И какво му е специалното?

— Осмоъгълен е — обясни Вануну и приклепна, очевидно заинтригуван. Разчисти тънкия слой прахоляк и разкри целия камък. Всъщност това бе каменна плоча от настилката на параклиса с диаметър около деветдесет сантиметра. Като че ли някога върху него бе имало барелеф, но изображението отдавна се бе изтрило. — Част от пода. Ако съпоставим параклиса с черквата на Божи гроб, това място би съответствало на Скалата на Голгота^[2].

— Значи осмоъгълна плоча за под — каза Пеги. — Какво я прави толкова важна?

Холидей коленичи до Вануну и започна да разчиства прахоляка и мръсотията с ръце.

— Всички останали камъни са квадратни и са разположени ветрилообразно около този. Този камък е център на нещо.

Вануну се изправи и избърса ръце.

— Ще отида до колата. Трябва да взема инструменти.

— Ще дойда с теб — побърза да добави Пеги.

Холидей се канеше да каже нещо, но размисли и реши да замълчи. Дори се опита да придаде на лицето си възможно най-равнодушно изражение. Каза само:

— Не се бавете.

— Няма — обеща Вануну.

Двамата с Пеги прекосиха потъналия в руини вътрешен двор. Холидей ги наблюдаваше как „случайно“ залитат и се бутат един в друг, докато вървят по пътеката, която водеше към тойотата. Главите им бяха сведени една към друга и двамата си бърбеха като стари приятели.

Вътрешната крепостна стена скри Вануну и Пеги от погледа му и Холидей продължи да разчиства мръсотията, покрила този участък от пода. Разположението му срещу две издадени напред секции от основата предполагаше, че някога е бил част от страничен параклис, а

може би е бил дори Олтарът на скърбящата Богородица^[3], неизменна част от почти всяка тамплиерска черква. И тъй като като момче бе прекарал няколко години като иподякон в енорийската черква, Холидей още помнеше латинския химн с ритмичния му хорейчен тетраметър:

*Stabat mater dolorosa
Iuxta Crucem lacrimosa,
Dum pendebet Filius.*

*Cuius animam gementem,
Contristatam et dolentem
Pertransivit gladius.*

*Стоеше Майката опечалена
в подножието на кръста просълзена,
където разпнат бе Синът ѝ.*

*Сърцето ѝ, скръбта Му споделило,
страданията с Него разделило,
е с меч прободено.*

Pertransivit gladius. Още един меч. Олтарът на скърбящата Богородица в черквата на Божи гроб представляваше каменна ниша със статуята на плачещата Дева Мария, заобиколена от свещи. Холидей бе почти сигурен, че и тук, в Пелерин, е имало аналог на въпросния олтар. В такъв случай осмоъгълният камък би трябвало да се е намирал точно пред олтара.

Яркото слънце напичаше камъните. В небето прелетя ято жълтокраки чайки, спускаха се и завиваха рязко, подвикваха си остро, яхнали бързите въздушни течения. На стотина метра от мястото, на което работеше Холидей, морските вълни се разбиваха с приглушен рев в скалистия бряг.

Докато Пеги и Вануну се върнат, Холидей вече бе разчистил площ с размери четири на четири метра и бе разкрил изящна мозайка от каменни плочи, наредени като ветрило около централния осмоъгълник.

Пеги и професорът бяха взели най-различни инструменти от багажника на ландкрузъра, включително кирка, геоложко чукче, права лопата, кутия с фини инструменти и четчици, три кърпи и две фенерчета. Освен това професорът бе взел хладилна кутия с бутилки минерална вода „Невиот“ и сандвичи, както и термос леденостуден сладък чай.

— Здравно си поработил — отбеляза Вануну.

— Така е — съгласи се Холидей.

Вануну подаде на Пеги сандвич, увит във восъчна хартия, подхвърли един и на Холидей, накрая си взе и той. Холидей седна на един камък от основата на параклиса и разви сандвича. Огледа го внимателно и каза развеселено между две хапки:

— Къде си успял да намериш сандвич с шунка и сирене в Израел?

— Имам си своите източници! — смигна му професорът.

Нахраниха се бързо и професорът им подаде по една бутилка студена изворна вода.

— Какво следва? — попита Пеги, след като отпи глътка.

— Имам идея — каза Холидей.

Изправи се, отиде до осмоъгълния камък и го поля с вода. Нагорещеният камък потъмня. Вануну застана до Холидей и надникна над едното му рамо, а Пеги над другото.

— По дяволите! — промърмори израелският професор.

По повърхността на влажния камък се очерта избледнял геометричен мотив: върху осмоъгълния камък бяха преплетени изображенията на два квадрата, завъртени един спрямо друг така, че образуваха звезда с осем лъча. В центъра на звездата съвсем ясно се виждаха две букви: PG.

— Какво е това?

— Звездата на Лакшми — обясни Холидей. — Смята се, че символизира осемте вида богатство според индуистите. Александър Велики донесъл този символ от Индия, а векове по-късно го заимствали и масоните.

— Това също така е и арабски символ — добави Вануну. — Това е знакът, с който мюсюлманите отбелязват края на всяка сура от Корана. Преди години стана голям проблем, защото звездичките на повечето пишещи машини, произведени на запад, имат шест върха и

мюсюлманите ги идентифицират със звездата на Давид. Наложил се производителите да сменят звездичките с осемлъчеви.

— Това е глупаво — намръщи се Пеги.

Вануну сви рамене.

— Ние не сме по-малко глупави — в израелските учебници по математика отсъства знакът „плюс“, защото това е християнски символ. Вместо това използваме плюс, на който сме махнали долната чертичка. Вие, християните, да не би да слагате звездата на Давид на върха на коледните си елхи, макар Христос да е еврейин?

— Целият свят е глупав — въздъхна Холидей. — Затова се водят толкова много войни.

— А какво означава това PG? — попита Пеги.

— Нямам представа — сви рамене Вануну.

— Аз имам — каза Холидей. Водата бе започнала да се изпарява под палещите лъчи на слънцето и осмоъгълната звезда бързо избледняваше. Той я поля пак и символът се появи отново.

— Няма ли да ни кажеш? — подкани го Пеги.

— *Petramivit glaidus* — каза Холидей. — *С меч прободено.*

Вануну коленичи до камъка с къса четка и мистрия в ръка. Почисти внимателно осемте страни, като първо изчегърта, а сетне изчетка насъбралата се кал и мръсотия. Дали случайно, или не, а може би в резултат на изминалите почти хиляда години, централната плоча не бе съединена с останалите с мазилка. Холидей сипа още вода върху току-що почистения луфт между камъните. Водата се оттече.

— Интересно...

— Подай ми лоста — каза Вануну.

Пеги му го донесе. Археологът заби острия край на закаления стоманен лост в тясната цепнатина между камъните и натисна. Камъкът се повдигна с два-три сантиметра. Вануну натисна по-силно и камъкът се повдигна с цяла педя, а междувременно Холидей пъкна в отвора някаква отломка от каменната стена и така не му позволи да се затвори.

— Ритуалът на Мъсгрейв — отбеляза Пеги, без да откъсва поглед от камъка.

— Моля? — каза Вануну.

— Един от разказите за Шерлок Холмс — обясни Холидей. — Един мъж разшифрова стар семеен код и заедно с приятелката си

открива камък като този и го повдига. Приятелката му решава, че той ще я измами, и му устройва капан, като го затваря под камъка.

— На англичанин вяра да нямаш — каза археологът и погледна Пеги. — Ти не би ми причинила това, нали?

Тя се усмихна.

— Стига да не се опиташ да ме измамиш.

— Да действаме — подкани ги Холидей. Двамата с Вануну застанаха от другата страна на камъка. — На три — каза Холидей и преброи на глас.

Повдигнаха камъка и го отместиха внимателно, като едва не го изпуснаха. Отстъпиха назад и се приведоха с ръце на коленете, задъхани от усилието. Пеги надникна в дупката, появила се под осмоъгълния камък.

— Какво виждаш? — попита я Холидей.

— Стълба — отвърна тя. — Вита каменна стълба.

---

[1] Сук (ар.) — открит пазар и търговски квартал в арабските и берберските градове. — Б.пр. ↑

[2] Във въпросната черква има стъклена витрина с къс разцепена скала от Голгота, тъй като според Евангелие от Матея (Мат. 27:51 — „и земята се потресе; и скалите се разпукаха“), когато Исус издъхнал на кръста, станало земетресение и скалите се напукали. — Б.пр. ↑

[3] Олтарът на скърбящата Богородица (Stabat Mater) се намира в черквата на Божи гроб на мястото, на което Мария стояла в подножието на кръста. Издигнат е в памет на Мария заради смъртта на сина ѝ. — Б.пр. ↑

20.

— Мразя това, мразя това — мърмореше Пеги, докато слизаха. Стълбата бе прекалено тясна, а камъните — коварно гладки. Единствената светлина идваше от тесния лъч на фенерчето на Вануну. Въздухът бе застоен, натежал от острия мирис на плесен и разлагащ се варовик. При спускането им надолу раменете им непрекъснато се отъркваха в гладките каменни стени.

Колкото по-надолу слизаха, толкова по-тясна им се струваше стълбата, а Пеги като че ли усещаше с тялото си огромната тежест на камъните, които сякаш я притискаха от всички страни. Тя дишаше на пресекулки, опитваше се да напълни дробовете си с въздух, но все не успяваше. Усещаше, че се задушава.

— Това беше една много, много лоша идея — каза тя.

— Винаги можеш да се върнеш — ухили се в мрака Холидей, който я следваше по петите.

Вануну крачеше най-отпред и осветяваше пътя им с фенерчето, стиснал лоста в другата си ръка, докато Холидей вървеше последен, понесъл геоложкото чукче и второто фенерче. Пеги бе между двамата, което правеше ситуацията още по-клаустрофобична.

— Да се върна? И как да стане това? Не мога да се обърна, а и ти препречваш пътя ми. Освен това, ако се кача горе, ще се тревожа повече за вас.

— Колко хубаво е, когато някой се тревожи за теб — засмя се Вануну.

— Докъде стигнахме? — попита Пеги с напрегнат глас.

— Изминахме сто петдесет и едно стъпала — отговори Холидей, който ги броеше. Пресметна бързо наум. — Между стъпалата има около педя... Предполагам, че се намираме приблизително на сто двайсет и пет фута под повърхността.

— Или трийсет и осем метра, ако от това ще ти стане по-добре — каза Вануну, погледна я през рамо и се засмя.

— Млъкнете и двамата! — скастри ги тя в мрака. — Или ще се разпищя! Така ще се разпищя, че...

— Когато е уплашена, става агресивна — обясни Холидей на Вануну.

— Ще го имам предвид — отвърна професорът.

— Пре-ста-не-те! — извика Пеги.

— Спокойно — утеси я Холидей. — Едва ли остава много.

— Защо го казваш? — попита Пеги. — Нямаме представа дали тази стълба няма да ни отведе в ада. Тя може да продължава до безкрайност! — Вече се бе задъхала тежко, гърлото я стягаше, влажните, покрити с паяжини стени я притискаха. След секунда-две със сигурност щеше да изпищя.

— Виждам дъното — извика Вануну и в следващия миг изчезна и Пеги чу скърцането на подметките му по влажен чакъл.

Миг по-късно и тя стигна края на стълбите и се озова в тесен сводест тунел, малко по-широк от стъпалата, по които бяха слезли. Подът бе покрит с дебел слой натрошени парченца варовик, които се белееха като малки влажни кости в краката ѝ. Пеги потръпна. В някои отношения тунелът бе по-зле и от стълбата.

Холидей застана зад нея. Вануну освети с фенера пространството около себе си, за да огледат тунела, по който трябваше да продължат. Поеха по него, без да промълвят и дума; подът се спускаше плавно надолу.

— Продължаваме да се спускаме — отбеляза Холидей.

— Благодаря ти, че го спомена — отвърна Пеги с леден глас.

— Чудя се какво ли е това? Някаква средновековна версия на онова, което англичаните наричали „попска дупка“? — зачуди се Холидей.

— Какво е „попска дупка“? — попита Пеги. — Или по-добре да не питам?

— По време на кралица Елизабет католическите семейства и черкви разполагали с подобни дупки, скривалища, тунели и прочие, където да потърсят убежище или да избягат, в случай че гонителите им — ловците на свещеници — почукат на вратата им — обясни Вануну. — Ситуацията е почти същата като с евреите и нацистите.

— На вас, историците, главите ви преливат от информация — каза Пеги. — Понякога е плашещо.

Тесният лъч на фенерчето се разля встрани — бяха се озовали в обширна камера, издялана в скалата. От високия поне шест метра таван висяха застинали варовикови „игли“, наподобяващи ледени висулки. Стените бяха грубо издялани. За разлика от тунела обаче, подът бе застлан с широки плочи. Имаше и боклук — предимно глинени чирепи от стари грънци, наредени покрай стените. В другия край на помещението имаше огромна врата, цялата от желязо и гвоздеи, покрита с дебел слой ръжда и влажни варовикови отлагания. Беше запречена от огромно желязно резе, поставено в железни скоби. Вануну се наведе, вдигна един чиреп от пода и го огледа на светлината на фенерчето.

— Теракота — заключи той. — Ако съдя по извивката, съдът е побирал около пет литра. Вино или зехтин. Възможно е дори вода, макар че за тази цел обикновено са използвали по-големи съдове. Теракотата обаче запазва водата хладна. — Той освети помещението в полукръг. — Тук няма нищо друго.

— И е прекалено студено — оплака се Пеги, която оглеждаше неспокойно наподобяващото пещера помещение. Беше права, наистина беше студено, температурата бе с десет-петнайсет градуса по-ниска, отколкото на повърхността.

— Това няма никакъв смисъл — каза Холидей.

— Кое? — попита Вануну и взе друг чиреп.

— Стълбата, по която слязохме, никога не е била използвана за пренасянето на делви с вино или зехтин, или каквото и да било друго. Прекалено е тясна.

— Е, и? — попита Пеги.

— Следователно това, което е било съхранявано тук, не е било качвано по стълбите, не е било носено в черквата — каза Вануну и кимна в знак на съгласие. — Което означава, че е било внасяно и изнасяно от друго място.

— А това означава, че има друг вход — завърши Холидей.

— Това означава ли, че ще трябва да минем през онази голяма врата там?

— Боя се, че да — каза Холидей.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това! — въздъхна Пеги.

Отидоха до вратата. Беше наистина огромна — широка около метър и половина, но висока почти пет метра. Нямахте и следа от

панти.

— Вероятно е окачена на оси в горната и долната част — предположи Холидей. — Това е въртяща се врата.

— Да свалим резето — каза Вануну.

Заблъска по скобите с тъпия край на лоста и успя да свали по-голямата част от ръждата. Останалото почисти с ръба на мистрията. Когато приключи, тримата заедно вдигнаха желязното резе и го оставиха на каменния под. Ръцете и дрехите им бяха покрити с люспи ръжда.

Вануну натисна огромната брава, но вратата не помръдна. Той пъкна острия край на лоста в тесния процеп между вратата и стената, сетне двамата с Холидей натиснаха. Отначало не се случи нищо, но после се чу скърцане и вратата зачегърта по каменния под и се завъртя на няколко сантиметра към тях.

— Някой да има машинно масло? — пошегува се Пеги.

Холидей и Вануну си починаха секунда-две, след което натиснаха отново. При третия опит успяха да отворят вратата почти половин метър, напълно достатъчно, за да се промъкнат.

— Никой не е минавал през тази врата почти хиляда години — каза Холидей. — Кой е първи?

— Ти — отвърна Вануну с мелодраматичен жест. — В края на краищата цялото това приключение е твоя идея.

— Стига да няма змии... — каза Пеги. — Има ли змии в Израел?

— Разбира се — отвърна Вануну. — Забрави ли историята за Клеопатра?

— А под земята?

— Само сляпата змия червейница.

— И как изглежда?

— Сляпа змия, която прилича на червей.

— Много забавно!

— Дълга е около дващест и пет сантиметра, с черни лъскави люспи. Не е отровна.

— Нещо друго?

— Има и няколко вида скорпиони албиноси.

— Слепи змии и скорпиони албиноси... Страхотно!

— Аз влизам — заяви Холидей. — Някой идва ли?

Включи фенерчето, извърна се и се промъкна странично през отвора. Миг по-късно силуетът му се стопи в непрогледния мрак. Пеги го последва, а Вануну премина последен.

Галерията, открила се пред тях, бе съвсем различна от тунела, по който бяха дошли. Тук стените бяха от грубо одялана скала, а не от зидани каменни блокове. Подът бе груб и неравен, застлан с плочи от неизгладен варовик, а таванът беше толкова висок, че очертанията му се губеха в мрака. Всъщност в момента тримата вървяха през огромна естествена цепнатина, създадена от някое катастрофално земетресение в далечното минало. Когато заговориха, гласовете им отекнаха, отразени от грубия камък.

— *С гласа ехтящ на Саладин за бой зове ни тя да се явим* — цитира Холидей последните строфи от тайното послание и освети галерията с фенера си. По стените затанцуваха сенки, проблеснаха за миг, кацнали на върха на лъча светлина, и отлетяха като ято прилепи.

— Док, това е зловещо — предупреди го Пеги.

— Извинявай.

— Галерията се раздвоява — извика Вануну, който сега вървеше най-отпред.

И наистина, помещението пред тях се раздели на два коридора, левият изглеждаше по-тесен, а равният му каменен таван се издигаше на височината на една обикновена стая. Десният коридор изглеждаше по-широк и най-вероятно бе продължение на естествената цепнатина в земните недра. Холидей и Пеги настигнаха професора.

— Накъде? — попита Холидей.

— Въпрос на късмет — отвърна Вануну. — Не са ни оставили табелка или някакъв знак.

— Също като при магистралите — засмя се Холидей.

— Предлагам да тръгнем надясно — заяви Пеги с категоричен тон. — Бих искала да се измъкна колкото се може по-бързо оттук, но това би означавало да се върна по онази ужасна стълба, която едва ли бих могла да изкача в момента. Затова предлагам да тръгнем надясно. Надявам се в края на коридора да ни очаква някой „Старбъркс“.

Вануну погледна Холидей.

— Какво ще кажеш?

Холидей сви рамене.

— Става.

Тръгнаха надясно. Коридорът бе достатъчно широк, за да вървят един до друг. Изминаха стотина метра и коридорът внезапно се разшири, а таванът се извиси далеч над главите им. Чу се тътен от падаща вода.

— Невероятно! — възкликна Пеги, когато лъчите на двете фенерчета осветиха пътя пред тях. — Никога не съм виждала нещо подобно!

21.

Пред тях се простираше огромно подземно езеро. В другия му край имаше водопад, водната струя пропадеше от височина петнайсет метра, преди да достигне езерото. Като се изключеше мястото в подножието на водопада, повърхността на езерото бе черна като катран.

Израелският професор изрече първи думите.

— *На крепостта на Пилигрима в черните води безценен свитък от сребро стои* — прошепна той. — *Това трябва да е мястото!*

— Къде? — попита Пеги. — Не виждам нищо освен едно голямо езеро. Да не мислиш, че от водата ще се подаде ръка, все едно сме намерили Господарката на езерото, дала Екскалибур на крал Артур, или нещо подобно?

— Възможно е — каза Холидей, в гласа му се прокрадваше вълнение. Той насочи лъча на фенерчето си към средата на езерото. В продължение на милион или дори повече години там се бе образувал малък остров. Капките разтворен от влагата варовик бяха падали от тавана на пещерата във водата и в крайна сметка — капка след капка, хилядолетие след хилядолетие — бяха образували островче, което се издигаше над повърхността на езерото.

Островчето и дългата висулка с цвят на восък, увиснала от тавана, сякаш се бяха устремили един към друг. Вероятно след стотина хиляди години щяха да се съединят и впоследствие да образуват масивна каменна колона.

— Какво има? — попита Пеги. — Виждам само един сталак... сталак-как беше. Какво толкова особено има в него?

— Сталактитите растат надолу, а сталагмитите — нагоре — обясни й Вануну.

— Както и да е — отвърна раздразнена Пеги. — Студено е, зловещо е, няма никакъв свитък, нито сребърен, нито никакъв. Може ли вече да си тръгваме?

— Погледнете основата на сталагмита — показва им Холидей и насочи лъча натам.

— Това не е естествено образувание — каза Вануну. Част от камъка стърчеше под прав ъгъл спрямо сталагмита, наподобявайки парче от куб.

— Дали не е основа на колона?

— Или олтар?

— Възможно е.

— Смятате, че там може да е скрито нещо? — попита Пеги, проумяла какво има предвид Холидей.

— Възможно е — отвърна Вануну, вперил поглед над водата.

— Добре тогава, да отидем и да проверим — подкани ги тя.

— И как предлагаш да го направим? — попита израелският професор.

Пеги сви рамене.

— Някой ще доплува дотам с геоложкото чукче и ще удари с него по камъка, докато не се счупи. Ще го пръсне като зрял домати.

— Това едва ли може да се нарече професионално археологическо проучване — отвърна Вануну.

— Голяма работа! — каза Пеги. — Да го направим!

— Аз не съм добър плувец — отвърна професорът.

— Та това са само петдесет-шейсет метра — учуди се Пеги. — Дори хамстер може да доплува дотам.

— Изобщо не мога да плувам — призна Вануну и се изчерви от неудобство. — Така и не се научих.

— Док?

— Идеята беше твоя. Аз предпочитам да се върна с гумена лодка и подходящи инструменти и да го направя както трябва.

— И да слезем отново по онази стълба? — Пеги се намръщи. — В никакъв случай! — заяви тя, събу си маратонките и си разкопча джинсите.

— Какво правиш? — попита смаяно Вануну.

— Каня се да плувам — отвърна тя и седна на ръба на езерото. Събу си джинсите, смъкна блузата и протегна ръка. — Чукчето, моля — каза на Холидей.

Той ѝ го подаде ухилен, а тя го пхна в ластика на бикините си. Вануну я гледаше изумен, сякаш е полудяла.

— Какво има? — намръщи се Пеги. — Нуждая се от кола маска или какво?

Професорът се изчерви като домати.

Пеги се обърна, потопа пръстите на единия си крак във водата и потрепери.

— Уф, студено!

— Хайде, хлапе, след като успя да преплуваш реката зад къщата на вуйчо Хенри през май, значи можеш да преплуваш и едно езерце в Израел през август.

Тя го изгледа кръвнишки, обгърна с ръце раменете си и пристъпи предпазливо във водата.

— Да очаквам ли някоя противна гадинка, която се въди във водата? — извика, извърнала поглед към Вануну и Холидей. Гласът ѝ отекна в пещерата с размерите на катедрала. — Дъното е хлъзгаво.

— Нарича се микробен килим — отвърна ѝ израелският професор. — Така се образува тинята. Няма нищо, което да хапе.

— Няма слепи червейници?

— Няма слепи червейници!

Пеги бе навлязла във водата до кръста. Пое дълбоко въздух, задържа го и се гмурна под повърхността, след което изскочи, като плюеше вода.

— Леденостудена е! И е солена!

Хвърли се грациозно напред и заплува почти без да предизвиква вълнички с елегантен и мощен австралийски кроул.

— Невероятно! — възкликна смаяно Вануну. — Прелест!

— Винаги е била делфинът в семейството — гордо каза Холидей, впечатлен от възхищението в гласа на професора. — В това отношение е ненадмината, но доколкото зная, за първи път плува в подземно езеро.

Пеги стигна до варовиковия остров за по-малко от минута. Излезе от водата, отметна мократа коса от лицето си и измъкна геоложкото чукче от ластика на бикините си. Обърна се към двамата мъже, които стояха в очакване на отсрещния бряг.

— Има ли значение къде точно ще ударя? — извика, за да надвика грохота на водопада.

— Тези образувания са по-крехки, отколкото изглеждат — отвърна Вануну. — Където и да удариш, все ще се счупи.

Пеги се обърна към камъка и вдигна чукчето.

— Това е краят на хилядолетните усилия на майката природа — промърмори професорът.

Пеги удари силно с чукчето и звукът, който отекна, наподобяваше черковна камбана. Не се случи нищо. Тя вдигна отново чукчето и замахна втори път.

— Напука се! — извика развълнувано. Обсипа скалното образувание с удар след удар, докато най-сетне го натроши на парчета. — Мисля, че е някаква статуя! — Удари още по-силно. Сърцето на Вануну се присвиваше при всеки удар.

— Статуя! — прошепна той. — И тя я унищожава!

Пеги продължи да удря с чукчето. Внезапно спря.

— Какво има? — извика Холидей.

Пеги продължи да нанася удари, но вече по-предпазливо и с по-малко сила.

— Има нещо вътре! — отекна гласът ѝ.

— Какво е? — отново извика Холидей.

Пеги се обърна и отново пхна чукчето в ластика на бикините си. В сгъвката на лакътя си, долепена до тялото, придържаше някакъв предмет.

— Какво е? — обърна се Вануну към Холидей.

— Не мога да видя. Предполагам, че е някакъв съд.

Пеги отново се плъзна във водата и заплува на една страна. След минутка стигна до брега, излезе от водата, потрепери, настръхнала цялата, и подаде на Холидей предмета, който държеше. Оказа се цилиндричен съд от алабастър с дължина дваисет и пет сантиметра и диаметър осем, запечатан в горния край с черно, наподобяващо катран вещество.

— Мисля, че статуетката беше на Дева Мария — каза Пеги; трепереше неудържимо, а зъбите ѝ тракаха, докато обличаше блузата през главата си. — Беше глинена. Ръцете ѝ бяха събрани като за молитва, в това съм сигурна. — Седна на камъка и започна да си обува джинсите. — Това беше в нея. Свитък е, нали?

— Някой е положил сериозни усилия да го скрие, това е сигурно — каза Холидей.

— Да го отворим — предложи Пеги.

— Не тук — категорично се намеси Вануну. — Не разполагаме с нужните инструменти.

— Инструменти? — каза Пеги. — За какво са ни инструменти? Нали имаме чук?

— Съжалявам, Пеги. Рафи е прав — каза Холидей. — Нямаме представа какво има в този съд и в какво състояние е. Трябва да го отворим в контролирана среда.

— Като например моята лаборатория в университета — предложи Вануну.

— Щом настоявате — сви рамене Пеги. — А сега вече може ли да махаме отгук?

В далечината се чу — приглушено, но все пак ясно доловимо — кихане.

Тримата замръзнаха.

— О, боже! — прошепна Пеги.

— Някой идва — каза Холидей.

— Кой? — попита разтревожено Вануну.

— Някой знае, че сме тук — каза Пеги.

— Хората на Келерман... сигурно са ни проследили — изсумтя Холидей.

Чу се ново кихане. Дойде по-отблизо. После се разнесе скърцане и стържене. Някой буташе голямата желязна врата.

— Benzona! — изруга Вануну на иврит.

— Какво ще правим сега? — попита Пеги.

— Ще бягаме — отвърна Холидей.

— Откъде? — попита Вануну. — Не можем да се върнем по пътя, по който дойдохме. Ще се сблъскаме с тях.

— Ами другият тунел? — предложи Пеги.

— Възможно е изобщо да няма изход — каза Холидей.

— Тогава ще се окажем в капан.

— И сега сме в капан — каза Пеги и повдигна геоложкото чукче. — Дали да не останем и да се бием?

— С един чук? — попита Холидей. — Последния път, когато се сблъскахме с тези хора, те бяха въоръжени с автомати. — Поклати глава. — Побеждава онзи, който знае кога да се бие и кога да не се бие.

— Сун Дзъ? — попита Вануну.

Холидей кимна.

— Хубава философия, момчета, но какво ще правим сега? — каза Пеги.

Вануну се огледа, после се обърна към Пеги.

— Нали каза, че водата е солена?

— Точно така.

— Погледнете ръба на езерцето — вижте онези тъмни следи по варовиковите стени.

— Оставени са от прилива — сети се Холидей. — Нивото на езерото се покачва при прилив.

— Което означава, че водата се оттича по някакъв начин. Нали водата от водопада трябва да отива някъде — допълни Вануну.

— Вижте — каза Пеги и посочи.

Те се обърнаха. Зад тях, в самото начало на тунела, който водеше към езерото, проблеснаха светлините на няколко фенера. Лъчите им подскачаха по каменните стени.

— Хайде — прошепна настойчиво Холидей.

Тръгнаха по тясната ивица между водата и стената на пещерата, като се оглеждаха за мястото, откъдето се оттича езерото. Бяха изминали една трета от пътя, когато го видяха: тесен тунел в скалата, широк едва няколко педи, скрит в сенките на издадените около него гладки скали. Сега очевидно бе отлив и тунелът бе пълен с вода само до коленете, ако можеше да се съди по следите, които приливът бе оставил високо по стените на пещерата.

— По-бързо! — подкани ги Холидей и хвърли поглед през рамо. С приближаването на преследвачите им светлините на фенерите ставаха все по-ярки и по-ярки. Трябваше да достигнат относителната безопасност, която предлагаше тунелът, преди хората на Келерман да влязат в пещерата.

— Ами ако стане по-дълбоко? — попита притеснено Вануну. — Казах ви, че не мога да плувам.

— Ще се погрижа за теб — усмихна се Пеги, постави ръка на кръста на професора и двамата влязоха заедно във водата.

Холидей ги последва с алабастровия съд в ръце.

Бързото течение изненада и тримата, събори ги и ги понесе към тесния тунел, който водеше към морето. Вануну изкрещя, но викът му бързо бе приглушен от леденостудената вода, с която се нагълта и задави. Той замаха с ръце и се замята, но Пеги успя да го хване и да

повдигне главата му над водата. Ръката ѝ бе склучена под брадичката му и в тази позиция двамата се понесоха по подземната река.

— Всичко е наред! Всичко е наред!

Пеги погледна назад, опита се да открие Док в почти непрогледния мрак, после забелязва светлината на фенерчето му на няколко метра зад тях — лъчът подскачаше лудешки, докато бързото течение носеше Док.

Изведнъж гърбът на Пеги се удари в нещо твърдо и тя осъзна, че това е скалното дъно на подземната река. Тя ставаше по-плитка, а не по-дълбока. Пеги се опита да извика предупредително, но преди да изрече и дума, светът под краката ѝ пропадна и двамата с Вануну се понесоха по дълъг извит тунел, хлъзгав от покрилия го микробен килим, досущ като онзи, върху който бе стъпила, преди да преплува езерото и да стигне до островчето.

Двамата с Вануну се вкопчиха отчаяно един в друг. Подводният тунел се спусна още по-рязко надолу, запращаше телата им в стените при всеки по-остър завой. Водата от езерото се спускаше с бясна скорост по тунела, който бе прокопала в скалата в продължение на милиони години. Изведнъж се появи светлина и също толкова изненадващо двамата полетяха във въздуха, тъй като подземната река се спускаше в друга пещера, от която вече се виждаше морето.

Паднаха от височина два метра, озоваха се в морето и Вануну отново се нагълта с вода, задави се и замаха с ръце. Пеги отново го издърпа над повърхността, ориентира се и му посочи тясната пясъчна ивица, разположена само на няколко метра от тях. Той запляска във водата в някаква комична версия на кучешкия стил.

Пеги докосна дъното под краката си само след три загребвания. Вануну излезе първи на брега и се строполи на пясъка. Водата зад тях се разплиска шумно и Пеги се обърна тъкмо навреме, за да види как Док излита от каменния отвор и цопва във водата. Секунда по-късно той изплува на повърхността, като продължаваше да стиска алабастровия съд в едната си ръка. Пеги му подаде ръка, помогна му да излезе на брега и двамата се отпуснаха на пясъка.

Най-сетне можеха спокойно да си поемат дъх.

— Изгубих чукчето — каза Пеги, отметна косата от очите си и се изправи. — Къде, по дяволите, се намираме?

Вануну, който седеше до нея, продължаваше да кашля, за да изчисти дробовете си от последните глътки вода.

Холидей се огледа. Намираха се в най-обикновена морска пещера, тясна и сравнително плитка, вероятно петнайсетина метра широка и трийсетина дълга. Стените се издигаха рязко нагоре и образуваха нещо като свод от разядени от влагата варовикови блокове; тук-там по тях се виждаха отлагания от морска сол, оставени от приливите. През отвора на пещерата се виждаха водите на Средиземно море, които грееха като сапфир, озарени от лъчите на следобедното слънце.

Следите от човешко присъствие бяха навсякъде около тях: ръждясали двесталитрови варели, наредени над линията на прилива, навито въже, счупени сандъци и нещо, което приличаше на преносим въздушен компресор.

Привързана до грубо оформения в скалите кей се поклащаше напълно здрава на пръв поглед надуваема лодка военен модел, боядисана на сиво-кафяви петна, с емблема във формата на щит и прилеп на носа. Беше дълга около четири метра, имаше централно монтирана конзола и бордови двигател.

— Ще се качим ли? — попита Пеги.

— Стига да успеем да запалим двигателя — отвърна Холидей.

Подаде алабастровия съд на Пеги, мина по тясната суха ивица, качи се на каменния кей и отиде до лодката. Въжето бе завързано за стара желязна халка с морски възел, който щеше да издържи дори при ураган.

Холидей скочи в лодката и отиде при конзолата. Таблото изглеждаше доста елементарно — пет уреда с надписи на иврит, гнездо за контактен ключ, бутон на стартера, ръкохватка на дросела за регулиране на газта и пластмасов щурвал за управление.

Под щурвала бе разположен малък панел. Холидей го отвори и издърпа кабелите, които минаваха оттам. Отдели зеления, жълтия и червения. Предполагаше, че червеният е плюсът, а зеленият е минусът на акумулатора.

Оголи и двете жици от изолацията им и ги допря една до друга. Уредите на таблото светнаха. Холидей остави жиците свързани, натисна стартера и двигателят мигом заработи.

— Каляската ви очаква — каза Холидей.

Пеги отвърза лодката и двамата с Вануну скочиха на борда. Холидей отблъсна лодката от кея, завъртя щурвала и направи малък кръг, преди да насочи лодката към изхода на пещерата и открито море.

— Кой уред отчита нивото на горивото?

— Този. — Вануну посочи. — Разполагаме с половин резервоар.

— На какво разстояние е Хайфа?

— Бат Галим е на десетина километра оттук. Пристанището се намира от другата страна на полуострова — обясни Вануну.

— Да изчезваме оттук — каза Холидей и дръпна рязко дросела.

22.

Надуваемата лодка измина краткото разстояние за по-малко от половин час, но междувременно на Вануну му прилоша няколко пъти, а лицето му смени няколко оттенъка на зеленото. Оказа се, че професорът не само не е плувец, но от него не става и моряк.

Вместо да влезе в капана на бюрокрацията, опитвайки се да върне лодката на истинските ѝ собственици, Холидей предпочете да акостира на плажа пред хотел „Меридиен“ и да я остави там.

Връщането в Йерусалим с алабастровия съд се оказа съвсем проста и лесна задача. В хотела тримата се спазариха с един таксиметров шофьор, казваше се Башир, да ги откара срещу двеста шекела до мястото, където бяха оставили ландкрузъра. Намериха тойотата абсолютно невредима. Не забелязаха следи от други автомобили, освен отпечатъци от гуми в меката пръст встрани от пътя. Ако се съдеше по ширината на шарките им, най-вероятно ставаше въпрос за голям пикап или високопроходим джип.

Доколкото Холидей бе в състояние да прецени, никой не ги проследи по пътя им до Йерусалим. Напълно спокойното им и безметежно пътуване по натоварената магистрала приключи пред университета малко след пет следобед. Тримата слязоха в лабораторията на Вануну, разположена в приземния етаж на факултета по археология.

Лабораторията представляваше дълго и тясно помещение без прозорци, широко не повече от шест метра, но с дължината на плувен басейн с олимпийски размери. Една от стените бе заета от край до край от метални стелажи, високи от пода до тавана, а покрай срещуположната стена бяха наредени работни маси, компютърни терминали и всевъзможна научна апаратура — от спектроскопи и сравнителни микроскопи до лазерни скалпели, портативни рентгенови апарати и ултразвукови вани за почистване.

Средата на лабораторията бе заета от дълга редица работни маси с вградено под плота им осветление, които служеха за предварително

сортиране и анализиране на артефактите. Масите бяха отрупани с ванички с инструменти, разтвори, киселини и лепила, които да послужат за консервацията и реконструкцията на една или друга находка.

Беше в разгара на лятото, затова лабораторията беше празна, с изключение на Пеги, Холидей и професор Рафи Вануну. Останалите преподаватели от факултета, както и студентите, или участваха в археологически разкопки, или бяха във ваканция.

Вануну отнесе съда до една светлинна маса и я включи. Плотът ѝ грейна в бяло. Той се настани на един стол, а Пеги и Холидей застанаха от двете му страни. Професорът взе ръкавици от една кутия, после подбра от една тавичка изключително прецизен нож „Екзакто“. Претегли алабастровия съд на малка дигитална везна и записа теглото му в бележника, който бе извадил от чекмеджето на масата. Когато приключи с това, взе мощна лупа с вградена флуоресцентна лампа, разгледа предмета подробно и заключи:

— Запечатан е с някакъв вид мастика.

— Мастика? — учуди се Пеги.

— Мастикова смола — уточни професорът. — През Средновековието са я използвали за медицински цели, но също и за уплътняване или запечатване. Когато изсъхне, пожълтява и става доста чуплива.

— Няма ли някакъв разтворител? — попита Холидей при вида на ножа.

— Разбира се, разполагам дори с такива, които са доста инертни, но е по-безопасно да разрежа печата. Така рискът да повредя съдържанието е по-малък.

Вануну взе ножа, чието острие наподобяваше скалпел, и почна да реже мастиквата смола, с която бе покрита керамичната тапа на съда. Натискаше острието все по-силно и по-силно и накрая — след десетина минути усилен труд — ножът достигна процепа между запушалката и самия съд.

Пеги и Холидей наблюдаваха как Вануну оставя ножа, взима хирургически форцепс с дълги щипци и внимателно маха тапата. Остави я настрана и наклони алабастровия съд, така че светлината от увеличителната лампа с лупата да освети съдържанието му.

— Има ли нещо вътре? — попита Пеги.

— Да.

— Какво?

— Почакай малко!

Професорът взе форцепса и пъхна върховете на щипците в алабастровия съд. Действаше изключително внимателно, но след малко се отказа и заяви:

— Неподходящ инструмент. — Порови в една тавичка и откри това, което търсеше. Вдигна го, за да им го покаже.

— Това прилича на нещо, което видях в кабинета на моя гинеколог — каза неловко Пеги. Инструментът на професора приличаше на хирургически вариант на готварски щипци, които завършваха като пристягащи клещи от онези, които се наричат „трета ръка“.

— Почти позна — отвърна Вануну, докато плъзгаше внимателно инструмента в алабастровия съд. — Това е акушерски форцепс за израждане на бебета. — Придвижи гладките стоманени щипки на желаното място и направи знак на Холидей. — Дръж здраво!

Холидей се наведе и хвана здраво алабастровия съд с две ръце. Бавно, много бавно, с вбесяваща предпазливост, Вануну извади форцепса от съда, здраво стиснал „плячката“ си между щипците.

— Момче е — пошегува се Пеги. — Или парче от ауспуха на стария ми форд.

— Ръкопис е! — Гласът на Вануну трепереше от възмущение.

— Не искам да ви казвам на какво ми прилича — обади се Холидей.

— Искате да каже — обясни Пеги със студен тон, — че му прилича на изпражнение.

Беше права. Предметът, уловен от облите щипци на форцепса, бе дълъг около два-педесет и пет сантиметра, имаше почти кръгла форма, тъмен цвят и грапава повърхност.

— Корозия — обясни Вануну. — Патинирано сребро в логичен стадий на корозия след толкова години.

— Как ще го почистим? — полюбопитства Пеги.

— Ще подходим изключително предпазливо — обясни професорът. — Първо електролитна вана, после ще пуснем ток, накрая ще го поставим за няколко минути във вана за ултразвуково почистване, за да премахнем и последните наслоения.

— А след това? — попита Пеги. — Ще можем ли да го развием?

— Съмнявам се — призна Вануну. — След като почистя свитъка, ще го нарежа на парчета с лазерен нож. Ако открия корозия между отделните слоеве, ще се наложи да поставя всяко парче в електролитна вана. После ще им направя рентгенови снимки и ще ги поставя между тънки листове инертна пластмаса. Едва тогава ще можем да прочетем написаното... ако там изобщо е написано нещо.

— А ние какво да правим? — попита Холидей.

— Върнете се в хотела. Вечеряйте в Стария град. Идете в „Амиго Емил“. Това е малко непретенциозно заведение на пазара „Ел Ханка“. Кажете на Емил, че ви изпращам аз. Обадете ми се на сутринта и може би ще имам какво да ви покажа. Най-вероятно ще остана тук през цялата нощ.

— Можем да се отбием по някое време — предложи Пеги.

— Не, не можем — категоричен бе Холидей. — Нека оставим човека да работи на спокойствие.

— Сигурен ли си, че не искаш да останем? — попита Пеги.

— Вървете, оставете ме да работя — каза Вануну. — Останете ли, ще се отегчите до смърт само след половин час. — Той се усмихна. — На тръгване се отбийте в университетската книжарница и си купете някоя книга за Медния свитък^[1]. Има ги в изобилие. Прочетете я и се образуйте.

— Добре — каза Пеги.

— Хайде — подкани я Холидей и тръгна към вратата.

Пеги го последва, но едва след като се наведе и целуна смаяния професор по бузата.

Старият град е най-древната част от Йерусалим с площ по-малко от 1 км². Намира се в югозападния край на съвременния град и е ограден с крепостна стена. От средата на XIX век е разделен на четири квартала: християнски, разположен на северозапад, мюсюлмански на североизток, еврейски на югоизток и арменски, най-малкият от всички, който заема югозападното ъгълче на Стария град.

През двайсетте години на двайсети век, когато Йерусалим бил управляван от британците, новоназначеният губернатор на града, изключително далновиден мъж на име Роналд Сторс, разпоредил

всички строежи в града — и в старата, и в новата част — да се извършват с *меза*, наричан още йерусалимски камък, мраморизиран варовик, добиван в кариери край града. Решението му не само осигурило така нужните за един почти фалирал град работни места, но придало на Йерусалим хармоничен вид и предпазило Стария град от неизбежните при други обстоятелства радикални промени, които щели да настъпят с течение на времето. Любителите на старините, архитектите и туристическите гидове продължават да славят Сторс и до днес.

Ограденият с каменна стена Стар град приличаше на лабиринт от преплетени лъкатушни улички, които сякаш някоя гигантска ръка бе уловила и смачкала до лилипутски размери. На пръсти се брояха улиците, които бяха достатъчно широки, та по тях да мине автомобил, а повечето бяха толкова тесни, че разпереше ли ръце, човек щеше да докосне фасадите на сградите от двете страни.

„Амиго Емил“ се оказа досущ както го бе описал Рафи Вануну — забутано непретенциозно заведение, разположено на тясна уличка в Християнския квартал, в непосредствена близост до Дамаската порта. Единственото свидетелство, че тук има ресторант, бе най-обикновената овална табела над вратата с нарисувани върху нея чаша, нож, вилица и нещо, което наподобяваше купичка супа, над която се издига пара.

Салонът изглеждаше така, сякаш е бил издялан в голата скала. Масите бяха от светло дърво, а плотовете образуваха неща като рамка, в която бяха вградени сини керамични плочки, столовете бяха дървени с прави облегалки и меки възглавнички, а храната — превъзходна. Преди време Пеги бе прекарала цял месец в опустошения от война Бейрут, затова тя избра менюто. Започнаха с арабски мезета, поднесени в бели керамични купички, и няколко прясно изпечени арабски питки.

Продължиха с малки — с размерите на испански *тапас* — порции *хумус*, *баба гануш*, пикантен *кибех* с агнешко, арабски сладкиш *карабадж халаб*, тахан и люта разядка *мухамара*. Цялата тази храна прокараха с леденостудена бира „Макаби“.

Когато приключиха с вечерята, Емил, собственикът, ги поведе няколко стъпала надолу в задния салон на заведението, където

Холидей и Пеги се отпуснаха върху огромни възглавници. Поднесоха им кафе и баклава.

— Както преди няколко часа бяхме попаднали в капан в замъка на кръстоносците, така сега се наслаждаваме на тези толкова вредни за зъбите сладкиши — отбеляза щастливо Пеги, докато облизваше медения сироп от пръстите си. — Този живот ми харесва!

— Не забравяй да преброиш труповете, които до момента са пет — каза Холидей и отпи от кафето си. — Това не е игра от рода на „Къде се намира Кармен Електра“ или как ѝ беше името?

— Кармен Сандиего^[2] — отвърна Пеги. — Успокой се, Док. Само се опитвах да разведрия обстановката.

— Извинявай — каза той. — Но разсъждавам върху случилото се и нещата не ми се връзват.

— Като например?

— Много са. Да започнем с намирането на меча от бащата на Броудбент в компанията на вуйчо Хенри например. Знаем, че това е лъжа. Кар-Харис изобщо не спомена името му, как тогава Броудбент младши е научил за меча?

— Какво друго?

— Откъде хората на Келерман са разбрали, че отиваме в Англия? Освен това те ни очакваха във Фридрихсхафен от мига, в който слязохме от ферибота. Онзи монах...

— Брат Тимотей — подсказа му Пеги.

— Точно така. Откъде брат Тимотей е научил, че отиваме във Вила Монтесано точно в този момент? Той сякаш очакваше да се появим там. — Холидей замълча. — А има и някои неща, свързани с добрия професор — добави замислено.

— С Рафи? — Пеги се намръщи. — Какво имаш предвид?

— Всичко е прекалено хубаво, за да е истина.

— Онзи професор в Торонто, Брейнтрий, предложи да се срещнем с него — възрази Пеги. — Да не би да намекваш, че и той е замесен в някаква световна конспирация?

— Не зная, Пег. Казах ти, нещата просто не се връзват.

— Мисля, че просто си параноик.

— Кар-Харис е мъртъв. Един от нападателите, които стреляха по него, е мъртъв. Двама от охранителите на Келерман са мъртви. Онзи старец, Драбек, също е мъртъв. Това не е параноя, това са факти.

— Които нямат нищо общо с Рафи!

— Всичко около него е толкова навременно и удобно — изсумтя Холидей.

— Какво означава това? — попита Пеги.

— Кодираното послание ни отвежда до замъка Пелерин. Замъкът се оказва военна база и, хоп, Рафи Вануну ни осигурява разрешително за достъп. Попадаме в капан, тъй като някой ни следва по петите, и там съвсем случайно се оказва лодка, която ни чака да се качим. Не вярвам в подобни съвпадения.

— Рафи позвъни на някого от хотел „Меридиен“, за да му съобщи къде е оставил лодката. Според мен това обяснява нещата — каза Пеги. — Щели да я използват за някакво учение следващия уикенд или нещо подобно.

— Да, или нещо подобно — отвърна с насмешка Холидей.

— Тревожиш се, че той ме харесва прекалено много и че чувството е взаимно — каза Пеги.

— И това също — изсумтя Холидей.

— Стар мърморко такъв! — засмя се Пеги. — Вземи си още едно парче баклава.

Появи се Емил, собственикът на заведението, с неловка усмивка, която подсказваше, че е време да затваря. Холидей си погледна часовника. Минаваше единайсет.

— Време е да се прибираме в хотела — каза той.

Бяха отседнали в прочутия хотел „Американ Кольни“, разположен на десетина минути пеша от Дамаската порта. Платиха сметката, благодариха на Емил за чудесната вечеря и напуснаха ресторанта през вратата, която излизаше на тясната уличка „Ел Ханка“. Беше застудяло и Пеги потръпна.

Макар да бе късно, кварталът бе оживен и малката уличка бе пълна с туристи и носачи, помъкнали огромни тави с плодове и хляб на главите си. Носеше се мирис на нагорещени камъни и подправки, а многоезичната глъчка не успяваше да заглуши музиката, която долиташе от най-различни посоки.

Ако се махнеше рокендролът и се прибавеха няколко магарета, атмосферата по нищо нямаше да се различава от царялата тук преди две хиляди години. Бяха изминали едва половината път до Дамаската

порта, когато Холидей усети, че косъмчетата по врата му настръхват. Напрягна се и хвана Пеги за лакътя.

— Какво има?

— Следят ни.

---

[1] Медният свитък е сред най-прочутите от т.нар. Свитъци от Мъртво море, открити в пещерите под и около хълма Кумран. Намерен е от археолозите през 1952 г. и представлява два листа (или по-скоро пластини) от мека мед, свързани с нещо като нитове. Съдържа карта и опис на съкровища, които юдеите са укрили на 63 различни места от римляните; част от местата са кодирани, а поради спецификата на използваните библейски мерни единици е невъзможно да се определят нито теглото на съкровището (предимно злато и сребро), нито точните места, където е скрито. Въпреки това Медният свитък вълнува въображението на археолози, авантюристи и иманяри от цял свят. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за серия от образователни игри и тв програми с главна героиня Кармен Сандиего. Основните теми в тях са географията и историята. — Б.пр. ↑

23.

— Сигурен ли си? — попита Пеги.

— Абсолютно — отговори Холидей. — Беше пред ресторанта, пушеше цигара. Чакаше. Тъмна коса, джинси, маратонки и един от онези суитчъри с цип и качулка, тъмносин.

— Може да е студент.

— Прилича на ченге. И се движи като ченге.

— Защо полицията ще ни следи?

— Нямам представа, но скоро ще науча.

Стигнаха ъгъла на Ел Ханка, завиха надясно и се насочиха на юг по Баб Хан ел Зейт, оживена търговска улица, добре осветена, с множество дюкянчета и сергии, които продължаваха да работят.

— Това не е пътят към хотела — каза Пеги. — Трябваше да завием наляво към Дамаската порта.

— Знам — отвърна Холидей.

— Какво правим в такъв случай?

— Проверяваме какво става.

Холидей свърна по друга тясна уличка, наречена Ел Хаят. Тук бе по-мрачно, тъй като осветление имаше само в началото на уличката. Спуснаха се по стари каменни стълби и продължиха да вървят. След няколко секунди по Ел Хаят свърна и мъжът със суитчъра.

— Още ли е зад нас? — разтревожено попита Пеги.

— Да — отвърна Холидей. — Това показва, че ни следи.

— И сега какво?

— Не съм сигурен.

— Може би трябва да се върнем в хотела — предложи Пеги — и утре да попитаме Рафи...

— Ти го попитай — отвърна Холидей. — Аз искам да получа отговори още сега.

— Сигурен ли си, че е полицай?

— Не съм сигурен в нищо. Може да е просто крадец, макар да се съмнявам.

— Крадец в Йерусалим?

— Тук има атентатори самоубийци, защо да няма крадци?

— Това е отвратително... също като джебчиите във Витлеем. Просто отвратително!

Стигнаха края на уличката и отново завиха на юг, този път по малко по-широката улица „ХаНострим“, или Пътят на християнския квартал, отново изпълнена с туристи и с множество магазини и ресторанти. Повечето бяха затворени — витрините им бяха скрити зад дървени кепенци, а големите им тенти, опънати над старинния калдъръм, закриваха половината небе. На всеки няколко метра са виждаше тясна, потънала в мрак пресечка.

Когато стигнаха ъгъла на ХаНострим и улица, „Давид“, Холидей видя друг силует, подпрян на стената, с цигара в ръка. Беше облечен със стара тишъртка на „Ролинг Стоунс“, толкова стара, че изплезеният език — знаменитият символ на групата — бе избелял до бледорозово.

Холидей спря пред един магазин за керамика и видя как невероятно пълна жена със сламена шапка и клин с надпис Juicy^[1] отзад се пазари за някаква ваза. „Сочната“ говореше английски с акцент от Ню Джърси. Холидей си помисли, че мюсюлманите може би са прави, че като излагат телата си на показ, някои жени наистина извършват грях и обиждат Бог.

С периферното си зрение забеляза Ролинг Стоунс да разговаря със Синия суитчър. Синия суитчър кимна и се върна обратно по ХаНострим към центъра на християнския квартал.

— Току-що ни предадоха от ръка на ръка — каза Холидей.

— Какво означава това?

— Суитчъра ни предаде като щафетна палка. Онзи, който ще върви по петите ни сега, носи тишъртка на „Ролинг Стоунс“.

— Това важно ли е?

— Това означава, че са организирани — отвърна Холидей. Означаваше също така, че преследвачите им разполагат с достатъчно ресурси да разпръснат хората си на различни места из Стария град. Означаваше, че разполагат и със средства за комуникация, вероятно трансмитер за радиостанция и микрослушалка в ухото. А това означаваше, че преследвачите им са служители на полицията или дори на някоя по-елитна служба. Холидей се съмняваше, че хората на

Келерман са в състояние да организират толкова професионално следене за толкова кратко време, особено в Израел.

Отдалечиха се от магазина за керамика и завиха наляво. В далечината пред тях, окъпан в ярка светлина, се издигаше приказно красивият Купол на скалата, прочутото светилище Кубат ас Сахра, построено на мястото, където някога се издигала Светая Светих, най-вътрешната постройка на Соломоновия храм, полумитичният първоизточник на богатството на рицарите тамплиери.

Куполът бе покрит със седемдесет и шест килограма злато, дарени от йорданския крал Хюсеин малко преди смъртта му. Пресякоха улица „Ел Лахамин“ и излязоха на Баб ал Силсилех, откъдето Куполът на скалата изникна пред очите им като приказен маяк, издигнал се високо над заобикалящия го лабиринт от неугледни постройки от варовик. Тук буквално гъмжеше от туристи, запътили се към Купола или Стената на плача, построена от цар Ирод Велики като огромна подпорна стена около Храмовия хълм.

Дори от няколко пресечки разстояние Холидей виждаше бляска на светкавиците, тъй като стотици хора снимаха прочутото свещено място. За хора като Сочната от Ню Джърси това бе поредният трофей, с който да се похвалят пред своите приятели в малкото си провинциално градче — че те са били в Йерусалим, а другите не са.

Холидей забеляза сред туристите поне половин дузина католически падрета, свещеници от гръцката православна църква с черни раса, групичка монахини от ордена на майка Тереза с характерните им забрадки и одежди на синьо-бели райета, неколцина равини с дълги бради и широкополи шапки.

Вместо да тръгнат подире им, Холидей и Пеги свърнаха по една тясна лъкатушна уличка, която ги поведе отново на юг. Ролинг Стоунс ги последва на дискретна дистанция. Тишъртката му бе поне с един размер по-голяма от необходимото, вероятно за да скрие пистолета, затъкнат в колана му. Мъжът едва ли бе на повече от трийсет, имаше атлетична фигура и огромни бицепси; дори да беше невъоръжен, Холидей трудно би могъл да се справи с него. Моментът не бе подходящ за конфронтация, това поне бе сигурно.

Уличката ги отведе на запад към Арменския квартал. И тук, както навсякъде в Стария град, уличните табели бяха изписани на три езика: иврит, арабски и английски. Табелите бяха окачени с винтове или

просто вградени в мазилката на фасадата на всяка ъглова сграда. В Стария град бе по-лесно да се ориентираш, отколкото на магистрала.

Холидей не бе сигурен какво точно иска да направи, но знаеше, че не иска да се прибере с подвита опашка в хотела и да се преструва на умряла лисица. Не бе в характера му да избягва конфликт, но съзнаваше, че в момента шансовете не са на негова страна. Все още не бе открил отговора на въпроса: с какво бяха привлекли вниманието на израелската полиция или на някоя друга местна служба?

Завиха по още една тясна уличка, този път наречена „Тиферет Израел“. Тя отново ги поведе на запад, а Куполът на скалата остана зад тях. Улиците бяха празни, нямаше никакви туристи, а единствените стъпки, освен своите собствени, които чуваха, принадлежаха на преследвача им.

— Да се отървем от опашката — предложи Холидей, вече подразнен от ситуацията, леко уморен дори от проточилата се толкова дълго игра на котка и мишка.

Свърнаха в една толкова тясна пряка, че приличаше по-скоро на цепнатина между две редици анонимни невзрачни сгради. Бе толкова тясна, че нямаше дори име.

Стигнаха другия ѝ край, свиха в посоката, от която бяха дошли, и поеха по улица с широки дълги стъпала, водеща на север. Табелките по стените ги уведомяваха, че вървят по улица „Хакраим Гилаад“. Въпросната улица ги отведе отново до Тиферет Израел, където спряха да си починат. От Ролинг Стоунс нямаше и следа.

— Изпусна ли ни? — попита Пеги.

— Така ми се струва — отвърна Холидей и се огледа. Уличката бе пуста, всички капаци и ролетки бяха затворени.

— За какво бе всичко това? — учуди се Пеги. — След като ги забеляза толкова лесно, едва ли са добри професионалисти.

— Възможно е целта им да е била да ни поставят под напрежение — отвърна Холидей. — Да ни покажат, че ни наблюдават.

— Смяташ ли, че това има връзка с хората, които слязоха в онези тунели в замъка?

— Нямам представа. Може би, както предложи, трябва да попитаме твоя приятел Рафи.

— Не започвай отново!

Обърнаха се и тръгнаха по Тиферет Израел към улица „Ел Лахамин“ и Дамаската порта. От една странична алея излезе мъж, облечен изцяло в черно, и тръгна към тях с небрежна походка, сякаш бе излязъл да се поразходи. Холидей зърна за миг бялата му якичка. Католически свещеник. Червенокос, червендалест, очила с полурамка. Около петдесетте. С широко черно сако върху черната риза.

Когато се изравни с Холидей и Пеги, свещеникът им кимна добронамерено. Холидей му отвърна. За частица от секундата обаче забеляза нещо в погледа на падрето. Нещо жестоко и неумолимо. Прогони неприятното усещане и продължи. Зад гърба му се разнесе рязък метален звук и той се обърна. Звукът му бе добре познат: зареждането на автоматично оръжие.

Свещеникът бе на по-малко от три метра от тях. Широкото му сако бе разтворено, а под него се виждаше презраменен кобур. Държеше чешки „Скорпион“ със сгъваем приклад и къса цев със заглушител, наподобяващ дебела черна наденица. Нямахше измъкване, това беше краят им.

И тогава прозвуча звук все едно някой бе ударил с юмрук по маса. На Холидей му се стори, че вижда как сакото на мъжа потрепва за частица от секундата, сякаш някой повей на вятъра бе развял полите му. След миг червенокосият непознат падна на земята и изпусна оръжието, което изтрака върху паважа.

От мрачната уличка, която Холидей и Пеги бяха напуснали преди малко, изникна Ролинг Стоунс. Държеше черен полимерен пистолет „Йерихон“, от онези, които в Щатите наричаха „Бейби Игъл“. Хвърли бегъл поглед към Холидей и Пеги, после прибра пистолета в кобура под тишъртката си.

— Изчезвайте! Бързо! — нареди им, обърна се и се скри в мрачната уличка.

Холидей пристъпи напред и коленичи до трупа на свещеника. Под лявата му ръка се стичаше кръв. Ролинг Стоунс го бе прострелял като снайперист — куршумът бе пронизал едновременно сърцето и белия дроб.

Холидей опипа вътрешните джобове на сакото на мъртвеца и намери портфейла и паспорта му. Паспортът бе с червени корици, с гравирани в златно тиара и кръстосани ключове, символ на Светия

престол. Холидей отвори ватиканския паспорт и провери самоличността на мъртвеца.

Името в паспорта бе Брендън Джеймсън, роден на 22 октомври 1951 г. в Маунт Киско, щата Ню Йорк, понастоящем жител на Рим, Италия. Като професия бе посочено „свещеник“. Свещеник, който се разхожда с чешкия аналог на „Узи“ в ръка? Холидей върна паспорта във вътрешния джоб на сакото и провери портфейла. Данните от личната карта в него съответстваха на тези в паспорта. Холидей остави и портфейла на мястото му, след което се изправи. В далечината прозвучаха сирени.

— Да изчезваме — каза той.

— Не трябва ли да повикаме полиция или нещо подобно? — попита Пеги.

— Ченгетата бездруго идват насам. Някой трябва да е чул изстрела.

— Не трябва ли да останем и да им разкажем какво се случи?

— Какво да разкажем? Че сме стояли тук с мъртвия свещеник? Самият аз не мога да си обясня случилото се, какво остава да го обяснявам на ченгетата? Убих вече хора и в Англия, и в Германия. В повечето страни това се квалифицира именно като убийство. И не ми казвай, че съм невинен до доказване на противното, това го има само в телевизионните сериали от рода на „Закон и ред“. — Хвана Пеги за ръка и я дръпна встрани от трупа на свещеника. — Хайде!

След двамадесет минути, отдавна оставили Стария град зад гърба си, Холидей и Пеги стигнаха до хотела си на улица „Наблус“ и влязоха в малкото сводесто фоайе. На едно от канапетата, тапицирани с червен брокат, седеше нисък плещест мъж с олисяла отпред, но гъста и къдрава отзад черна коса. Щом ги видя, мъжът стана и тръгна към тях. Холидей забеляза, че носи презраменен кобур, и се напрегна. Мъжът се усмихна любезно и протегна ръка.

— Полковник Холидей? Госпожица Блексток, ако не греша?

— Кой сте вие? — попита Холидей.

Усмивката на лицето на пълничкия мъж трепна за миг.

— Аз съм *пакад*... главен инспектор Изидор Ландсман от израелската полиция.

— Да? — каза Холидей.

— Вие сте полковник Холидей, нали?

— Да.

— Случило се е нещастие. С вашия приятел доктор Вануну от университета.

— Нещастие? — попита Холидей.

— Какво се е случило? — възкликна Пеги. — Пострадал ли е?

— Доктор Вануну е бил пребит. В момента е настанен в Медицинския център на университета. Мога да ви заведа при него, ако желаете.

---

[1] Juicy (англ.): сочен. — Б.пр. ↑

24.

Успяха да видят професора едва на следващата сутрин. Според лекуващия лекар от Университетския медицински център „Хадасах“, мъж на средна възраст, представил им се като д-р Мензер, археологът имал фрактури на черепа, носа и едната ръка, няколко счупени ребра, множество порезни рани, ожулвания и натъртвания. Ако фрактурата на черепа била малко по-сериозна, нямало да оживее.

— С други думи, спугали са го от бой — каза Мензер, докато ги оглеждаше с подозрение и се чудеше защо това се е случило с безобиден професор по археология, работил до късно в лабораторията си.

Изидор Ландсман ги гледаше по същия недоверчив и дори подозрителен начин. По пътя им от улица „Хейл Хандаса“ до болницата „Маунт Скопус“ в университетското градче детективът разпита Холидей и Пеги защо имената им са вписани заедно с това на Вануну в дневника за посетители на факултета по археология. Каква е връзката им? Защо са били с професора в лабораторията му? Какво са правили преди да отидат в университета? Къде са отишли след като са оставили професора жив и здрав в лабораторията му? И един въпрос, който детективът им задаваше отново и отново: каква е причината някой да пребие Вануну почти до смърт и да го остави да умре на пода в университетската му лаборатория?

Холидей и Пеги се придържаха към една и съща история: пристигнали са в Израел по съвет на професор Стивън Брейнтрий от Центъра за средновековни изследвания при университета на Торонто. Искали са да се консултират с Вануну относно автентичността на артефакт, част от завещанието на Хенри Грейнджър. Фактът, че Холидей бе офицер с множество бойни отличия и преподавател в Уест Пойнт, като че ли умилостивяваше топчестия полицейски инспектор, но не му пречеше неуморно да задава въпроси. Разговорът им в колата приключи с класическото предупреждение: не напускайте града.

В седем и половина сутринта най-сетне получиха разрешение да посетят Вануну в стаята му, която приличаше на всяка друга болнична стая по света, която Холидей бе виждал. Подът бе покрит с плочки, стените бяха боядисани в кремаво, а вратата бе достатъчно широка, та през нея да мине количка.

На стената бе монтиран зловец на вид паникбутон, син на цвят, а под него с бели букви пишеше ALARM. Леглата бяха две. По-близкото до вратата беше празно, но очевидно се използваше. Вануну лежеше на леглото до прозореца и тъй като стаята му се намираще на петия етаж, се наслаждаваше на безоблачното синьо небе. Стаята миришеше на изопропилов алкохол и на препарат за почистване на пода. По коридора крачеха смълчани посетители, които носеха букети и надничаха по стаите.

Професорът изглеждаше ужасно. И двете му очи бяха подутти, почернели от кръвонасядания, полузатворени. Устните му също бяха подутти и имаха цвят на патладжан. Главата му бе покрита с нещо като гипсова каска, а носът му бе превързан с бинт. Лявата му ръка също бе гипсирана, а тялото му бе покрито с всевъзможни жици, електроди и тръбички.

В стаята бръмчеше огромно количество апаратура. В тялото на Вануну влизаха куп неща, от тялото на Вануну излизаха куп неща. Медицинската сестра се оказа мъж със слабо лице и голям белег на брадичката. Казваше се Йосиф и говореше със славянски акцент. Уведоми ги, че разполагат с точно половин час, и по всичко изглеждаше, че няма да им позволи да останат и секунда повече.

Вануну бе дошъл в съзнание, но се чувстваше отпаднал и леко унесен от всички лекарства, с които го бяха натъпкали. Когато пристъпиха към леглото му, ги посрещна с немощна усмивка, появила се едва-едва върху подутите му устни. Два от предните му зъби бяха счупени — виждаха се назъбените им краища — и това караше професора да съска, докато говори.

— Бих те целунала, но сигурно ще те заболи — каза Пеги, придърпа един от столовете, предназначени за посетители, и седна. Протегна ръка и я положи върху покрития със завивка крак на професора.

Вануну се усмихна още по-широко. Още малко и щеше да успее да разтвори устни.

Холидей му смигна.

— Сега се чувствам по-добре — заяви професорът. — Само съм малко гладен.

— Това е добър знак — каза Пеги.

— Какво се случи? — попита Холидей.

— Работех върху ръкописа. Беше около десет и половина. В лабораторията влязоха трима. Единият носеше дипломатическо куфарче. Той прибра парчетата от ръкописа, а другите двама се нахвърлиха върху мен. Единият носеше метална тръба, увита с тиксо. Другият използва само юмруците си.

Пеги трепна.

— Как изглеждаха? — попита Холидей.

— Съвсем обикновени на вид, но им личеше, че прекарват доста време във фитнеса.

— Военни?

— Може би. Но пък косите им не бяха къси, освен на онзи с куфарчето. Той беше плешив.

— Татуировки? — Холидей се сети за символа с изображението на меч и лента, което бе открил на китката на убиеца в дома на Кар-Харис.

— Не видях.

— Акцент?

— Не говореха много.

— Нещо друго?

Вануну се замисли за миг. В стаята се чуваше само жуженето на машините.

— Онзи с куфарчето.

— Какво по-точно?

— Беше християнин.

— Как разбра?

— На врата си носеше верижка с малко разпятие. Златно.

В наши дни обаче това не означаваше нищо.

— Нещо друго?

Вануну се замисли отново.

— Има още нещо... но е глупаво.

— Какво?

— Единият от нападателите ме ритна. Преди да припадна.

— Какво?

— Ботите му. Бяха рокерски, сещаш ли се? От онези с катарама?

— И?

— Бяха „Рогани Бруно е Франко“. Познавам марката. Много са скъпи. Винаги съм искал да имам такива. Удобни са и за града.

— И какво?

— Италиански са. Има само едно място, откъдето можеш да си ги купиш. Градче на име Мачерата, разположено на адриатическото крайбрежие.

— Откъде знаеш такива неща? — зачуди се Пеги.

— Fanum Voltumnae^[1] — каза Вануну, сякаш това би трябвало да им говори нещо.

— Fanum означава храм или светилище, нали? — попита Холидей, извикал в главата си спомена за уроците по латински в последния клас на гимназията и заплахите на преподавателката да лиши от абитуриентски бал онези, които не научат склоненията до края на срока.

— Точно така — каза Вануну. — Там се провеждат мащабни археологически разкопки. Мястото е етруско. Намира се близо до Орвието, един от главните сборни пунктове на кръстоносците. Там те се качвали на корабите, които трябвало да ги откарат до Йерусалим. Бил съм там няколко пъти.

— Докъде беше стигнал с ръкописа, преди да го откраднат? Успя ли да го прочетеш?

— Не успях дори да почистя парчетата.

— А колко парчета бяха?

— Девет.

— Колко дълъг бе ръкописът според теб?

— Трийсет сантиметра. Измерих отделните части.

— Това прави дванайсетина инча.

— Горедолу.

— И те ги взеха всичките?

— Мисля, че да. Бях ангажиран с друго — отвърна Вануну.

Пеги погледна строго Холидей и попита професора:

— Искаш ли вода?

Вануну кимна.

На масичката до леглото имаше гарафа и пластмасова чаша с прегъваща се сламка. Пеги наля вода в чашата и поднесе сламката към устните на професора. Той отпи, сетне отпусна глава върху ленената възглавница, сякаш дори подобно усилие като пиенето на вода бе изтощило силите му.

Холидей въздъхна. Възможно бе загубата на ръкописа и тайното послание, скрито в него, да е предзнаменование. Със смъртта на свещеника в Стария град трупове ставаха шест. И то само тези, за които знаеше. А колко ли още бяха загинали заради меча и кодираното му съобщение? След като бяха изгубили свитъка, нямаше как да продължат. Бяха стигнали края на пътя. Време бе да се приберат у дома.

— Е, това е — каза той. — Не можем да направим нищо повече. Да си събираме багажа и да се прибираме.

— И ще оставите нещата така? — попита Вануну. — След всичко, което сте преживели двамата с Пеги? След всичко, което аз преживях заради вас?

— От теб би излязла чудесна еврейска майка — усмихна се Холидей.

— Аз имам еврейска майка, не си ли личи? — отвърна Вануну и се опита да се усмихне. Явно го заболя, защото вместо усмивка на лицето му се появи разкривена гримаса.

— Не мога да направя нищо без посланието, съдържащо се в ръкописа — отвърна Холидей. — А той е изгубен завинаги, освен ако някой прекомерно усърден митничар не открие свитъка в багажа на твоите италиански крадци.

— Може да не разполагаме с ръкописа — каза Вануну, — но разполагаме със съобщението.

— Обясни.

— Чувал ли си някога за рентгенова флуоресценция?

— Нещо свързано с рентгенови лъчи, нали? — предположи Пеги.

— Флуоресцентни рентгенови лъчи — каза Холидей.

— Няма значение — отвърна Вануну. — Това е сравнително нов процес, използван за различни видове анализи, включително на археологически артефакти. С негова помощ неотдавна бе разчетен

текст, скрит под части от Архимедов палимпсест, препис на някои от теориите на Архимед от 300 година преди новата ера.

— И?

— Среброто, от което е направен свитъкът, е много чупливо и тънко, много е крехко. Опасявах се, че дори процесът на почистване може да увреди знаците или изображенията върху него. — Вануну замълча, гласът му бе станал дрезгав, говореше с усилие.

Пеги му подаде чашата. Той отпи и продължи:

— Затова преди да го поставя в електролитна вана, отнесох парчетата от ръкописа на горния етаж, в отдела, който се занимава с подобни неща, и ги снимах с помощта на онази голяма машина на „Филипс“. Прехвърлих файловете на моя компютър в лабораторията. Тъкмо се канех да ги разгледам, когато ме нападнаха.

— Значи данните са в твоя компютър?

— Би трябвало — отвърна професорът.

По-късно сутринта Холидей и Пеги влязоха в лабораторията на Вануну с помощта на ключа, който професорът им бе дал, и с листче хартия, на което бе написана паролата за неговия компютър. Като се изключи едно тъмно петно на пода, нищо не подсказваше, че тук се е случило нещо ужасно. Нищо не бе счупено, нищо не изглеждаше не на мястото си.

Алабастровият съд, който бе съхранявал свитъка, бе оставен до една стойка за фотоапарат, явно в очакване да бъде заснет и документиран. В бялата пластмасова тавичка, в която Вануну бе оставил разрязаните с лазер парчета от ръкописа, нямаше нищо освен няколко миниатюрни люспи ръжда.

Пеги седна пред компютърния терминал, включи го и въведе паролата на Вануну. Въведе имената на файловете, които бе получила от оператора на скенера за рентгенова флуоресценция на горния етаж, и ги отвори. Екранът оживя, изпълнен с ярки, леко разфокусирани образи.

— Според твоя приятел Рафи рентгеновите лъчи реагират на железните соли, съдържащи се в мастилото от шикалки, което са използвали през Средновековието — каза Холидей, докато надничаше над рамото на Пеги.

— Защо ще пишат с мастило върху сребро? — учуди се Пеги.

— Това е един вид чернова за гравюра, който е изписвал буквите върху метала — обясни Холидей.

Пеги се взираше в екрана.

— Малко е мътно. Някои букви и думи липсват. Всичко е на латински. — Обърна се и погледна Холидей. — Можеш ли да го прочетеш?

Холидей се приведе и зачете на глас:

— Innocent III, Episcopus, Servus Servorum Dei. Sancti Apostoli Petrus et Paulus: de... potestate et auctoritate confidimus ipsi intercedant pro... ad Dominum. Precibus etmeritis... Mariae simper Virgi... beati Michaelis Archangeli, beati Ioannis Bapti... et sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Sanctorum misereatur vestry omnipotens Deus; et dimissis omni... peccatis vestries, perducatur vos Iesus Christus ad vitam aeternam.

— Лесно ти е на тебе! — сопна се Пеги. — Какво означава това?

— Апостолическа благословия на папа Инокентий III — отвърна Холидей. — Мисля, че се нарича *Urbi et orbi*, благословия към света и града. „Нека светите апостоли Петър и Павел с цялата сила и власт, които притежават...“ Тук не съм сигурен, може би вярно е по-точният превод... „се застъпят за нас пред Господа Бога...“ и т.н., и т.н. Инокентий бил папа по време на кръстоносните походи. Тъкмо той наредил в крайна сметка тамплиерите да бъдат арестувани и избити.

— Това ли е всичко? — попита Пеги. — Някаква благословия?^[2]

— Има и още — каза Холидей, докато погледът му пробягваше по текста. — Можеш ли да разпечаташ това?

— Вероятно — каза Пеги, натисна няколко клавиша, щракна с курсора тук-там и най-после откри нужната команда. Някъде наблизко зажука фотопринтер.

— Дрън-дрън-дрън... „Нека Исус ви поведе към вечен живот...“ Дрън-дрън-дрън... „Да ви осени с милостта Си и да пребъде с вас...“ Ето! „С настоящото предоставям на Рутгер фон Блум, известен още като Роже дьо Флор, адмирал на Неапол и на Светия орден на храма, пълното право и властта да преместите тези съкровища на сигурно място отвъд морето, далеч от ръцете на безбожника Саладин...“

— Пише ли къде се намира това сигурно място? — попита Пеги.

— Не точно. Пише само... „*fanum cavernam petrosus quies*“.

— Което означава?

— В груб превод: „пещера в скалите, свято място на мир и спокойствие“.

— Трябва пак да поговорим с Рафи.

Когато се върнаха в болницата, разположена в другия край на университетското градче, Рафи лежеше полуизправен в леглото си, а голяма част от тръбичките и електродите ги нямаше. Той ядеше желатинов десерт с помощта на сламка, като всмукваше предпазливо през разцепените си подутни устни. Холидей и Пеги му показаха разпечатки на отделните парчета от ръкописа, като повдигнаха всяка пред подутите му очи. Холидей му съобщи съдържанието на приблизителния превод от латински.

— Папска була. Прокламация. Лиценз, наподобяващ патентите, които кралете са предоставяли на приватири и капери.

— Нямам представа защо тези документи се наричат були — каза Пеги. — Какво общо има с було?

— По онова време *bullae* се е наричал оловният печат, прикрепен в края на документа — обясни Рафи.

— Какво ще кажеш за тази „пещера в скалите, свято място на мир и спокойствие“? — попита Холидей. — Говори ли ти нещо?

— Не, изобщо — призна Вануну. — Но зная към кого можете да се обърнете.

— Към кого?

— Става въпрос за един мой приятел, Морис Бернхайм. Той е куратор на Националния морски музей в Париж. Автор е на книга, посветена на историята на мореплаването в Средиземноморието. Ако някой знае всичко за този Роже дьо Флор, това ще е Морис.

---

[1] *Fanum Voltumnae*, или светилището на Волтумна, е основното светилище на етруските, посветено на Волтумна (Велта), географски и духовен център на етруския свят, където ежегодно си давали среща представители на дванайсетте етруски градове държави, за да обсъдят военни и граждански въпроси и заедно да отдадат почит на боговете. — Б.пр. ↑

[2] В пълния си текст апостолическата благословия би прозвучала на български по следния начин: „Инокентий V, епископ,

слуга на слугите Божи. Светите апостоли Петър и Павел, на силата и властта, на които се осланяме, да се застъпят за нас пред Господ. Чрез молитвите и заслугите на блажената Дева Мария, на блажения архангел Михаил, на блажения Йоан Кръстител, на светите апостоли Петър и Павел и на всички светии, да ви помилва всемогъщият Бог и да ви прости греховете, и Исус Христос да ви поведе към вечен живот“. — Б.пр. ↑

25.

Националният морски музей бе настанен в едно от крилата на Пале дьо Шьйо, построен през трийсетте години на миналия век, и прозорците му гледаха право към Марсово поле. Ако сте виждали снимката на Хитлер на фона на Айфеловата кула, направена по време на кратката му обиколка из Париж след падането на града, да знаете, че на нея фюрерът е застанал на терасата на Морския музей.

Морис Бернхайм се оказа леко пълничък и добродушен човек с чувство за хумор, малко над четирийсет. Когато видя Холидей, не пропусна да отбележи колко лесно би могъл да изиграе ролята на пират с тази превръзка на окото. Бернхайм бе топчест, с кафява коса, елегантен костюм на Пиер Карден и скъпи на вид обувки и пушеше „Боаяр“, марка цигари, прочута с отвратителния си мирис. Холидей бе изненадан, че още се произвеждат, а единствената причина да си ги спомня толкова добре бе, че веднъж едва не се задуши с такава цигара. А я запали само защото това бяха единствените цигари, които пушеха героите от филма „Беглец по острието“. Воняха като стари маратонки, които някой — неизвестно как — бе успял да запали.

Кабинетът на Бернхайм бе просторен, пищно обзаведен, със същата гледка, на която се бе наслаждавал Хитлер. Френските врати водеха към същата тераса, покрай стените бяха наредени библиотеки, а между библиотеките бяха окачени картини на морска тематика. На малкото лавици, които не бяха отрупани с книги, бяха поставени модели на кораби в бутилки. Мебелите бяха скъпи, удобни, с кожена тапицерия на диваните и столовете. Подът бе застлан с красиви персийски килими, при това не какви да е, а от Исфахан. Или Бернхайм бе получил солидно наследство, или постът му бе свързан с големи привилегии.

— А, да — каза Бернхайм и се облегна в стола си. В големия кристален пепелник, вече преливащ от фасове, димеше цигара, свита не от оризова, а от царевична хартия. — Скандалният Руджеро дел Фиоре или Роже дьо Флор. Познавам го добре, много добре.

— Защо „скандален“? — попита Холидей.

— Бил е „лошо момче“. Авантюрист и наемник. Понякога се обръщал срещу работодателите си и ги свалял от власт. Приличал на своите приятели тамплиерите — преуспял повече, отколкото било здравословно. Но при всички случаи великолепен моряк.

— Защо свитъкът, който открихме, го нарича Рутгер фон Блум? — попита Пеги.

— Така се е казвал — отвърна Бернхайм и сви рамене в типично галски жест. Взе цигарата и я намести в ъгълчето на устата си. Дръпна, после издиша и облачето тютюнев дим се понесе към високия таван. — Роден е в Бриндизи, където баща му, немец по произход, бил кралски фалконер, ненадминат майстор на лова със соколи в двора на Хохенщауфените, които по това време владеели Южна Италия. На немски Блум означава цвете. Руджеро да Фиоре е по-приемлив от политическа гледна точка вариант на името му. Така се представял в Италия. Нали се сещате за онази поговорка — когато си в Рим, прави като римляните? Сред французите пък бил известен като Роже дьо Флор.

— Каква е връзката му с тамплиерите? — попита Холидей.

— Той бил втори син, което по онова време означавало, че баща му не е имал представа какво да прави с него. Или щял да го направи свещеник, или моряк. Когато поотраснал, младият Роже постъпил като юнга на борда на тамплиерска галера, чийто капитан станал впоследствие. — Бернхайм дръпна отново от цигарата. — В крайна сметка създал собствен флот от бойни и търговски кораби, които предоставял под наем. Флагманът му бил каравела на име *Wanderfalke*, или „Сокол скитник“.

— По телефона ви прочетох превода от латински — каза Холидей. — Говори ли ви нещо?

Бернхайм се усмихна сърдечно и отново дръпна от цигарата.

— Не и отначало. Познанията ми по латински са... меко казано, оскъдни. Никога не съм го харесвал, дори като студент. Освен това смятам, че преводът ви е доста... груб, неточен.

— Признавам си — съгласи се Холидей.

— И така — продължи Бернхайм, — отначало не... *sonner les cloches*, нали? Нищо не ми говореше. — Той отново сви рамене. — Затова се замислих, изпуших няколко цигари и отново се замислих. —

Fanum cavernam petrosus quies. И постъпих както ме учеше моят учител Monsieur Форен. Как се казва... decomposer la phrase?

— Направих разбор? — предположи Холидей.

— А, да, разбор, анализ — кимна Бернхайм. — Направих морфологичен разбор на израза. Fanum. Светилище. Свято място. Cavernam. Пещера. Кухина. Кухо място. Petrosus. Скала. Камък. Quies. Място за отдих, почивка.

— И какво, това наведе ли ви на някаква мисъл? — попита Пеги.

— Да, определено, защото си спомних, че Monsieur Форен обичаше да повтаря, че в латинския смисълът е силно зависим от словоредата. С кои фрази разполагаме?

— Fanum cavernam и petrosus quies — отвърна Холидей.

— Така, les phrases descriptives, или описателните фрази „свещена пещера“ или „скала на спокойствието“. Едва тогава проумях. Разбрах, че става въпрос за игра на думи или дори за някакъв код. Quies е по-скоро сигурно място, убежище. Най-вероятно пристанище. Може би дори Пристанището на скалата, нали?

— Това място съществува ли? — попита Пеги.

— Разбира се — кимна Бернхайм и угаси триумфално цигарата си в пепелника. — Родното пристанище на Роже дьо Флор, Ла Рошел, Пристанището на скалата.

— А свещената пещера? — попита Холидей.

— Сент Емийон — отвърна Бернхайм.

— Мислех, че това е вино — каза Пеги.

— Но също и градче, разположено недалеч от Ла Рошел. Както и черква, издълбана във варовиковите скали на мястото, където е живял прочутият отшелник свети Емийон. А той е живял в пещера, разположена под самата черква. Пристанището на скалата. Свещената пещера, n'est-ce pas?

— Възможно е — съгласи се Холидей.

— А аз съм сигурен — каза Бернхайм. — Идете в Ла Рошел и се срещнете с доктор Дюрок. — Той се приведе над бюрото и написа нещо в бележника си. Откъсна листа и го подаде на Холидей. Там имаше име и адрес: д-р Валери Дюрок, университет на Ла Рошел, авеню „Алберт Айнщайн“ № 23, Ла Рошел, Франция. — Тя ще бъде вашият гид.

Напуснаха музея и прекосиха Сена по Пон д'Йена. Озоваха се край понтона, който туристическите корабчета използваха като кей. Свиха по крайбрежната улица, за да се насладят отново на Париж. Пеги бе идвала няколко пъти тук в журналистически командировки, а Холидей бе изкарал един мандат в щабквартирата на НАТО в Брюксел и Париж бе любимото му място за разходка и почивка.

Париж. Арогантен, самовлюбен, надут и помпозен чак до степен на простащина и шутовщина, обитаван от шест милиона рафинирани сноби, които се отнасяха с презрение към всички други на този свят, включително и към останалите французи. Париж несъмнено бе най-красивият град на света и един от най-очарователните. Човек може да намрази Париж заради многото му недостатъци, но в същото време може да си прекара чудесно, тъй като Париж крие изненади на всеки ъгъл и подобно на опитна проститутка е в състояние да намери подход към всеки посетител.

Стигнаха Ке д'Орсе и свиха по булевард „Сен Жермен“, откъдето възнамеряваха да се приберат в хотела си. „Сен Жермен“ бе изпълнен с обичайната шумна лятна тълпа; тук можеше да се намери всичко — от костюми на Армани до копчета за ръкавели за десет хиляди долара, а посетителите на многобройните кафенета, наредени от двете страни на потъналия в сенките на огромните дървета grand boulevard, решаваха световните проблеми на чаша кафе и sandwich jam bon, сандвич с шунка.

На половината от витрините имаше надписи, оповестяващи grande vente, за да примамят туристите, а на другата половина бяха окачени плашещи предупреждения за fermeture annuelle, традиционната юлско-августовска ваканция, когато всички парижани прекарват годишния си отпуск в провинцията или край морето и се преструват, че им харесва.

Докато Холидей и Пеги вървяха към своя хотел пансион, разположен на улица „Латран“, чуха поне дузина различни езици и видяха туристически автобуси от поне толкова страни. Това определено не бе Левия бряг от времето на Хемингуей, но въпреки това предлагаше живописна гледка, гарнирана с раирани жарсени блузи, барети, стари ситроени и les flics, усмихнати полицаи с шапки без периферия, които въртяха палките в ръце и милваха автоматичните пистолети в кобурите на бедрата си. Тук-там се срещаха босненски

просяци, нерядко с осакатени от мини крайници, които потракваха монети в хартиените чашки, които държаха в ръка.

Купиха си от един уличен търговец обилно полети с горчица сандвичи с наденички и продължиха към хотела, непретенциозен шестетажен пансион без особени достойнства, ако не се броеше обстоятелството, че бе относително евтин за град като Париж. Холидей и Пеги изкачиха тесните стълби до втория етаж и тръгнаха към стаите си. Никой от тях не бе мигвал след случилото се в Йерусалим.

Стаята на Холидей бе типична за третокласните парижки хотели. Леглото бе от ковано желязо, а пружината — толкова провиснала, че почти допираше пода. Скринът бе преживял две световни войни и подобно на истински ветеран имаше достатъчно белези, които да докажат това, а по някаква странна архитектурна приумица бидето бе напъхано между вратата на банята и прозореца, който гледаше към задната уличка. Гледката също бе класическа: редици покриви и комини, които стигаха чак до Сена, и късче от Нотр Дам, стига обаче да се наведеш като акробат над пожарната стълба.

Холидей отвори вратата и замръзна.

Всичко бе обърнато с главата надолу. Дюшекът бе наклъпан като с касапски нож, всичко бе покрито с пух и дюшеклък. Чекмеджетата на бюрото зееха отворени, увиснали като изплезени езици, а дрехите бяха извадени от гардероба и разпилени из цялата стая. Пътната му чанта, обърната с подплатата навън, бе нарязана на ивици.

Холидей не помръдна. Ослуша се. Стори му се, че долавя някакъв звук. Сърцето му заби ускорено. Най-умното, което би могъл да направи, бе да се обърне и да побегне по-далеч от хотела.

Вместо това отиде до затворената врата на банята. Трепна, когато една от дъските на пода изскърца силно под крака му. Холидей спря до вратата и се послуша.

Какво чуваше? Нечий дъх или това бе порив на вятъра, който се носеше по улицата навън? В бидето капеше вода. Холидей се сети за ножа, причинил всички тези щети в стаята, затова свали сакото си и го уви около лявата си ръка. Отвори рязко вратата. Банята беше празна.

Върна се в стаята, но нещо го накара да застане нащрек. Завесата на душа бе дръпната и закриваше ваната. Не смяташе, че преди да напусне стаята, я е оставил в това положение. Обърна се. Покрай рамото му прелетя наточено като бръснач острие и пред погледа му се

появи висок слаб мъж с бяла риза, извадена над панталоните. Мъжът се хвърли отново към него, а Холидей отстъпи назад и си удари главата в рамката на вратата.

Отдръпна се към отворената врата. Нападателят се опита да забие ножа между ребрата му и макар Док да успя да се извърти, дългото тънко острие раздра ризата му и го поряза. Холидей обаче успя да изрита противника си рязко в слабините.

Нападателят изкрещя и се хвана с една ръка между краката. Холидей отстъпи назад, но се спъна в разпорения дюшек. Миг покъсно нападателят се озова върху него, възседна гърдите му, пхна ръка под брадичката му и натисна главата му назад, за да оголи гърлото му и да го пререже.

Холидей подскочи нагоре, успя да оттласне противника от гърдите си, запрати го в желязното легло и удари ръката с ножа в металните пружини. Заби коляно в лицето на мъжа и натисна с цялата си сила.

Нещо изпука и непознатият нададе приглушен вик. Холидей го улови за ръката и огъна китката му върху ръба на желязното легло, изви я назад, така че тя почти докосваше ръката. Мъжът изохка отчаяно и изпусна ножа, който издрънча на пода.

Нападателят обаче успя да се освободи от хватката на Холидей и се изправи, макар и неуверено. Оказа се доста по-едър от първоначалната преценка на Холидей, а в изражението му имаше нещо диво и плашещо. Приличаше на бойно куче, не се предаваше дори със счупена скула и разкървен нос, беше в стихията си, решен на всяка цена да изпълни възложената му задача.

Един бегъл поглед показва на Холидей, че ножът е останал зад гърба му; да посегне към него обаче би означавало да обърне гръб на противника си. Забеляза и ръцете на нападателя — външните ръбове на дланите му бяха покрити с твърди мазоли. Търнър, един от инструкторите по бойни изкуства в Уест Пойнт, имаше подобни ръце. Такива ръце бяха в състояние да счупят на две дебела дъска или тухла. Да смажат гръклян. Този тип не се нуждаеше от нож.

Ситуацията се влоши още повече. Мъжът се усмихна през кървавата маска, покрила долната половина на лицето му, зъбите му блеснаха като жълтеникави перли.

— Мръсник! — изсъска убиецът.

Пъхна дясната си ръка под ризата и извади компактна „Берета Томкат“, минипистолет, разработен през седемдесетте. Изстрелите му звучаха като кихане на плъх, а куршумите му бяха едва трийсет и два калиброви, но и трийсет и две калибровата дупка в главата си е дупка в главата. Нападателят пристъпи напред все така усмихнат, вдигна пистолета и сви показалец около спусъка.

В този миг Пеги изникна отнякъде, хвърли се напред и се промуши под дясната ръка на Холидей, здраво стиснала дългия стилет. Насочи го като ъперкът под брадичката на убиеца и стоманата прониза гърлото, езика и небцето му, преди да спре в средния му мозък.

Пеги пусна ножа. Мъжът се строполи като камък, падна напред и заби лице в обувката на Холидей. Пеги трепереше цялата, облещила очи от ужас.

— Мъртъв ли е? — прошепна тя.

— Шегуваш ли се? — отвърна ѝ Холидей. — Мъртъв е, и още как — добави и издърпа крака си. Главата на нападателя тупна на пода. Трупът изобщо не кървеше.

— Мили боже! — простена Пеги. — Аз го убих!

— Само частица от секундата преди той да убие мен — успокои я Холидей. Прегърна я и я притисна силно към себе си. — Ти ми спаси живота, хлапе.

— Няма нищо.

Двамата се загледаха в трупа на пода.

Холидей се наведе и обърна мъртвеца по гръб. Провери китката му. Откри татуировката: същия символ с меча и лентата, който бе видял на ръката на стрелеца в Англия.

— От хората на Келерман е — каза Холидей.

Провери портфейла на убиеца. Според личната му карта той бе Луи Рено, марокански гражданин, роден в Казабланка. Откри и удостоверение в кожена калъфка, което го представяше като капитан в елитната *Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale*, групата за специални операции като борба с тероризма и освобождаване на заложници на френската жандармерия.

— Той е ченге — каза Холидей. — При това е антитерорист. Боя се, че това означава сериозни неприятности.

26.

— Как може да е полицай? — учуди се Пеги, без да откъсва поглед от трупа на пода. Стаята започваше да мирише на кланица. Беше в разгара на лятото, което означаваше, че скоро ще се появят и мухите. — Нали каза, че е от хората на Келерман. Той се опитваше да те убие.

— Но въпреки това е ченге.

— И какво ще правим сега?

— Изчезваме колкото се може по-бързо. На рецепцията разполагат с данните от паспортите ни. Бързо ще разберат кой е наел тази стая.

— Онзи дядка долу има поглед на лешояд. Не изпуска нито кой влиза, нито кой излиза.

— Вероятно е видял ченгето. Позволил му е да се качи в стаята. Вероятно е взел подкуп. Не бива да ни вижда, че напускаме хотела.

— И как ще стане това?

— Иди в стаята си и си събери багажа. Имам идея. Ще те чакам тук.

Пеги излезе. Холидей взе пистолета, портфейла и личната карта на мъжа. Това щеше да забави установяването на самоличността му и да им спечели малко време. Пеги се върна с чантата си, праметната през рамо. Холидей излезе от стаята и тръгна към стълбите. Вместо да слезе по тях обаче, продължи. В дъното на коридора имаше прозорец, който гледаше към задната уличка. На три метра под прозореца имаше нещо като малък навес с наклонен покрив, под който бяха подредени контейнерите за смет, използвани от хотела. Холидей помогна на Пеги да се качи на перваза. Тя скочи върху покрива на навеса, а оттам — на земята. Секунди по-късно към нея се присъедини и Холидей.

— А сега какво?

— Изчезваме оттук.

Тръгнаха по тясната уличка, която ги изведе на улица „Латран“. Никой не им обърна никакво внимание; все едно нищо не се бе

случило, което си бе точно така, поне що се отнася до минувачите около тях.

Излязоха на авеню „Сен Жак“, после свиха надясно и се запътиха към Сена и Пти Пон. Минаха покрай улица „Юшет“ и стигнаха моста. На другия бряг на реката се издигаше внушителната сграда на Префектурата на полицията, а зад нея се виждаха познатите очертания на катедралата „Нотр Дам“.

По средата на моста Холидей спря и погледна нагоре по реката. Покрай каменните парапети отляво бяха наредени сергиите на букинистите. Под кея се бяха скупчили неколцина бездомници. Под моста мина туристическо корабче с прозрачен покрив и се насочи на запад. Няколко пухкави облачета се носеха лениво по лятното небе. Това можеше да е един прекрасен следобед в Париж, ако не беше, разбира се, трупът в хотелската стая.

— Някой ни следи — каза Холидей.

— Кой? — попита Пеги стреснато, но все пак се сдържа да се огледа.

— Двама са. Сигурен съм, че са хора на Рено — отвърна Холидей. — Единият е с кожено яке, макар че е над трийсет градуса, а другият се преструва на турист, но определено не е.

— Повечето туристи не приличат на туристи — възрази Пеги. — Правила съм милиони снимки, които могат да го докажат.

— Туристите с хавайски ризи, бейзболни шапки и фотоапарати на врата обикновено не пътуват сами. Движат се на групи или най-малкото по двойки. Освен това този е прекалено млад, за да се облича по този ужасен типично американски начин.

— Дали не са полицаи?

— Полицаи или не, *мосю Рено*, онзи от хотела, определено работи за Келерман. Трябва да предположим, че и тези двамата са негови хора.

— Как ще се отървем от тях?

— Познаваш Париж по-добре от мен. Ако вземем метрото, в каква посока ще ни отведе, на изток или на запад?

— Ако вземем регионалния експрес, можем да стигнем до Поаси и Сержи льо От на запад и Шеси на изток, където се намира и „Дисниленд“.

— А обикновеното метро?

— Ла Дефанс на запад, Порт дьо Венсан и зоологическата градина на изток.

— Коя е най-близката станция, където се пресичат няколко линии?

— Шатле, съвсем близо е, на няколко преки. Всички основни линии минават оттам, плюс регионалният експрес.

— Там ще се отървем от тях.

Метростанцията „Шатле“ бе построена през 1900 г. и през следващите сто години се бе разраснала във всички посоки — нагоре, надолу, настрани, за да свърже четирите основни линии на стандартния метрополитен, плюс високоскоростните линии на регионалният експрес, разположени под тези на метрото.

Станцията разполагаше с единайсет входно-изходни точки, стълбища, асансьори, ескалатори и дори с две плъзгащи се пътеки, наречени *tapis roulants*, или буквално „търкалящи се килими“. Оттук човек можеше да отиде на север, на юг, на изток или на запад, да стигне до летището или до която и да било от четирите основни железопътни гари, включително високоскоростните линии на TGV, които да го отведат до различни европейски страни, или да премине под Ламанша и да се озове в Англия; освен това можеше да си купи абсолютно всичко: от кондоми до кроасани, да пийне чаша вино, да изяде порция пържени картопки или да си купи вестник.

По това време на деня тук имаше между пет и осем хиляди души, които се движеха из сложния лабиринт от перони и коридори. Във всеки един миг тук спираха влакове, тръгваха влакове, звучаха влакови сирени, по радиоуредбата гърмяха предварително записани съобщения, просяци просеха, камерни музиканти, сдобили се със съответното разрешително от управата на метрополитена, свиреха целия „Канон в ре мажор“ на Йохан Пахелбел, а рокгрупи изкарваха от началото до края цялата седемдесет и четири минутна рокопера „Томи“ на британците от „Дъ Ху“.

Пеги вървеше първа, Холидей я следваше по петите. В този ред влязоха през един от трите входа откъм авеню „Виктория“, купиха си билети и се спуснаха в шеметния лабиринт от коридори и ескалатори, опитвайки се да се измъкнат от преследвачите.

Престориха се, че се качват на едно от влакчетата, които отиваха в западна посока, но слязоха в последната секунда и се качиха на влака

за Шато дьо Венсан миг преди да затвори врати. Прозвуча предупредителният сигнал и композицията потегли. В далечния край на влакчето млада жена с кларинет засвири великолепна импровизация по класическата суинг-композиция „Скок в един часа“ на Бени Гудман.

— Качиха ли се на влака? — попита Пеги.

— Мисля, че Американския турист успя. Качи се три-четири вагона зад нашия. Коженото яке обаче остана на перона.

— Вероятно имат мобилни телефони. Ще поддържат контакт.

— Кое е най-подходящото място да слезем? — попита Холидей.

— За да се отървем от Американския турист? — Пеги сви рамене. — Плас дьо ла Насион. Това е следващата голяма станция, на която се пресичат повече линии, близо е до Периферик, околоръстното шосе, по което минахме на идване от летището.

— А след това?

— Сен Манде, от другата страна на околоръстното.

— Какво има там?

— Стар жилищен квартал, предназначен за елита на средната класа, лекари, адвокати и прочие. Там се провежда и фермерски пазар, но в кои точно дни, нямам представа.

— Таксита?

— Би трябвало да има стоянка вдясно от станцията на метрото.

Холидей погледна картата на метрото, окачена над вратите на няколко метра от него. Между Шатле и Сен Манде имаше седем спирки.

— След колко време ще бъдем на Насион?

— След десетина минути.

— Сен Манде?

— Още три минути. Какво си намислил?

— Да слезем на Насион. Или поне да го накараме да си помисли така. После да се качим пак. Ако се отървем от него, добре. Ако ли не, ще вземем такси от стоянката до Сен Манде и ще се опитаме да му избягаме по този начин.

— Добре.

Холидей си погледна часовника. Три следобед. Влакът бе пълен с уморени хора с вид на чиновници. Мъже с костюми и вратовръзки, жени с рокли и на високи токчета. Хора, които се прибираха у дома.

От пазарската чанта на една жена стърчеше багета и Холидей осъзна, че единственото, което бе сложил в устата си, откакто слязоха от самолета, бе онзи хотдог с мазна наденичка. Освен това с Пеги не бяха спали от Йерусалим насам. Ако не намереха къде да се подслонят, не след дълго щяха да рухнат от умора.

Влакът навлезе в станция „Насион“ и спря край перона с пронизително скърцане. Вратите се отвориха и Холидей и Пеги слязоха на платформата. Влакът се опразни почти изцяло. Видяха Американския турист, застанал през три вагона от техния, и в този миг извадиха невероятен късмет. Някой се опита да грабне фотоапарата „Никон“ от врата на мнимия турист, дръпна презрамката и го събори. Двамата паднаха на кълбо и в този миг прозвуча сигналът на влака. Холидей и Пеги скочиха във вагона, вратите се затвориха зад тях и Американския турист остана на перона.

Слязоха на Сен Манде и отново излязоха на повърхността. На съседния паркинг бяха строени двойни редици сергии с тенти — явно бяха уцелили един от дните, в които се провеждаше фермерският пазар. Във въздуха се носеше миризма на прясно зеле и кокошки. Срещу изхода на метрото и паркинга със сергиите се пресичаха две големи улици; на единия ъгъл на кръстовището имаше цветарски магазин, а до него — кафене с тента и светец неонов надпис: „Ла Турел“.

Пресякоха улицата и влязоха в кафенето. Избраха си маса, от която да наблюдават изхода на метрото, и се настаниха. Сервитьорът, който се появи, се подсмиваше под нос. Поръчаха си бира „Кроненбург“ и sandwich jambon с пържени картофи. Хилещият се сервитьор се отдалечи.

— Не можем да стоим така... на открито прекалено дълго. Трябва да се скрием от улицата.

— Друг хотел?

— Ако капитан Рено наистина е служител в жандармерията, би трябвало да се е погрижил за хотелите. Имената на всички регистрирани гости се появяват в нечий полицейски компютър. Мерките за сигурност в това отношение бяха доста затегнати след 11 септември. Ще ни открият за броени часове.

— Какво да правим тогава? — попита Пеги.

Бирата и сандвичите пристигнаха. Сервитьорът ги остави на масата и отново изчезна.

— Ще измисля нещо — обеща Холидей и двамата започнаха да се хранят.

Холидей винаги оставаше очарован от сериозността, с която французите се отнасят към храната си. Намираше се в парижкия еквивалент на евтин нийоркски ресторант, а храната бе достойна за бистро с четири звезди от Гринич Вилидж. Хрупкавият хляб бе невероятно пресен, маслото бе сладко, а шунката — крехка, без тлъстини, тънко нарязана и опушена до съвършенство, картофите пък бяха нарязани на ръка, изпържени до златистокафяво. Нищо чудно, че сервитьорът хихикаше, имаше пълното право на това. Бе поднесъл съвършените сандвичи на хора, свикнали да се хранят с розови резени с неопределен произход и парченца зелена целулоза с претенции за маруля, пъхнати между две филии хляб.

Холидей погледна дългата обрамчена с дървета улица. Според табелката, разположена на стената високо над цветарския магазин, това бе авеню „Фош“. Вероятно улицата бе кръстена така преди стотина години от някой находчив строителен предприемач с надеждата потенциалните клиенти да я объркат с много по-престижното авеню „Фош“, което водеше началото си от Триумфалната арка.

Това авеню „Фош“ приличаше на добро и солидно място за живот на представителите на средната класа: дърветата бяха подкастрени, а жилищните сгради, чиито фасади смътно напомняха архитектурния стил от времето на крал Едуард VII, образуваха солидно каре, защитено от добре поддържани огради от ковано желязо. Холидей видя и лъскавите месингови плочки, разположени до някои от вратите, които дискретно рекламираха услугите на лекари, зъболекари и дори на неколцина адвокати.

Малко по-нататък от другата страна на улицата се разиграваше семейна драма, която мигом прикова вниманието на Холидей. Трийсетинагодишен мъж товареше багаж в светлосиньо „Пежо Партнер“, компактен миниван, чийто дизайн изглеждаше вдъхновен от

анимационен филм. Багажникът бе вече препълнен и мъжът редеше куфарите и кашоните върху напречните релси на покрива на колата.

Беше със сиви фланелени панталони и бяла риза с навити ръкави. Не носеше вратовръзка. И беше със сандали. Явно заминаваше на почивка.

Входната врата на сградата се отвори и красива тъмнокоса жена изведе три момиченца. Две от децата носеха куфарчета, а най-малкото тикаше количка за кукли, върху която бе разположило розова пътна чанта.

Избухна кратък спор относно количката и най-малкото момиченце се разплака. Миг по-късно се разплака и средното, докато най-голямото, което бе на дванайсет или там някъде, изглеждаше ужасно отегчено. В крайна сметка мъжът със сивите панталони проумя, че е малцинство в съотношение едно към четири, и капитулира, взе количката и я сложи на багажника върху покрива. Най-малкото момиченце обаче не само продължи да плаче, но и задълбочи драмата, като хукна към вратата на сградата и се разрева. Майката обаче изкомандва досущ като фелдфебел, който гълчи новобранци, и детето се закова на място.

— Marie-Claire Allard! Viens ici im-med-i-ament! — „Мари-Клер Алар! Ела тук не-за-бав-но!“

Момиченцето спря. Майката тропна с крак веднъж. Мари-Клер осъзна, че всяка по-нататъшна съпротива е безсмислена, наведе глава, затътри се с бавни крачки и се качи в колата, последвана от двете си сестри. Майката се настани на мястото до шофьора, а мъжът седна зад волана. Пешото потегли и се насочи далеч от града, на изток.

— Мила семейна картинка — каза Пеги, която също бе наблюдавала сцената, взе последното пържено картофче и го лапна. — Няма кетчуп — оплака се тя. — Типично за французите.

— Приключи ли? — попита я Холидей.

— Да — отвърна тя. — Измисли ли нещо?

— Абсолютно. Малката Мари-Клер Алар ми даде чудесна идея.

Платиха сметката, пресякоха авеню „Фош“ и застанаха пред сградата с № 10. Отвориха входната врата и се озоваха във фоайе, застлано с мраморни плочи. На стената имаше месингови табелки с номерата на апартаментите и звънци. Провериха имената, но не откриха семейство Алар.

Холидей чу тихо проскърцване. В дъното на коридора имаше друга врата, която лекият ветрец бе побутнал едва-едва. Вратата бе от полупрозрачно армирано стъкло. Отвъд него се виждаше естествена светлина. Двор? Най-вероятно. Минаха по коридора и Холидей натисна бравата.

Озоваха се пред плочник, заобиколен от миниатюрна градинка. Оттатък градинката се издигаше двуетажна каменна къща с покрив, застлан с червени керемиди. Вероятно преди доста години тъкмо тази къща е била оригиналният № 10, а заобикалящият я каньон от апартаменти е бил построен впоследствие.

Минаха по плочника и спряха пред входната врата. Тя бе изработена от тъмен дъб, резбован с декоративни ромбчета. Ключалката бе стара, достатъчно голяма, за да влезе в нея показалец. Холидей би могъл да я отключи с крив пирон. Той обаче се пресегна, опипа рамката над вратата, измъкна оттам голям железен ключ и го пъкна в ключалката. Завъртя го и вратата се отвори. Двамата прекрачиха прага.

Къщата нямаше нищо общо с евтиния хотел на улица „Латран“. Отляво се намираще просторна библиотека с камина, голям старинен глобус, поставен върху стойка на колелца, и огромен плазмен телевизор, заобиколен от лавици с книги. Имаше още кожено канапе, два удобни на вид кожени фотьойла и масивно дъбово бюро с цвета на входната врата.

Редицата прозорци със спуснати щори гледаше към миниатюрната градинка и една стара каменна стена. Късното следобедно слънце проникваше между жалузите на щорите и хвърляше ивици светлина върху зеления персийски килим. Беглият преглед на документите, оставени върху бюрото, разкри на Холидей, че господин Пиер Алар е професор по философия в университета във Венсан, а госпожа Алар е всъщност доктор Алар, стоматолог ортодонт.

Вдясно от входната врата имаше просторна трапезария с великолепно обзаведена кухня в задната част. На горния етаж имаше четири спални, три по-малки за всяко от момичетата и една по-голяма за господин и госпожа Алар. Холидей и Пеги дори не намериха време да си пожелаят лека нощ. Холидей си избра спалнята с куклите Барби, а Пеги се настани в онази с плакатите на „Колдплей“ по стените. И двамата заспаха за броени минути.

27.

Събудиха се на следващата сутрин освежени, но и объркани. Холидей отвори очи и видя пълна лавица с едрогърди, добре фризирани кукли Барби, които го гледаха отвисоко, а Пеги обу джинсите си под пронизителния, а ла Джеймс Дийн, поглед на Крис Мартин, съпругът на Гуинет Полтроу. След като се облече, Пеги отиде в библиотеката и завари Холидей да гледа големия плазмен телевизор и да пие кафе.

— Кафе има в каната на кухненския плот, но няма мляко — каза той. — Госпожа Алар е прочистила хладилника, преди да заминат.

— Дават ли ни по новините? — попита Пеги.

— Не видях нищо по ТеЕф1 или Канал Плюс. Нямаше нищо и по Скай Нюз и Си Ен Ен.

— Може би не са открили тялото.

— Може би — отвърна Холидей. — А може би *Сюрте*, френската полиция, е наложила цензура.

Пеги си наля кафе, върна се в библиотеката, седна в едно от големите кожени кресла и впери поглед в телевизора. Течеше реклама за поредния сезон на сериала „Изгубени“.

— Може би трябваше да напуснем града още вчера — каза Пеги. — Така сме в капан. Рано или късно семейство Алар ще се върне от почивка. — Тя се намръщи. — Тук се чувствам малко като Златокоска.

— Не се тревожи, поне за известно време няма да се появят никакви мечета, които да потърсят купичките си с каша — успокои я Холидей. — Натовариха толкова много багаж, че сигурно ще им стигне за цяла година. — Той се усмихна. — Освен това в къщата няма каша. Всъщност няма нищо. Явно французите не си падат по консервите или замразената пица.

— Добре ще ми се отрази още един sandwich jambon — каза Пеги. — Умирам от глад!

Заклучиха къщата и се върнаха в „Ла Турел“. Беше девет сутринта и движението по улиците бе доста натоварено. Настаниха на

същата маса, на която бяха седнали и предния ден, и същият подсмиващ се сервитьор се появи с меню в ръцете. Пеги избра омлет с билки, а Холидей — с шунка. И двамата си поръчаха по още едно кафе. Храната отново бе великолепна, а обслужването — нелюбезно.

— Трябва да стигнем до Ла Рошел — каза Холидей. — Но ако полицията ни издирва, ще постави под наблюдение летищата и жп гарите.

— Да вземем кола под наем — предложи Пеги.

— Ако са установили самоличностите ни, ще поставят под наблюдение и агенциите за автомобили под наем.

— Трябва да има някакъв начин — каза Пеги. — Не можем да останем в дома на семейство Алар завинаги.

Изядоха закуската, изпиха кафето, а сервитьорът очевидно нямаше обичая да долива празните чаши на клиентите. Пеги наблюдаваше слабия трафик и паркираните по авеню „Фош“ автомобили.

— Забеляза ли, между другото, служебния адрес на госпожа Алар? — попита замислено след малко.

— Авеню „Виктор Юго“. Малък номер, ако не ме лъже паметта. Може би шест?

— Това е само на една пряка от Триумфалната арка.

— И?

— Помисли. Семейството има миниван. Защо?

— Защото имат три деца и къща в провинцията.

— Почти сигурно децата ходят в някое близко училище. Университетът на Венсан се намира на пет-шест километра оттук в посока Сен Дьони. Там най-вероятно има и детска градина за служителите в университета.

— Е, и?

— Това означава, че младият професор Алар води децата на училище. С минивана. И не мога да си представя д-р Алар, която може да си позволи да има стоматологичен кабинет на една пряка от Триумфалната арка, да отива на работа с метрото, заедно с дребната буржоазия.

— Искаш да кажеш, че имат още една кола?

— Почти съм убедена — отговори Пеги. — И това е нейната кола.

Холидей огледа улицата. От двете ѝ страни бяха наредени паркирани автомобили, да не говорим колко пресечки имаше наблизко.

— И как ще я намерим? В квартала има стотици коли!

— Не гледаш достатъчно телевизия, Док. Казвала съм ти го вече, добре дошъл в дигиталната ера!

Платиха и се върнаха в каменната къща, скрита във вътрешния двор на модерната сграда. Пеги откри ключовете точно където очакваше: в кутийка за бонбони, оставена на масата до вратата. Ключът с вградена в него аларма и система за дистанционно отключване и заключване на вратите бе окачен на ключодържател с емблемата на „Мерцедес“. Десет минути по-късно — след като натискаха копчето за отваряне на вратите на всеки няколко метра — успяха да открият колата на зъболекарката, паркирана на ъгъла на улица „Кар“.

— Какво ще кажеш, а? — попита го Пеги, вперила поглед в автомобила.

Паркиран до бордюра ги очакваше лъскав тъмнозелен мерцедес последен модел на стойност поне осемдесет хиляди долара.

След по-малко от час, напълнили догоре една полистиренова хладилна чанта с храни и напитки за петчасовото пътуване до Ла Рошел, Холидей и Пеги напуснаха Париж и се понесоха към Бискайския залив.

Минаха покрай Версай, сетне продължиха на юг към Шартър и Тур, за да навлязат в долината на Лоара. Спряха в околностите на Тур, където си устройха пикник край брега на живописната река Шер, после подминаха Поатие и пристигнаха в крайбрежния град Ла Рошел към три и половина следобед.

Ла Рошел бил създаден като малко рибарско селце през 1000 г., но университетът в Ла Рошел бе толкова нов, че както се казва, бетонът още не бе слегнал. Студентското градче бе ултрамодерно, студентите — също. Най-големият факултет бе този по масови комуникации, а университетът си сътрудничесеше и обменяше студенти с половин дузина авторитетни институции, включително с Нюйоркския щатски университет във Фредония. Кампусът се намираще в южната част на града близо до брега и на хвърлей място от Миним, някога рибарско пристанище, превърнато днес в огромна яхтена марина.

Кабинетът на д-р Валери Дюрок се намираше на последния етаж в сградата на факултета по хуманитарни науки. Обзавеждането му бе в най-висша степен строго и аскетично. Метално бюро, метални библиотеки, метални кантонерки и една-единствена фотография в рамка — на анонимен плаж, който можеше да се намира навсякъде по света от Сейшелите до Сан Диего.

Дюрок бе прехвърлила шейсетте и приличаше много на Лорън Бакол, само че бе малко по-слаба от прочутата холивудска звезда. Гласът ѝ обаче бе същият: дрезгав като шкурка и сладък като едлов мед. Имаше огромните очи на Бет Дейвис, изящно оформени скули и посивели коси, подстригани късо като на паж. Прическата ѝ имаше вид, сякаш Дюрок я бе оформила сама, но най-вероятно струваше цяло състояние. Беше облечена във виненочервена копринена блуза, плисирана пола и обувки с нисък ток. Пушеше „Житан“ без филтър, които миришеха почти толкова противно, колкото и „Боаяр“ на Бернхайм.

Холидей и Пеги се представиха, като не забравиха да споменат името на Морис Бернхайм, после разказаха историята си, като пропуснаха да споменат нарастващия брой трупове, мъртвия полицай в парижкия хотел, Аксел Келерман и баща му, самонастаняването в дома на семейство Алар в Париж и кражбата на скъпия мерцедес. Цензурирана по този начин, историята им звучеше що-годе приемливо.

Дюрок запали цигара с тънка златна запалка, която след това затвори с щракване. Остави запалката върху синьо-белия пакет „Житан“ и бавно изпусна две леки облачета дим от издутите ноздри на аристократичния си нос.

— Опасявам се, че интернет е пълен с невярна информация по отношение на хора като Роже дьо Флор — започна тя. — Човек може да си поиграе с Гугъл като с клавиатура на пиано и да композира цяла симфония от лъжи и измислици. — Говореше с равната интонация и акцента, характерни за Източното крайбрежие на Щатите, досущ като човек, за когото английският дълго време е бил основен език за общуване. Холидей бе готов да се обзаложи, че Валери Дюрок е преподавала в някой американски университет.

— Истината е, че Роже дьо Флор е бил най-обикновен немски търговец на вино. Не е бил нито рицар тамплиер, нито герой, нито пък

воин в името на Христа, който отмъкнал Светия Граал от Йерусалим. Бил е чисто и просто бизнесмен.

— Но реална личност ли е?

— Разбира се — отвърна Дюрок. — Доказателства за съществуването му могат да бъдат открити в архивите на Ла Рошел, а също в архивите на собственото ми семейство.

— На собственото ви семейство? — попита заинтригувана Пеги.

— La famille Dugos живее в Ла Рошел от XII век — заяви Валери Дюрок с нотка на гордост в гласа. — Ние сме една от най-старите фамилии в цяла Аквитания. — И изпусна ново облаче дим, сякаш за да подчертае важността на казаното.

Докато я слушаше и оглеждаше аристократичното ѝ лице, Холидей успя да открие в него част от причините на избухването на Френската революция и възхода на хора от простолюдието като онзи дребосък корсиканец Наполеон Бонапарт. Валери Дюрок излъчваше добре шлифована арогантност, култивирана в продължение на стотици години.

— Фамилното ни име е било Де ла Рошел, но впоследствие е било съкратено на Дюрок — продължи университетската преподавателка.

Холидей не се сдържа и попита:

— Предците ви търговци на вино като Дьо Флор ли са били?

— Били са потомствени благородници, херцози на Аквитания — отвърна сковано Дюрок. — Сред предците ми са хора като Едуард Желязната ръка^[1] и Ричард Лъвското сърце.

— Предполагам, че са участвали в кръстоносните походи?

— Разбира се. Един от предците ми е Гийом Благочестиви^[2].

— А те наемали ли са кораби от търговската флотилия на Дьо Флор?

— Разбира се. По онова време Дьо Флор е бил най-големият търговец на вино във Франция. Разполагал е дори с кралско позволение да изнася вино за Англия.

— Следователно между двете фамилии съществува определена връзка?

— Само в делово отношение. Съмнявам се, че в онази епоха е било възможно да търгуваш по море, без да си свързан по някакъв начин с Роже дьо Флор.

Дюрок си погледна часовника.

— Почти четири часа е — каза Валери Дюрок и се усмихна. — Време е за почивка и чаша кафе. Желаете ли да ме придружите?

Прекосиха опустялото през лятото студентско градче, минаха покрай новите сгради около езерото Сол и влязоха в нещо средно между ресторант и бар на име „Сър Доган“. Настаниха се на терасата, откъдето се разкриваше изглед към яхтеното пристанище на Миним. Дюрок запали нова цигара и си поръча пастис, подправен с женско биле. Явно следобедната ѝ почивка не бе предназначена за чаша кафе. Холидей и Пеги си поръчаха бира.

Седяха на терасата, огрени от лъчите на яркото следобедно слънце, и оглеждаха гората от мачти, изпълнила яхтеното пристанище чак до каменния вълнолом на vieux port, старото пристанище, отвъд което се простираше Бискайският залив. Над главите им се рееха пискливи чайки. Бризът опъваше въжетата на ветроходните лодки и ги караше да проскърцват, но скрибуцането им се губеше в равномерния пулс на прибоя.

За Холидей не бе трудно да си представи как е изглеждало това място преди хиляда години — махаш яхтите, изпълваш пристанището с каравели с триъгълни латински платна, галери с безброй гребла и яки, макар и тромави на вид ханзейски търговски когове, готови да отплават в открито море. Някои щяха да се отправят към Англия, други към Лисабон, трети към Гибралтар и оттам към Светите земи. Човекът, притежавал подобна флотилия, би трябвало да разполага с огромна власт. Ако херцогът на Аквитания, който освен това бил и тамплиер, сключел съюз с такъв човек, неизбежно би се превърнал в сериозна заплаха за католическата църква. Парченцата от мозайката започваха да се подреждат.

— Какво се е случило с Дьо Флор?

— Убили са го в Турция през 1305 година — каза Дюрок и отпи от напитката с мътен жълтеникав цвят.

— Убили са го? По чия заповед?

— Някои твърдят, че по заповед на Михаил IX Палеолог, младия византийски император, други обвиняват папа Климент V.

Климент бил епископ на Поатие, а това означавало и на Ла Рошел. Той бил човекът, който две години по-късно — през 1307 г. — наредил тамплиерите да бъдат арестувани и екзекутирани... Да, новата

метла мете чисто-чисто, както гласи една поговорка. Освен това Климент успял да отърве почти банкрутиралия френски крал Филип IV от огромния му дълг към тамплиерите. Така кръгът бил затворен.

— Папа Климент като че ли никак не е обичал Дьо Флор — отбеляза Пеги.

— По това време тамплиерите притежавали прекалено много власт и прекалено големи богатства, повече, отколкото било добре за тях — отвърна Валери Дюрок. — Атаката срещу тях била ръководена от Ордена на Светата инквизиция.

— Като испанската инквизиция ли? — попита Пеги. — Онази, която изгаряла хората на клади?

— Донякъде — отвърна Дюрок. — Инквизицията е нещо повече. Тя на практика е била нещо като ЦРУ на католическата църква, търсила е еретици не само сред простолудието, но и вътре, в самата църква. Ако има нещо, което католическата църква да ненавижда повече от всичко останало, това е промяната.

— ЦРУ? — каза Холидей. — Не е ли малко прекалено?

— Никак даже — възрази Дюрок. — Доминиканците например, така наречените *божии кучета*, изпращали шпиони, които да проникнат в други ордени. Папите използвали шайки наемни убийци още по времето на Борджиите, а в епохата на Ренесанса религиозното убийство било издигнато в ранг на изкуство. В наши дни пък съществува институция, наречена Содалитиум Пианум, или Братството на Пий^[3], създадена от Ватикана със задачата да издирва църковни служители, изповядващи доктрини, отречени от църквата.

— Във Франция тази организация се наричала със скромното и неопределено *La Sapinière*, което означава елова гора или разсадник за ели. А това ми напомня за тренировъчната база на ЦРУ в Мериленд, известна като *Фермата*. — Валери Дюрок се усмихна. — Организации от този род ръководят бягството на офицери от СС след края на Втората световна война и отклоняват средства за незаконни операции от Ватиканската банка през 70-те години на миналия век. Да, господин Холидей, разузнавателната мрежа на Светия престол действа и в наши дни.

Кое то обясняваше появата на свещеника убиец в Йерусалим, но не и скритите му мотиви. Възможно ли бе тайната, кодирана в тамплиерския меч, все още да интересува Ватикана, макар оттогава да

бяха изминали близо хиляда години? Аксел Келерман следваше завещанието на баща си и издирваше предмет, който смяташе за военна плячка, но римокатолическата църква разполагаше с толкова много пари, че не знаеше какво да прави с тях.

И не само с пари, а и с власт.

— Какво смятате за идеята на професор Бернхайм за Сент Емийон и пещерата? — попита Пеги. — Заслужава ли си да ѝ хвърлим един поглед?

— Глупости! Пълни глупости! — заяви Валери Дюрок и угаси цигарата си. — Сент Емийон се намира на почти двеста километра оттук... това са към сто двацет и пет мили. По време на Средновековието подобно пътуване би отнело цяла седмица. Пещерите на отшелника свети Емийон са били място за поклонение още от осми век, а подземните галерии са били използвани като винарски изби в продължение на столетия. Не мога да си представя по-неподходящо скривалище за едно съкровище — засмя се тя.

— Морис има невероятно въображение, от него би излязъл отличен адвокат, но е много слаб учен. Той изкривява фактите, за да ги пригоди към собствената си хипотеза, а не обратното. — Тя отново поклати глава. — Не, господин Холидей, боя се, че вашето търсене на митичното съкровище на Роже дьо Флор приключва тук, в Ла Рошел.

Холидей зарея поглед към яхтеното пристанище и отпи от бирата си. Валери Дюрок запали нова цигара и се облегна на стола си. Пеги изглеждаше отчаяна. Покрай тях мина огромна яхта, големите ѝ дизелови двигатели боботеха басово. На кърмовата палуба се бяха излегли две невероятно красиви жени по бикини. На носа с черни и златни букви бе изписано името на яхтата:

LA ROCHA
PONTA DELGADA

— La Rocha — промърмори Холидей.

— Моля? — попита Дюрок.

— Какво е това име Ла Рока?

— Португалско — отвърна Дюрок. — Аналогично е на моето и означава *скалата*.

— А къде се намира Пунта Делгада? — попита Холидей, без да откъсва поглед от яхтата, която минаваше покрай вълнолома.

— На Сан Мигел, един от Азорските острови — поясни Дюрок. — Ключово пристанище, където ветроходите, тръгнали да прекосяват Атлантика, се отбивали, за да попълнят запасите си.

— Някои тамплиери не се ли заселили на Азорите, след като орденът им бил разпуснат? — попита Холидей, припомнил си смътно нещо, което бе чел преди време.

— Част от оцелелите тамплиери се добрали до Португалия, където орденът им не бил подложен на гонения. Те променили името си на Рицари на Христос^[4]. Корабите, с които Колумб прекосил Атлантическия океан, носели на платната си каталунски кръст, който много прилича на тамплиерския.

— Възможно ли е Роже дьо Флор да е достигнал Азорските острови със своя флот или поне с един кораб?

— Разбира се — отвърна Дюрок. — Без никакъв проблем.

---

[1] Гийом IV Желязната ръка (935/37-994), херцог на Аквитания и граф на Поату, воювал с Юг Капет, когото не признавал за крал на Франция. — Б.пр. ↑

[2] Гийом I Благочестиви (875–918), херцог на Аквитания и граф на Оверн, създал множество манастири, включително прочутото абатство в Клуни. — Б.пр. ↑

[3] Содалитиум Пианум (Sodalitium Pianum), или Братството на Пий (става въпрос за папа Пий X), обикновено се представя като малобройна, но добре организирана група църковни консерватори, противници на модернизма в католическата църква, но на практика е службата за контрашпионаж на Ватикана. Повече по въпроса вж. в „Свещеният съюз. История на ватиканския шпионаж от папа Пий V до папа Бенедикт XVI“ от Ерик Фратини, издадена и у нас. — Б.пр. ↑

[4] В Португалия тамплиерите не били подложени на гонения както във Франция. Те на практика трансформирали ордена си в новосъздадения през 1318 г. военно рицарски Орден на Христос, а папа Йоан XXII разрешил във владение на новия орден да преминат всички недвижими имоти на тамплиерите на територията на страната. — Б.пр. ↑

28.

Потеглиха на юг с големия мерцедес, следвайки безкрайната лазурносиня извивка на Бискайския залив. Сърцата им трепваха всеки път, когато ги задминеше някой от сините патрулни автомобили субару с надпис Gendarmerie Nationale, но пристигнаха абсолютно необезпокоявани в Страната на баските и скалистите брегове на Пиренеите и също така безпроблемно прекосиха границата при Андайе. Единственият видим знак, че са преминали от една държава в друга, бе промяната в указателните табели на магистралата от синьо на черно върху бяло.

Отдавна бяха отминали дните, когато на границата имаше ограда с бодлива тел и грубияните на Франко мушкаха багажа с дулата на автоматите си. Мястото им бе заето от сините табели със златните звездички на Европейския съюз и надпис „добре дошли“, както и от туристическо информационно бюро, чиито служители говореха няколко езика.

Прекосиха прочутата винарска област Навара, поеха на запад през равнините на Кастилия и накрая стигнаха до Саламанка и старите бойни полета, за които Холидей само бе чел в увлекателните романи на Бърнард Корнуел за приключенията на майор Шарп по време на Наполеоновите войни. Пресякоха португалската граница още незабележимо и продължиха на юг към старата столица Коимбра, където поеха по магистралата за Лисабон. Цялото пътешествие им отне два дни, през което време не откриха никакви признаци, че са следени било от полицията, било от някой друг.

В Лисабон си купиха билети за полета на азорската авиокомпания САТА и излетяха от летище Портела на следващия ден. Предния следобед Холидей си бе купил от рецепцията на хотела пътеводител за Азорските острови и го четеше всяка свободна минута.

— Нали разбираш, че всичко това може да се окаже напразно. Все едно гоним вятъра — каза Пеги. Самолетът им — „Еърбъс 310“ — бе набрал височина и навлизаше в небето над Атлантическия океан,

оставяйки Европа зад гърба им. — Дядо също може да е преследвал призраци от миналото. — Тя сви рамене. — Може би Дюрок е права и търсенето ни наистина е приключило в Ла Рошел.

— Не мисля. Хенри Грейнджър никога през живота си не е гонил вятъра — възрази Холидей. — Не беше в характера му. Той беше историк, събираше факти, проверяваше източници, правеше проучвания, развиваше хипотези, излагаше теории.

— С други думи, вършел е всичко както трябва.

— Точно така.

— Но в това няма смисъл — продължи да спори Пеги. — Той е крил меча в продължение на десетилетия. Сетне изведнъж се свързва с Кар-Харис и хуква към Англия.

— А после и към Германия — добави Холидей.

— Предполагам, че това означава Келерман. Какво го е накарало да го направи след толкова години?

— Възможно е не той да е проявил интерес — каза Холидей, — а някой друг да е проявил интерес към него.

— Като например Брудбент?

— Адвокатът? — Холидей сви рамене. — Мисля, че Брудбент се появява на сцената доста късно и не е нещо повече от обикновен наемник. Смятам, че хората на Келерман го използват. Историята за баща му и за меча е същата с бели конци. Той просто се опитваше да измъкне от нас информация.

— Значи смяташ, че зад всичко това стои Келерман?

— Или е той, или са онези от Содалитиум Пианум, или както там Дюрок нарече главорезите на Ватикана.

— Вярваш ли й? — попита скептично Пеги. — Може да не ни е взела на сериозно, може да сме й заприличали на онези откачалки, които ходят с алуминиеви каски на главите, за да се защитят от космическите лъчения, с които ни облъчват извънземните, а?

Стюардесата мина покрай тях с количка, отрупана със сандвичи със сирене, увити във фолио, и кутийки фанга портокал. Холидей и Пеги си взеха и от едното, и от другото. Сиренето имаше вкус на стара стелка. Да, нищо общо с кухнята в „Ла Турел“, малкото парижко кафене.

— Знаеш ли, че фантата е била изобретена в нацистка Германия от един немски химик, доктор Шетелиг, като алтернатива на кока-

колата, чиито доставки били затруднени поради ембаргото, наложено от Щатите на Германия? — каза Холидей. — Произвеждали са я от захарин, отпадъци от пресите за ябълков сайдер и странични продукти при производството на сирене.

— И какво общо има това? — попита Пеги и огледа намръщено кутийката с добре познатата напитка в ръцете си.

— Това показва, че понякога истината може да изглежда по-необикновена от измислицата — обясни той. — Борджиите са съществували и някои от тях наистина са били убийци, каквито ги описа доктор Дюрок.

— Добре, а тайните общества, Док? Стига де!

— Защо не? — отвърна Холидей. — Тайното общество не е нищо повече от една мрежа, кръг от хора. Мафията е такава мрежа, семейство Буш също, както и студентското братство „Черепи и кости“ в Йейл. Постави ги в съответния контекст и непременно ще получиш отличен материал, който би одобрила дори Опра.

— Мъртвите свещеници по улиците на Йерусалим са сред нещата, които никога няма да попаднат в списъка ѝ с четива, препоръчани за лятото — изсумтя Пеги.

— Въпросът е там, че организации като Содалитиум Пианум и Ла Сапиниер наистина съществуват. Свещеникът бе изпратен, за да ни убие, в това не може да има никакво съмнение. Той беше убиец. Дори португалците имат тайни общества. Тяхната Карбонария — военизирана групировка, съставена от масони — е отговорна за убийството на крал Карлос I в началото на XX век.

— Не започвай пак с лекциите по история, Док — предупреди го Пеги.

— Извинявай — каза той, отпи от фантата, замисли се за нацистите и обелките от ябълки и остави кутийката на таблата пред себе си.

— Да отидеш до Азорските острови само заради някакво име, което си видял изписано на борда на случайно минаваща яхта, това ми се струва прекалено — каза Пеги, зареяла поглед през прозореца към пухкавите бели облачета, които се носеха в небето.

— Тук има нещо повече от обикновена логическа връзка — отвърна Холидей. — Опитвам се да разсъждавам като вуйчо Хенри, да напасна хипотезата към фактите, а не обратното. Когато разполагаш с

достатъчно факти, преминаваш от хипотеза към теория, а единственият начин да докажеш теорията е да...

— Да намериш съкровището, което Роже дьо Флор е изнесъл от замъка Пелерин — довърши Пеги.

— А това е причината да отидем на Азорските острови — каза Холидей.

— Разполагаш ли с достатъчно факти, за да докажеш хипотезата? — попита Пеги.

— Разполагам с доста улики.

— Ами изложи ги тогава — усмихна се Пеги.

— Представи си, че си пират. Къде ще скриеш твоето съкровище?

— На пустинен остров.

— Но не и в пещерата на прочут отшелник или в оживено пристанище като Ла Рошел?

— Защо да не го оставя в замъка Пелерин? — попита Пеги.

— Защото нямаш представа след колко време и той, и Йерусалим ще паднат под ятагана на сарацините. Пиратите крият съкровищата си, за да ги предпазят от любопитни очи и крадливи пръсти.

— Ами ако се окаже, че всичко е измислица? — възрази Пеги. — Че цялата тази история за съкровището на тамплиерите е мит?

— Копали са Храмовия хълм в продължение на цели девет години, което означава, че са търсили нещо. Повечето истории твърдят, че става въпрос за Кивота на завета, но кой знае?

— Хората непрекъснато търсят съкровища. Едно време копаех в двора на дядо да търся индиански артефакти. Не открих дори връх от стрела.

— *Съкровището* на тамплиерите е едно, *богатството* на тамплиерите — съвсем друго. Те са били неимоверно богати, това е установен факт. Освен това, малко преди орденът им да бъде разпуснат, те са обърнали в ликвидност всичките си активи. Това също е факт. Тези пари са отишли някъде.

— И смяташ, че са скрити на Азорите?

— Връзва се. Първо, те са най-близките необитаеми острови до Ла Рошел. Вярно е, че някои от тях са изобразени още през 1375 г. в Atlas Catalan, или Каталунския атлас, но заселването им започва сто и дори повече години след това. Според пътеводителя, който чета, Корву,

най-малкият остров в архипелага, бил открит едва в средата на XV век. Дори в момента на него живеят по-малко от триста души.

— Добре — каза Пеги. — Приемам аргумента за пустинния остров.

— Какво? Ще си играем на „Сделка или не“, така ли? — засмя се Холидей.

— Нещо подобно — каза Пеги. — Искам още доказателства.

— Келерман — отвърна Холидей.

— Каква е връзката между Келерман и Азорските острови?

— Кораб на име „Швабенланд“. По заповед на Химлер е бил предоставен на „Аненербе“ за нуждите на организацията по време на експедициите ѝ в търсене на следи от арийско присъствие в Южна Америка и най-вече на Антарктида. Корабът използвал за своя база Азорските острови и преди войната, и през нея, когато се предполага, че Португалия е била неутрална. Възможно е някой от хората на борда на „Швабенланд“ да е чул нещо за тамплиерско съкровище, скрито на Азорските острови, и от това да се е родил цял мит.

— Не ми се струва много вероятно, но, да, възможно е — каза тя. — Ами ватиканските главорези на Дюрок?

— Може би разчистват стари сметки? — предположи Холидей.

— Едва ли. Не можеш ли да измислиш нещо по-добро?

— Вероятно е свързано с опазването на някаква тайна. Напоследък имиджът на Ватикана бе опетнен от доста скандали и при положение че на папския трон седи немец, църквата би пострадала сериозно, ако някой реши да се разрови в старите истории, свързани с нацистка Германия.

— Това ли е всичко?

— Горедолу. С изключение на най-важното.

— И кое е то?

— Вуйчо Хенри.

— Какво по-точно?

— Захванеше ли се с нещо, винаги го довеждаше докрай и това е принцип, който следваше през целия си живот — подчерта Холидей. — Всичко, което сме направили до момента, е било предначертано от неговите действия. Неслучайно е скрил меча на мястото, на което го открихме. *Искал* е да го намерим. Планирал го е. Знаел е, че ще тръгнем по следите му, независимо къде ще ни отведе. — Холидей

вдигна ръка и започна да изброява на пръсти: — Англия, Германия, Италия, Йерусалим, Франция, а сега и Азорските острови. Последната брънка във веригата.

— Продължавам да не разбирам защо е чакал повече от половин век, преди да започне това проучване — каза Пеги. — Ако е знаел това през цялото време, не смяташ ли, че щеше да открие съкровището много отдавна?

— Смятам — съгласи се Холидей. — И аз не мога да си отговоря на този въпрос.

След два часа кацнаха на летище „Пунта Делгада“ на остров Сан Мигел. Столицата на острова Пунта Делгада беше малък град — нямаше и петдесет хиляди жители — с безброй черкви и красиви сгради от XVII и XVIII в., които отразяваха богатото минало на архипелага, използван като отправна точка от всеки, който се отправял към Новия свят с надеждата да забогатее. Сега обаче Пунта Делгада бе предимно туристическа атракция.

Настанаха се в „Хотел ду Колежиу“ в центъра на града, хапнаха пикантна рибена супа, за да неутрализират въздействието на сандвича със сирене и фантата, после легнаха да спят и се събудиха чак за закуска на следващата сутрин. Времето бе чудесно: безоблачно небе, ярко слънце, приятен ветрец, полъхващ откъм залива.

— Какъв е планът? — попита Пеги, преди да се нахвърли върху второто си канелено руло. — Да вземем лопати и да започнем да копаем по плажовете?

— В пещерите — каза Холидей и отпи от своето *chavena quente*, много силно черно кафе. — Те са единственото подходящо място.

— Тук има ли пещери?

— Колкото искаш. Всичките острови са с вулканичен произход и са прорязани от лавови тръби.

— И как ще разберем къде точно да копаем?

— С помощта на логиката — отвърна Холидей. — Повечето пещери тук са добре известни, дори прочути, а на архипелага има дружество на спелеолозите, така поне твърди моят пътеводител.

— Следователно?

— Следователно ще търсим пещери, които никой не е изследвал, а това означава да отидем на Корву, най-малкия и най-отдалечения остров от всички. — Холидей се усмихна. — Да не пропускаме и

обстоятелството, че някога Корву е бил известен като Requento Rocha, Малката скала.

— И как ще стигнем до тази твоя малка скала?

— Можем да вземем самолет, но лично аз предпочитам да я видя откъм морето такава, каквато я е видял и Роже дьо Флор. Затова ще потърсим лодка.

29.

Азорските острови са малък вулканичен архипелаг от девет острова в Северния Атлантик, разположени на хиляда и петстотин километра от Португалия и на хиляда и осемстотин от Сейнт Джонс, Ньюфаундленд. В епохата на великите географски открития и изследването на Новия свят между XV и XVII в. островите били важна спирка от маршрута на корабите, отправили се на запад или завръщащи се в Европа с помощта на капризните ветрове. По-важните населени места били три: Пунта Делгада на остров Сан Мигел, Ангра ду Ероижму на остров Терсейра и Орта на остров Фаял. През последните сто години на архипелага не е регистрирана вулканична дейност.

Най-западният остров е Корву с площ от едва седемнайсет квадратни километра. На острова има само едно селище — Виа Нова ду Кампу, с население от около триста души. Корву, наречен Малката скала, е всъщност рухнал вулканичен кратер или калдера. Земеделието осигурява единственото препитание на местните. През половината от времето островът е обгърнат в мъгли, а калдерата е забулена от ниски облаци. Най-западният край на острова, в който неуморно се разбиват вълните на Атлантика, представлява наниз от обрулени от вятъра и морето скали, преливащи в стръмните склонове на стария вулкан.

В селцето има една странноприемница със седем стаи, един ресторант, един бар и едно барбекю под открито небе, което дели малко оградено пасище със стадо пъстри кози със зъл нрав. Корву се намира на двайсетина километра от Флореш, най-близкия му съсед, и на повече от двеста километра от Орта, най-близкия по-голям град.

На втория ден от пристигането си Холидей и Пеги взеха самолета от Пунта Делгада до Фаял и се заеха с издирването на лодка или корабче, което на следващата сутрин да ги откара до Корву.

Орта се оказа хълмисто градче с петнайсетина хиляди жители, разположено покрай два малки залива, разделени от поредния вулкан, които образуваха пристанището. Разполагаше със спортен бар, няколко

очарователни ресторанта, магазини за сувенири и занаятчийски изделия, а край сравнително модерния кей бе хвърлил котва поредният второразреден круизен кораб.

Най-прочутият посетител на Орта бил Марк Твен, който отседнал тук за кратко по време на дългото си пътуване към Йерусалим през 1867 г. Едва стъпил на брега, той мигом бил ограден от цяла сюррия босоноги просячета, които вървели по петите му през следващите два дни. Кракът му повече не стъпил тук.

Лодката, която успяха да открият, бе дванайсетметров „Крис-Крафт Командър“, произведена през шейсетте. Приличаше на доста очукан и обрулен вариант на яхтата, която Хъмфри Богарт управлява в холивудската екранизация на „Да имаш и да нямаш“ на Хемингуей. Миришеше на риба и на бира, нуждаеше се от боядисване и се казваше „Сан Педро“.

Неин собственик и капитан бе Мануел Риверо Тавареш. Той миришеше досущ като лодката и приличаше на топка за боулинг с покарала двудневна брада, но според всички отзиви, които чува, бил най-добрият и най-способният капитан в Орта.

— Че защо ви е притрябвало да ходите в Корву? — попита Тавареш. — Там няма ресторанти, няма лъскави нощни клубове, в които да пускат Майкъл Джексън. Няма нищо. Даже риба няма. — Според мъжете, които разпиваха в спортния бар в града, капитан Тавареш бил най-големият майстор в улова на бели марлини на целия Азорски архипелаг.

— Не търсим нито ресторанти, нито лъскави нощни клубове и определено не искаме да слушаме Майкъл Джексън — отговори Холидей. — Искаме да видим острова откъм океана така, както това са правили някогашните мореплаватели.

— Някогашните мореплаватели са мъртви — отвърна капитан Тавареш. — Всички до един!

— Знам — каза Холидей. — Колко ще ни струва да стигнем до Корву?

— Ако не си падате нито по нощни клубове, нито по риболов, за какво ще си говорим тогава? Корву е далече. Това са сто трийсет и пет морски мили. Седем-осем часа, за да стигнем дотам, седем-осем часа, за да се върнем. Това е много време. — Капитанът не изглеждаше щастлив.

— Няма да си говорим за нищо — въздъхна Холидей. — Колко?
— Мануел Тавареш обича да си говори с някого — каза капитанът и се намръщи.

— Колко?

— Хиляда евро!

— Петстотин!

— Седемстотин и петдесет!

— Седемстотин!

— Ще платите ли горивото?

— Да.

— А бирата?

— Да.

— Седемстотин двайсет и пет. Ще сготвя на теб и на малката ти сестричка такава рибена яхния, че ще си оближете пръстите.

— Дадено.

След два часа, добре заредени с храна и каса от любимата на капитана бира „Сагреш Бранка“, те бавно напуснаха пристанището, свиха покрай дългия вълнолом и едва тогава направиха остър завой покрай останките от древния вулкан, за да се отправят на запад, успоредно на скалистата брегова ивица на острова. Накрая Тавареш насочи яхтата леко на север и поеха право към Корву.

Пеги бе взела пътеводителя на Холидей и се излежаваше на предната палуба, а Холидей седеше до капитан Тавареш на открития летен мостик, високо над главната палуба на яхтата. „Сан Педро“ поддържаше скорост от осемнайсет възела в час и пореше вълните с лекота. Морето бе тъмносиньо, почти стоманеночерно. Над главите им кръжаха няколко буревестника, които от време на време се гмуркаха в разпенения килватер, но като се изключеха птиците, тримата бяха сам-самички насред океана.

Далеч на хоризонта се събираха тъмни облаци и черната линия, която образуваха, ставаше все по-плътна. Плаваха право срещу надигаща се буря. На Холидей му хрумна, че от мига, в който бе напуснал Уест Пойнт, винаги се бе радвал на чудесно време. Единственият незначителен проблем, с който се бяха сблъскали, бе мъглата край Фридрихсхафен. Но ако съдеше по небето пред тях, това скоро щеше да се промени.

— Приближава буря — отбеляза Холидей.

Тавареш взе бутилката бира от пластмасовата поставка пред себе си и отпи дълга, дълга глътка. Оригна се лекичко и върна бутилката в поставката.

— Има много време — каза той. — Мануел Тавареш разбира от тези неща. — Обърна се към Холидей и се усмихна. — Капитан Джек Спароу не бива да се тревожи, нали така? — каза португалецът и се засмя на собствената си шега. — Този Джони Деп, ама че е смешник! Що за име е това Деп? Звучи ми като нещо, с което си мажеш косата, за да блести! Деп! Ха-ха-ха! — засмя се отново той.

— Познавате ли Корву — попита Холидей.

— Дали познавам Корву? Разбира се! Аз съм роден там! Корву е... една голяма дебела крава, кафява, с виме като шотландска гайда! Легнала на тревата! Вперила поглед в океана, докато преживя. Чака да я издоят. Това е Корву. Е, може да има и малко кози.

— Чували ли сте някакви истории за съкровища? — попита Холидей.

— Разбира се! Разбира се! — закима Тавареш. — Моби Дик!

— Китът?

— Да, разбира се! В тази книга пише за Корву. За храбростта на нашите мъже. „Наричайте ме Ишмаел“, нали? Имахме там една статуя. Човек с протегнатата ръка, която сочи към Бостън, към параклиса на китоловците. Китоловец или нещо друго, кой знае? Една статуя и гърне златни монети. Много стари. От Финикия, да? Чувал ли си за Финикия, а?

— Шегувате се, нали? — каза Холидей.

Финикия бе древното име на Ханаан. В старите основи на замъка Пелерин тамплиерите също открили финикийски монети. Едва ли бе обикновено съвпадение. Митовете започваха да се превръщат в реалност, легендите — във факти, също като при Шлиман, откривателя на Троя.

— Не! Не! Заклевам се! Монети! Намерил ги е през XV век един свещеник... май се казвал Гао. В Пунта ду Марку, на края на света! Ще те заведе там!

„Бог да те благослови, вуйчо Хенри“, помисли си Холидей. Нямаше представа как, но бе направил верния избор и одисеята им продължаваше.

Времето се влошаваше с всеки изминал час. Тъмната купчинка облаци, помрачила западния хоризонт, се превърна в бушуваща черна стена от буреносни облаци, чиито пипала пропълзяха по синьото небе и скриха слънцето. Пеги приключи със слънчевите бани, а първо Холидей, а малко по-късно и капитанът напуснаха летния мостик. Тримата се скупчиха на завет в командния мостик, докато разбушувалият се вятър превръщаше вълните в разпенена маса от белогриви върхове и дълбоки долини. „Сан Педро“ продължаваше да пори вълните, старият корпус от фибростъкло устояваше на силното вълнение и яхтата неотклонно следваше определения от Мануел Тавареш курс.

Заваля. Дъждът идваше на талази, тъй като поривите на вятъра създаваха нещо като водни завеси. Пеги най-сетне слезе в кабината на носа, а Холидей остана при Тавареш на мостика.

— Колко време ще продължи? — изкрещя той в ухото на португалския капитан.

— Цялата нощ! Най-малко! А може и повече! — отвърна той. — Няма смисъл да се напъваме да стигнем до Корву, по-добре да се подслоним в пристанището на Флореш.

— Ти си капитанът — каза Холидей. — Ти решаваш!

Тавареш кимна и завъртя щурвала. Завиха леко на запад, встрани от крайната си цел. Час по-късно зърнаха очертанията на Флореш, а след още един час „Сан Педро“ хвърли котва в малкото пристанище Санта Круз даш Флореш, което представляваше един-единствен кей, разположен откъм подветрената страна на малко градче, сгушено в подножието на скалисти хълмове.

Къщите бяха иззидани от груби блокчета лава, споени с хоросан и покрити с типичните португалски теракотени плочки. Откриха отворен ресторант на градския площад и вечеряха с октопод, задушен във вино, заешка яхния, прясно изпечен хляб и масло от близката мандра.

След като се нахрани, Тавареш изчезна за няколко минути. Върна се в компанията на възрастен мъж, когото представи като д-р Емилио Силва. Доктор Силва носеше огромни гумени ботуши и напълно прозрачен дъждобран, под който бе облякъл старовремска военна униформа.

Пушеше дълга глинена лула и ако се съдеше по бръчките на лицето му, белязано от дълъг и труден живот, сигурно бе на повече от деветдесет години. Погледът му обаче бе жив и интелигентен, а когато заговори, гласът му — макар и дрезгав — бе твърд и уверен. Според Тавареш докторът прекарал на острова целия си живот и знаел всичко, което си струвало да се знае.

Доктор Силва им разказа историята за статуята и монетите, а Тавареш играеше ролята на негов преводач. Оказа се, че името на човека, който ги открил, е Дамиен де Гоеш, а не Гао, както смяташе Тавареш. Статуята изобразявала гологлав сарацин — вероятно черен или поне мургав — с наметало, яхнал кон, вдигнал дясната си ръка и посочил на запад. В краката на статуята лежало гърне или котле със съкровище, в което били открити пет бронзови и две златни монети от Киренайка в Северна Африка, както и от финикийската колония Картаген в днешен Тунис. Разказът на Силва бе прекалено точен и подробен, за да го определят като местна легенда или да го омаловажат като бабини истории.

Старецът продължи да разказва, а Холидей се сети за старинната карта, която бе видял в един музей. Тя бе нарисувана от братята Пицигано, прочути венециански картографи от първата половина на XIV в., и на нея бяха изобразени Азорските острови много преди те да бъдат открити от европейците и почти двеста години преди първото плаване на Колумб.

Илюстрирайки древен финикийски мит, братята Доменико и Франческо Пицигано бяха поставили конник в края на своята карта, точно на мястото, където се намираха Азорските острови. Ръката на мъжа сочеше на запад, а надписът в краката му предупреждаваше всеки, дръзнал да се отправи на запад, че ще бъде погълнат от „Морето от мъгла и мрак“, съвсем нелошо описание на Северния Атлантук при лошо време.

Любопитно, но същият този израз — Море от мъгла и мрак — бе използван и от Хашхаш ибн Саид ибн Асуад^[1], мавърски картограф, работил в Испания, за да опише пътуването си по море, което предприел през IX в., цели петстотин години преди Колумб. Дори името на мястото на остров Корву, където била намерена статуята, звучеше логично — Пунта ду Марку, или *граничен маркер*, който сякаш казваше: *не отивай нататък*.

— Той казва — продължи да превежда Тавареш, — че ако имате още въпроси, непременно трябва да се срещнете с един човек, който живее на Корву. — Обърна се към стареца: — Como o senhor te chama? — „Как се казва господинът?“

— Rodrigues — отвърна старецът с ясен глас, докато пожълтелите му зъби стискаха мундщука на дългата глинена лула. — Helder Rodrigues. Clerigo.

— Свещеник — каза Тавареш. — Казва, че човекът, с когото трябва да се срещнете, е свещеник.

---

[1] Хашхаш ибн Саид ибн Асуад е прочут мавърски мореплавател от Ислямска Иберия. Според мавърския историк и географ Абу ал Хасан Али ал Масуди (871–957) през 889 г. Хашхаш прекосил Атлантическия океан, достигнал непозната земя и се завърнал с голямо съкровище. В книгата си „Мурудж аззахаб“ той пише: „В Океана на мъглите (т.е. Атлантика) има прелюбопитни неща, за които сме споменавали подробно в «Акбар аздаман» на основание на онова, което сме видели с очите си и благодарение на пътешественици, които са били там, рискувайки живота си, като някои са се върнали, а други са погинали. Така един жител на Кордоба, на име Хашхаш, събрал група младежи, свои съграждани, и потеглил на пътешествие в този океан. След като отсъствал дълго време, той се върнал с големи богатства. Всеки испанец знае тази история“. — Б.пр.

↑

30.

На следващата сутрин капитан Тавареш ги откара до Корву. Денят бе мрачен, небето бе изпълнено с разпокъсани облаци, които се носеха ниско над все още бурното море. „Сан Педро“ пореше бавно малките вълни, а те блъскаха глухо по корпуса му.

Очертанията на Корву изникнаха на хоризонта веднага след като заобиколиха вълнолома на Санта Круз даш Флореш. Островът приличаше на огромен кекс, който не е бухнал достатъчно в единия си край. Причината за тази необикновена форма се криеше във вулканичния конус, ерозираше през милионите години, през които е бил изложен на ветрове и бури, но все пак оцелял през вековете, докато огънят, който го бе създал, отдавна бе изстинал. Днес стръмните склонове на вулкана бяха покрити с гъста зеленина, а огромните му скали приличаха на носа на праисторически кораб.

Едва петнайсетина морски мили разделяха Флореш от съседния му остров, затова пътуването със „Сан Педро“ продължи само четирийсет минути. Градчето Корву се бе вкопчило в един по-полегат склон в най-южната част на острова, а покритите му с червени керемиди къщи бяха разпръснати по протежение на малък залив с един-единствен кей и без вълнолом.

Вместо да хвърли котва в пристанището, Тавареш насочи стария „Крис-Крафт“ на север покрай стръмната брегова линия.

— Къде отиваме? — попита Пеги, когато градчето започна да се смалява в далечината.

— Ще обиколим острова. Ще ни отнеме само няколко минути. Ще ви покажа Пунта ду Марку. Краят на света.

Продължиха на север, брегът ставаше все по-стръмен и по-стръмен, докато накрая склоновете му преляха в черни отвесни скали от вулканичен базалт, в чието подножие се разбиваха огромни океански вълни. От едната страна бе морето, от другата — сушата, неудържима сила се сблъскваше с неподвижна маса и всяка се

опитваше да надделее в тази нескончаема битка, която продължаваше вече милиони години.

Холидей се замисли за меча и за мъжа, който може би го бе носил. Това ли бе крайната цел на пътуването му? Този самотен остров ли в това още по-самотно море е трябвало да приюти несметните богатства, скрити още по времето на Исус в Храма на Соломон в свещения град Йерусалим? Или пък всичко бе измислица, мит като този за крал Артур и неговия меч Ескалибур?

В този момент Холидей, който бе стъпил здраво на полюшващата се под краката му палуба, разбра, че това всъщност няма значение. Мечът, историята, свързана с него, и дългото пътуване бяха променяли, оформяли, манипулирали събития и съдби в продължение на две хиляди години, а една толкова дълга и толкова въздействаща история трябваше да носи някакво послание. Историята за Артур и Ескалибур може да бе детска приказка или мит, но мит, който бе въздействал на милиони хора и променил безброй съдби.

— Отнесъл си се, Док — каза Пеги и застана до него. Усмихна му се ласкаво. — Пак ли потъна в историята?

— Нещо подобно.

Тавареш завъртя щурвала и „Сан Педро“ се наклони леко встрани, докато завиваха покрай скалист нос. Португалецът посочи с ръка и каза:

— Ей там! Пунта ду Марку. Краят на света!

Намираха се край най-северната част на острова.

Калдерата на стария вулкан се издигаше като нацърбена зелена стена, леко терасирана на тесни, надвиснали едно над друго стъпала, които се спускаха към разпененото море. Върховете на вулкана бяха забулени в сивкав воал от мъгливи облаци.

В морето, в подножието на вулканичния конус, се издигаха три черни скали, всяка по-ниска от предходната, с остри тънки върхове, които приличаха на гигантски люспи обсидиан. Грите причудливи скални образувания като че ли не бяха свързани помежду си. Зад тях се издигаха острите скали на калдерата, наподобяващи вкаменени хищни пипала, протегнати към морето. Самата основа на скалите се губеше в пенливите гребени и тъмните сенки на океанските вълни, които се разбиваха в подножието им. За миг обаче на Холидей му се стори, че

вижда тъмно петно, което можеше да е и тесният вход на някоя пещера.

— Статуята е стояла ей там, на върха на черния стълб! — извика Тавареш и посочи нагоре.

Холидей проследи ръката му.

В подножието на трите скали се разбиваха могъщи вълни, които образуваха огромни завеси от пяна и отекваха като гръмотевици. Тавареш беше прав, това място наистина приличаше на края на света. Отвъд него нямаше нищо, освен морска пустош. Капитанът забави ход, двигателите започнаха да вият и накрая спряха и „Сан Педро“ заподскача нещастно върху бушуващите под кила му вълни. Яхтата се насочи към големите черни скали, които се намираха на стотина метра от тях. Пеги започна да позеленява.

— Стори ми се, че видях вход на пещера! — извика Холидей, опитвайки се да надвика грохота на вълните.

— Възможно е! — Тавареш сви рамене. — Никой не е хвърлял котва тук! Няма плаж, само скали! — Той поклати глава. — Опасно място! Тук живее богът звяр Адамастор!

Холидей не бе чувал това име от години. Когато беше малък, вуйчо Хенри му разказваше по памет една история, която го плашеше до смърт. Като че ли още чуваше мекия плътен глас на вуйчо си, който звучеше в мрака на спалнята:

*И ето, сред вълни могъщи, горделиви,
чудовище грамадно се яви.
Снагата му — огромна, уродлива,
със паст раззината и мръсна грива,
намръщено, със поглед пуст
и тяло с цвят на земна пръст,
с брада невчесана, прошарена със глина,
в устата черна — зъби пожълтели, гнили.
Адамастор!*

Това бе описание, което би вдъхновило дори Едгар Алън По. Години по-късно Холидей научи, че приказката, разказвана от вуйчо

Хенри, е заимствана от епичната португалска поема „Лузиади“ на Луиш ди Камоинш, която съдържаше и следното предупреждение:

*Не ми се противи, че аз пазител съм на вечна тайна,
че Нос на бурите наречен съм, не е случайно...*

Холидей се взираше в черните скали и в разпенените вълни и се опитваше да извика във въображението си образа на един тамплиерски кораб, понесъл в трюмовете си безценен товар. Дали корабът бе успял да хвърли котва тук? Дори да бе успял, нищо чудно през следващите осемстотин години нито един друг кораб да не го бе последвал. Тайната на меча бе на сигурно място сред тези голи, брулени от ветровете каменни чудовища и разпенено море.

— Bastante — каза Тавареш. „Достатъчно“. Включи мощните дизелови двигатели, бутна дроселите напред, завъртя щурвала и отдалечи яхтата от скалите. След броени минути заобиколиха острова и се озоваха от подветрената му страна. Морето се успокои почти мигновено, а вятърът стихна. Яхтата плаваше покрай противоположния бряг на острова, където скалите не бяха така стръмни, а склоновете на вулкана бяха покрити с детелини.

Колкото по на юг отиваха, толкова по-плавни и полегати ставаха склоновете, докато Холидей успя най-сетне да зърне кафявите крави, за които му разказваше Тавареш, подвили крака сред миниатюрните пасища, вперили празните си погледи в неспокойното море. Половин час по-късно заобиколиха южния нос на острова и пред погледите им отново изникна малкото селце. На хоризонта се събираха нови облаци и капитан Тавареш насочи яхтата към кея.

— Снощи се обадох по радиото — каза широкоплещестият капитан. — Братовчед ми Себастиан ще ви даде мотора си под наем. Само двайсет евро плюс бензина. Ще ви чака на кея. Ще ви упъти как да откриете този свещеник... Родригеш.

— Ще ни чакате ли?

— Ще бъда тук до час преди залез-слънце. После поемам към Флореш за през нощта. Това време хич не ми харесва!

— Добре — съгласи се Холидей.

Себастиан Бригада, братовчедът на Тавареш, бе трийсетинагодишен, висок, тъмнокос, с големи гъсти мустаци и големи гъсти вежди. Пушеше лула, носеше стар каскет от туид и огромни гумени ботуши. Чакаше ги, както беше обещал, на кея, застанал до мотора си, стар португалски „Касал“ с квадратен резервоар, един-единствен циферблат на таблото и със самоделен кош отстрани, оборудван със собствено ветроупорно стъкло и две тънки велосипедни гуми, монтирани върху тънка, крехка на вид ос.

— Не може да бъде! — възкликна Пеги при вида на мотора с кош. — Очакваш от мен да се возя в това?

— Нямаме избор. — Холидей сви рамене. — Това е единственото превозно средство, с което разполагаме.

Извади портфейла си и връчи на Себастиан Бригада банкнота от двайсет евро. Португалецът кимна и му подаде ключа за мотора. Оказа се, че пътят до дома на Родригеш не можело да бъде объркан, тъй като тук имало само едно шосе и един завой. Или тръгваш по разклонението, което води до стария вулканичен кратер, или тръгваш по другото разклонение, което води до подножието на кратера. Родригеш живеел в къща на края на пътя, който водеше до подножието на кратера.

Холидей благодари отново на братовчеда на Тавареш и яхна мотора. Пеги се настани в коша. Броени мигове след като Бригада показа на Холидей как да включва двигателя, Док и Пеги се понесоха по единствения павиран път на острова. От двете им страни се низеха миниатюрни ниви, пасища, градини, разделени на неравни интервали от ниски каменни стени, които изглеждаха така, сякаш са били издигнати преди векове. Изведнъж пред тях изникнаха стръмните склонове на вулкана, чийто връх бе скрит от падналата мъгла. Над главите им се рееха няколко чайки, уловили въздушните течения, а на едно от пасищата се бяха излегнали няколко от кафявите крави на Тавареш, но като се изключеха те, пейзажът тънеше в тишина и пустота. Не се виждаха нито хора, нито къщи, нямаше и движение по единствения път на острова, който между другото имаше една-единствена лента и нямаше никаква маркировка.

— Доста призрачно — отбеляза Пеги, надвиквайки дрънченето на стария мотоциклет. — Очаквам всеки момент да се появи Баскервилското куче.

„Права е“, каза си Холидей. Островът наистина притежава зловещия първичен дух на място като Дартмур. Хората нямаха работа на такива места, които можеха да им донесат някой кошмар или среща с привидение. Той потръпна. Ето, някой стъпваше върху гроба му.

Продължиха по пътя още километър-два. Накрая стигнаха кръстопътя — едното отклонение пълзеше нагоре и се губеше в мъглата отдясно, другото се спускаше наляво. Холидей натисна спирачките и моторът спря. На отклонението за долния път имаше най-обикновена табелка с надпис CALDEIRÃO — кратер.

— Защо един свещеник ще се установи на толкова затънтено място? — зачуди се Пеги.

— Има само един начин да разберем — отвърна Холидей, включи на скорост, отпусна спирачката и даде газ.

Поеха надолу по пътя, който водеше към дъното на кратера. Пет минути по-късно Холидей намали и спря отново. Бяха се изкачили на върха на последния хълм. Пред тях, на повече от триста метра под краката им, лежеше дъното на кратера, огромен амфитеатър с формата на купа за пунш с диаметър поне три километра, заобиколен от три страни със стръмни, покрити със зеленина склонове. На дъното на кратера имаше две езерца, а на пасището между тях се издигаше малка къща, оградена с каменна стена. Къщата на свещеника.

Изведнъж от гъстия воал на мъглата и от пухкавите валма на облаците долетя странен звук: настойчивият равномерен ритъм на самолетен двигател. Секунди по-късно Холидей и Пеги забелязаха и източника на звука — ниско над кратера прелетя голяма „Чесна Караван“ и зави на юг точно над главите им.

Цветовете на опашката на самолета бяха зелено и червено, а не синьото върху бял фон, характерни за местната авиокомпания. Това означаваше, че полетът не е редовен, а чартърен. Холидей изгледа с безпокойство самолета, който чезнеше в далечината, но се опита да прогони тревогата си. Сигурно ставаше въпрос за туристи, решили да разгледат малкия остров от птичи поглед. Той включи мотора на скорост, нещо в трансмисията изтрака и те се понесоха надолу по склона. Двигателят пуфтеше и се давеше.

Къщата бе малка и типично португалска: белосани стени от блокчета лава, полегат покрив от теракотени плочки, прозорци с дървени капаци от двете страни на входна врата с избеляла от слънцето

боя. На прага стоеше мъж и наблюдаваше приближаването им, засенчил очи с длан.

Беше много висок, над един и деветдесет, и леко прегърбен. Раменете му бяха широки като на пристанищен хамалин, гърдният му кош — голям като бъчва, а ръцете му — здрави и силни като на каменоделец. Лицето му бе квадратно, а очите му — хлътнали, с тъмни кръгове под тях. Беше гладко избръснат, но си личеше, че тъмната му брада е изпъстрена със сиви петънца. Косата му бе гъста и бяла като сняг. Мъжът носеше избелели панталони, груба памучна риза, също избеляла и изтъняла през годините, и сандали. На възраст бе над шейсетте, но очевидно се намираше в отлична форма.

Холидей натисна спирачките и старият мотоциклет спря на застланата с чакъл алея пред къщата. Той слезе от седалката, а Пеги се надигна от коша. Високият мъж на прага се усмихна и пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Доктор Холидей, госпожице Блексток. Очаквах ви. Добре дошли в дома ми. Аз съм Хелдер Родригеш.

31.

— Знаете кои сме? — попита удивена Пеги.

— Разбира се — отвърна високият поприведен мъж. — На Корву не се случва нищо, което да остане скрито от мен.

— Казахте, че сте ни очаквали? — обади се Холидей.

— Да, от известно време. — Родригеш кимна. Говореше без акцент и по начин, който издаваше отлично образование и висока култура. Беловласият мъж може и да живееше в каменна къщурка сред дивата пустош, но бе очевидно, че е обиколил света.

Отстъпи встрани и посочи с ръка.

— Заповядайте, влезте. Тъкмо правя кафе.

Холидей и Пеги влязоха в дома на Родригеш. Обзавеждането бе съвсем скромно. В противоположния край на единствената стая имаше камина, а до стената срещу нея бе долепено старомодно легло на колелца. На гвоздеи над камината бе окачена стара двуцевка, а пред нея бе постлан голям плетен килим с овална форма, чиито ярки някога тонове се бяха превърнали в пастелни нюанси. В средата на стаята имаше обикновена дървена маса с четири стола около нея. Под единия прозорец бе оборудвано нещо като кухненски бокс, а под другия бяха разположени малко бюро и лавица с книги.

Имаше няколко електрически уреда, но за осветлението като че ли се грижеха ветроупорни газови лампи с помътнели стъкла. Холидей не бе видял електрически стълбове навън, така че електричеството би трябвало да се осигурява от генератор. Не се виждаха нито телевизор, нито телефон. На първаза обаче стоеше допотопно тъмнокафяво бакелитено радио.

Родригеш ги покани да седнат, след което се зае с реденето на чаши и разливането на кафето, което бе приготвил в старо емайлирано джезве на въглените в камината.

— От известно време, така ли, отец Родригеш? — попита Холидей.

— Не ме наричайте така, доктор Холидей, отдавна не съм свещеник. Наричайте ме просто Хелдер.

— Защо Хелдер? — попита Пеги — Това е холандско име.

Високият мъж сви рамене.

— В една отдавна отминала епоха и холандците, и португалците са били велики морски нации. Холандските кораби редовно хвърляли котва в португалските пристанища, португалските кораби — в холандските. Кой знае как са се пресекли едни или други пътища? — Той се засмя. — Зная, че Ден Хелдер е малко селище в северна Холандия. Предполагам, че името произлиза от думата Helledore, което означава Портите на ада.

— Интересно — отбеляза Холидей. — Но това не отговаря на въпроса ни защо сте ни очаквали от известно време. Допреди няколко дни дори не знаехме къде се намира Корву.

— Не е нужно да знаете къде отивате, за да стигнете там — отвърна загадъчно Родригеш и се усмихна. — Сигурен бях, че ще дойдете тук, защото знаех що за човек сте.

— И откъде го знаехте? — попита Холидей.

— Защото знаех що за човек е вуйчо ви.

— Познавали сте дядо? — възкликна Пеги.

— И то доста добре — отвърна Родригеш. — Четох книгите му в Кеймбридж, докато следвах класическа археология. По-късно се запознах с него в Мадрид и станахме приятели. Поддържахме връзка през годините, срещахме се на различни места. Кайро, Атина, Берлин, дори Вашингтон.

„Вашингтон — помисли Холидей. — Значи и свещеникът е бил шпионин, но за кого ли е работил?“

— И защо все пак сте ни очаквали? — настоя той.

— Защото научих за смъртта на Хенри — отвърна Родригеш. — Знаех, че рано или късно ще дойдете тук.

— И защо да го правим? — попита Пеги.

— Сигурен бях, че мечът ще ви доведе при мен — отвърна простичко Родригеш, отпи от кафето си и ги изгледа над ръба на чашата; в очите му припламваха весели пламъчета.

— Знаели сте за меча? — Холидей бе смаян.

— Мечовете всъщност са четири — обясни Родригеш. — Евър, Зефир, Борей и Нот, така наречените Χιρὴφωρος Peritios Anemos.

— Боговете на източния, западния, северния и южния вятър, Мечовете на четирите вятъра в древногръцката митология — преведе Холидей.

— Да — каза Родригеш. — Ето ползата от класическото образование — усмихна се той. — Мечовете на четирите вятъра. Мечът, който притежаваше вуйчо ви, беше Зефир, Мечът на Запада. Носил го е Гийом дьо Жизор, не бива да го бъркате с неговия съименник, който според някои хроники бил приор на Сион. Този Жизор бил обикновен рицар от двора на Хенри II, краля на Йерусалим^[1]. Много преди градът да бъде превзет от сарацините, съкровището на Саладин било преместено — първо в замъка Пелерин, после на остров Кипър.

— Съкровището на Саладин? — възкликна Холидей.

— Саладин от историята с Ричард Лъвското сърце?

— Пълното му име е Салах ад Дин Юсуф ибн Аюб, воин, роден в днешен Ирак. В Тикрит, ако трябва да бъда по-точен.

— Но защо съкровището да е било негово? — попита Холидей. — Това не е ли съкровището, което тамплиерите са открили под Храма на Соломон?

— Тамплиерите така и не намерили нищо в Йерусалим — каза Родригеш. — Саладин не бил глупав. Добре знаел, че няма да успее да задържи Йерусалим. Знаел, че градът ще падне и най-вероятно ще бъде плячкосан от следващия завоевател, който и да е той. Саладин съзнавал, че кръвопролитие е неизбежно, но най-важната му задача била да опази съкровището. По онова време най-значимата сила, с която Саладин установил контакт, били рицарите тамплиери. След като получил от тях обещание никога да не разкрият произхода на съкровището, нито да го разпилеят на части, той им позволил да го изнесат тайно от града. Ако тайната на преговорите им бъдела разкрита, и Саладин, и водачите на тамплиерите щели да бъдат екзекутирани като изменници.

— Но в това няма никакъв смисъл — каза Холидей. — Твърдите, че Саладин, най-големият противник на кръстоносците, заклет враг на християнството, е предал съкровището на тамплиерите?

— Той е *спасил* съкровището — поправи го Родригеш. — Ако не го е бил направил, то почти сигурно е щяло да бъде унищожено. Това е постъпка на достоен и благороден човек. — Родригеш се усмихна

тъжно. — За нещастие, с тази си постъпка той си навлякъл омразата на папа Климент и крал Филип IV, всеки от които искал съкровището за себе си.

— В историческите хроники няма и думичка за подобна сделка — каза Холидей. — Няма и намек дори!

— Историческите хроники, както добре знаете, доктор Холидей, се пишат доста след самите исторически събития. Историята е закъсняла преценка на отминали събития, пълна с абсурди и противоречия. „Стандарт Ойл“ е зареждала резервоарите на немските подводници, които са потопявали английските кораби през Втората световна война. Ай Би Ем се е грижела за поддържането на архивите на Адолф Айхман^[2] в Дахау и Аушвиц-Биркенау. И момента повече хотели край плажовете на Варадеро в Куба са собственост на американци въпреки икономическите санкции, наложени от Щатите. Същото е било и по време на кръстоносните походи. В края на краищата Ричард Лъвското сърце се е сражавал с меч, изкован в Дамаск.

— Какво се е случило с четирите меча? — попита Холидей.

— Четирите меча, всеки от които носел копие на едно и също послание до водачите на тамплиерите в Клерво, потеглили на път в ножниците на четирима куриери. Всеки от мечовете трябвало да послужи като застраховка, в случай че един или повече от останалите бъдат загубени по пътя. И нито един не стигнал до целта си. Роже дьо Флор отплавал със съкровището на Саладин и то потънало в дебрите на историята, местонахождението му било изгубено за вечни времена.

— Отишъл първо в Ла Рошел, после дошъл тук — каза Холидей.

— Някои твърдят, че е станало именно така — отвърна Родригеш.

— Къде е мястото на вуйчо Хенри в цялата тази история?

— От векове се носят слухове, че Борей, Мечът на северния вятър, достигнал Шотландия на борда на един от корабите на Роже дьо Флор. Смята се, че куриерът, който го е носил, бил сър Хенри Синклер^[3]. Вуйчо ви се заинтригувал от митовете около мечовете по време на следването си в Оксфорд и тъкмо там се пресякоха пътищата ни. Именно Хенри откри връзката между Мусолини и Зефир, Меча на западния вятър, който в крайна сметка успя да проследи до леговището на Хитлер в Берхтесгаден.

— И е запазил в тайна съществуването му до края на живота си — каза тихо Холидей, който още не можеше да повярва, че води този разговор в търбуха на изгаснал вулкан сред вълните на Атлантическия океан.

— Разбира се, че го е запазил в тайна — отвърна Родригеш. — Разкриването на тази тайна би имало опасни последици. Виждал се вече крайт на войната, но Близкият изток врял и кипял, а Израел все още бил в проект, една мечта, при това доста крехка. Католическата църква не била в по-добро положение. С течение на годините обаче ситуацията само се влошила.

— Как се вписват в тази история Ла Сапиниер, Содалитиум Пианум, или както там се наричат?

— Защо питате?

— Защото един от хората им се опита да ни убие в Йерусалим — отвърна Холидей. — Беше свещеник като вас.

— Казах ви вече — обясни Родригеш. — Отдавна не съм свещеник.

— Това няма значение. Защо Ватиканът проявява такъв интерес?

— Интересът на Светия престол е същият, какъвто е бил и преди осемстотин години — отвърна Родригеш. — Става въпрос за власт. Или по-скоро за липсата на власт. Станело ли обществено достояние, съкровището на Саладин щяло да разкрие цялата несъстоятелност на римокатолическата църква. Всичко, което тя съградила чрез политически машинации през последните хиляда години, щяло да рухне в един миг. Ударът щял да бъде фатален за нея.

— Не разбирам — каза Пеги. — Ватиканът има толкова пари, че не знае какво да прави с тях. Защо да изпращат убийци по дирите ни, само за да се сдобият с още пари?

— Ще останете изненадана да разберете на какво е способна църквата — каза Родригеш. — Но, в интерес на истината, не става въпрос за пари. И никога не е ставало.

— Какво тогава представлява съкровището? — попита Пеги.

— Кога едно съкровище не е съкровище? — отвърна й с въпрос Родригеш.

— Какво означава това? — попита Пеги, леко подразнена от увъртанията му.

— Мисля, че разбирам — бавно каза Холидей.

— Е, аз пък не разбирам — сопна се Пеги.

Откъм пътя долетя шум — автомобилни гуми върху чакъла, при това, ако се съдеше по звука, колата не бе само една. Затръшнаха се врати, чуха се тихи гласове.

Родригеш стана и отиде до прозореца. Надзърна за секунда, после се обърна и тръгна към камината. Свали двуцевката, отнесе я до бюрото и отвори едно от чекмеджетата. Извади шепа патрони, пъкна два в цевите и зареди пушката. После се обърна към Холидей и Пеги и каза:

— Имаме гости. Неканени гости.

---

[1] Хенри II (1271–1324) е последният крал на Йерусалим и крал на Кипър, губи Светите земи, но запазва Кипър и се прочува като добър и справедлив администратор. Под негово управление островът процъфтява. — Б.пр. ↑

[2] Адолф Айхман (1906–1962), висш офицер от Гестапо, един от архитектите на Холокоста по време на Втората световна война. След края на войната се укрива в Аржентина, но израелското разузнаване Мосад влиза в дирите му. В резултат на тайна операция Айхман е заловен и транспортиран в Израел, където е съден и екзекутиран. — Б.пр. ↑

[3] Хенри Синклер, барон на Рослин, е прочут шотландски благородник и пълководец, участвал в битките при Рослин (1303 г.) и Лаудун Хил (1307 г.) от Първата война за независимост на Шотландия, завършили с разгром на англичаните. Според официалната семейна история на клана Синклер част от тамплиерския флот напуснала Ла Рошел и акостирала в Шотландия (друга част се отправила към Португалия), като съкровищата и архивите били укрити именно в Рослин. — Б.пр. ↑

32.

Холидей надникна през прозореца и видя две коли — стар ситроен и още по-стар мерцедес, паркирани на застланата с чакъл алея пред къщата. Край тях стояха шестима мъже, всичките високи, едри, русокоси, със сурови изражения. Един бе застанал до багажника на мерцедеса и раздаваше оръжия на останалите. Пушки и малки зловещи автомати „Узи“ и „Мак 10“.

Холидей зърна татуировката върху китката на един от мъжете и каза:

— Това са хора на Келерман.

— *Ordo Novi Templi* — кимна Родригеш. — Орденът на новите тамплиери.

— Знаете за Келерман? — попита объркано Пеги.

— От самото начало има бели тамплиери, има и черни тамплиери — отвърна бившият свещеник. — *Ordo Novi Templi* е едно от по-новите превъплъщения на черните тамплиери. — Високият мъж поклати глава. — Няма време за обяснения. Трябва незабавно да напуснем това място.

— И как ще стане това? — попита Холидей. — Онези отвън няма да ни пуснат да си отидем току-така.

— *Vis consili expers mole ruit sua* — каза Родригеш и напълни джобовете си с още патрони.

— Хораций — отвърна Холидей. — Предпазливостта е най-добрата част от смелостта^[1].

Родригеш плъзна ръка под бюрото. Чу се звук от дърпането на самозалепваща лента. Бившият свещеник извади добре смазан чешки автоматичен пистолет ЧЗ 75 в кобур с щипка за носене на кръста.

— Зареден е с четирийсеткалиброви патрони „Смит & Уесън“ с тефлоново покритие, от онези, които наричат „убийци на ченгета“.

— Странен свещеник сте вие — отбеляза Холидей, докато прикрепваше кобура на колана на джинсите си.

— Живеем в странни времена — отвърна Родригеш. — Последвайте ме.

Португалецът отиде бързо в средата на стаята и отметна плетения килим. Оказа се, че на пода има капак с желязна халка.

— О, не! Пак ли? — простена Пеги.

Родригеш хвана халката и дръпна капака. Под него се показаха тесни стълби, които се спускаха надолу. Бившият свещеник ги подкани с жест да слизат.

— Давайте! Аз ще сляза след вас.

— Тъмно е — възрази Пеги.

— Петото стъпало вдясно — каза Родригеш. — На стената има ключ.

— Тръгвай — подкани я Холидей.

Пеги заслиза по стъпалата, като се опираше с ръка на каменната стена. След секунди светлина огря стълбите, а Холидей чу в далечината ритмичното боботене на генератор, разположен някъде в земните недра.

— Твой ред е — каза Родригеш.

— Знаеш, че онези отвън ще ни последват, нали? — предупреди го Холидей.

— Мисля, че мога да охладя устрема им — усмихна се бившият свещеник. — Тръгвай!

Холидей последва Пеги. Виждаше я пред себе си да се спуска по старите стръмни стъпала, издялани в порестата, наподобяваща пемза скала. По свода над стълбите минаваше стар плосък кабел, закрепен с ръждясали скоби; на всеки три-четири метра висяха голи крушки, светлината им потрепваше при всеки оборот на генератора.

Стъпалата завиха рязко под почти прав ъгъл и преминаха в нисък широк тунел, който изглеждаше като прокаран от човешка ръка, но не беше. Тунелът се разделяше на две — левият ръкав бе потънал в мрак, а десният бе осветен от крушки също като стъпалата. Холидей протегна ръка, прокара длан по грапавата повърхност на камъка и каза:

— Лавова тръба.

Преди много, много години разтопеният камък бе потекъл като нажежена до бяло огнена река, преминала през този подземен тунел, за да се излее в морето. Някъде далеч отпред долиташе боботенето на

генератора, който захранваше крушките. Звукът изглеждаше не на място в тази пещера, образувана преди милиони години.

— Какво ще правим сега? — попита Пеги, вперила поглед в тунела.

— Ще изчакаме Родригеш — отвърна Холидей, извади пистолета, вкара патрон в цевта и зачака. След няколко секунди се появи и Родригеш. Изражението му обаче бе доста напрегнато.

— От дълги години очаквам да се случи нещо подобно — обясни им той, след като навлезе в тунела с пушката в ръце. — Тайните не остават завинаги тайни. Както е казал Шекспир, истината ще излезе наяве.

Високо над главите им се разнесе тътен от експлозия. Родригеш се усмихна мрачно.

— Това би трябвало да изравни силите. Насам!

И ги поведе по тунела.

Лавовата тръба се спускаше в продължение на двеста или триста метра, от време на време заобикаляше някое издадено скално образувание, което огнената река бе срещнала по пътя си преди милиони години, след което започна да се стеснява, докато накрая не стана толкова тясна, че човек не можеше да се завърти в нея. Накрая се превърна в цепнатина в черния камък.

Гърдите на Пеги се бяха свили. Нямаше ги голите крушки, които да осветяват тесния шейсетина сантиметра процеп, и тя се страхуваше, че всеки момент ще изпадне в истерия. Никога не бе обичала затворените ограничени пространства и тесните асансьори. Обстоятелството, че по петите ги следваха въоръжени до зъби главорези, не правеше нещата по-лесни.

— Тук е малко клаустрофобично — промърмори тя, сякаш за да предупреди Холидей, който се движеше непосредствено зад нея.

Сега вече вървяха странешком, лицата им бяха на сантиметри от скалите.

— Ще свърши след няколко метра — успокои я Родригеш, който водеше малката им колона в непоносимо тесния коридор.

Пеги не бе сигурна какво да очаква.

Изведнъж Родригеш изчезна, но в мрака долетяха думите му:

— Внимавайте, има стъпало!

Пеги се промуши през скалната цепнатина и се закова на място. Усети, че Холидей застава зад гърба ѝ, стъпил на малката каменна платформа.

— Майчице! — прошепна тя.

— Мили боже! — възкликна Холидей, поразен от гледката, разкрила се пред него.

А гледката наистина бе невероятна.

Намираха се в пещера, голяма почти колкото главния салон на Гранд Сентръл в Ню Йорк, най-голямата железопътна гара на света. Беше широка колкото футболно игрище и два пъти по-дълга. Сводът, извисил се на трийсетина метра над главите им, като че ли пулсираше от живот. Цветове и форми, изплували сякаш от дълбините на едно отдавна забравено минало, танцуваха върху скалите: жирафи и антилопи гну бродеха из безкрайните савани, цели стада диви кози скачаха с присвити нозе и отметнати назад рога, преследвани из обширните равнини от черни фигури с копия в ръце.

Мечки, каквито Азорите не бяха виждали от края на последната ледникова епоха, бродеха из древните гори. Финикийски триреми в естествена големина и с платна, опънати от вятъра над двойния корпус, преминаваха през Херкулесовите стълбове, за да навлязат в безкрайното непознато море. Следваха ги кораби с големи бели тамплиерски кръстове върху гордо изпънатите червени платна. Хиляди войници с брони и ризници бяха застинали във вечността, докато навлизаха в маршова стъпка през портите на Йерусалим. Червено, зелено, черно, жълто, охра, синьо, лазурно, аквамарин, черно, кафяво, сребристо... напращели мускули, изящни кости... хора, животни, причудливи създания, които не бяха нито едното, нито другото, стотици, цели стада и ята, цели армии и океани танцуваха, плуваха, яздеха, тичаха през времето, уловени в тази фантастична картина върху пещерния свод.

Това бе най-смайващото, най-величавото, най-грандиозното произведение на изкуството, което Холидей и Пеги бяха виждали. Дори фреските по тавана на Сикстинската капела бледнееха в сравнение с него. И въпреки светлината, която осигуряваха електрическите крушки, Холидей знаеше, че вижда едва половината картина, а останалото остава скрито в сенките. Бог знае как художниците бяха успели да създадат такава огромна композиция,

такъв невероятен спектакъл, който поразяваше въображението. Беше великолепно!

В скалата бяха издялани стъпала, които се спускаха към пода, дъното на огромната купа, която представляваше пещерата, а в подножието на сводестите стени бяха застинали тераси от лава, надиплени всяка върху предходната по реда, по който вълните разтопени камъни бяха изстивали една подир друга. Холидей забеляза и сенките, които свидетелстваха за наличието на други лавови тръби в основата на вулкана.

Върху най-близката тераса от застинала лава бяха наредени железни сандъци, много сандъци, а край тях имаше купчини копия с остри железни върхове. По средата бе оставена продълговата маса с поцинкован плот и наредени върху нея всевъзможни електрически инструменти. Приличаше на примитивна версия на лабораторията на Рафи Вануну в Йерусалим.

Разположен върху две ниски стойки, осветен от мощна лампа с вградена лупа, лежеше меч, който по нищо не се отличаваше от онзи, който Холидей бе открил в тайника в дома на вуйчо Хенри. На друга маса, поставена под прав ъгъл спрямо първата, бе поставена голяма глинена амфора с изящна форма и дължина около метър и половина. Подобни съдове били използвани за транспортирането на вино чак до късното Средновековие.

Далеч вляво, в най-тъмното кътче на пещерата с размерите на катедрала, лежеше нещо, което приличаше на почернелия скелет на огромно морско чудовище, застинало с прекършен гръбнак, оголени потрошени ребра в огромния гръден кош и протегнати нагоре хищни нокти. Лежеше килнато встрани върху полегатия склон от застинала лава, който чезнеше в мрака. След миг Холидей осъзна какво виждат очите му: останки от кораб, дълъг може би трийсетина метра и широк не повече от десет. Обшивката му отдавна бе изгнила и от корпуса му бяха оцелели само яките греди на корабния скелет.

Родригеш посочи останките.

— Само това е оцеляло от *Wanderfalke*, или „Сокол скитник“, флагмана на Роже дьо Флор, натоварен с безценното съкровище от Храма на Соломон, дара на Саладин за Ордена на тамплиерите и за целия свят, донесено тук от кастилския рицар Фернан Руис де Кастро.

Мечът на масата му е принадлежал. Това е Евър, Мечът на източния вятър.

— Дьо Флор е знаел за това място? — попита Холидей и пристъпи към масата и се наведе, за да разгледа по-добре старинното оръжие.

— Според мен в тази пещера има следи от човешко присъствие отпреди поне десет хиляди години — каза Родригеш. — В задната камера на тази зала има рисунки, на които е изобразен европейски пещерен лъв, живял по време на горния плейстоцен. Тези рисунки вероятно са направени по време на последната ледникова епоха. Изображенията на някои от финикийските кораби предхождат раждането на Христос с поне хиляда години. Финикийците са знаели за това място, както и викингите по всяка вероятност. Един от капитаните на Дьо Флор открил острова, след като буря отклонила кораба му от маршрута. По онова време входът на пещерата откъм морето бил много по-голям и самата тя била доста по-дълбока. Доколкото мога да съдя по свидетелствата, които открих, земетресение през XVII век довело до срутването на значителна част от входа, който станал почти невидим откъм морето. Едва ли Дьо Флор можел да намери по-подходящо място, на което да скрие съкровището.

— Все повтаряте *съкровището, съкровището...* — каза Пеги. — Но досега не сме видели и следа от него.

Родригеш отиде до втората маса и постави длан върху глинената амфора. Отворът ѝ бе запечатан с нещо като тъмна гума или каучук.

— Това е съкровището — тихо каза бившият свещеник.

— Вино? — изсмя се Пеги. — Пропътувахме половината свят, рискувахме живота си заради една голяма делва вино?

— Не — тихо отвърна Родригеш. — Пропътувахте половината свят и рискувахте живота си заради това.

Взе от работната маса малък дървен чук и го стовари върху амфората. Глиненият съд се счупи на парчета, които се разпиляха по поцинкованата повърхност на масата. Появиха се няколко цилиндъра, изработени от чисто злато с цвят на масло, което блестеше на светлината на електрическите крушки. На дължина бяха около двайсет и пет сантиметра, а диаметърът им бе към седем-осем. Подобно на глинената амфора, и златните цилиндри бяха запечатани със същата черна гума. Родригеш взе един от тях.

— Това е ръкопис от древната царска библиотека в Александрия, спасен от Амр ибн ал Ас^[2], прочутия арабски пълководец, превзел Египет през VII век. Той не унищожил ръкописите, но Саладин ги конфискувал на бърза ръка, тъй като Амр ибн ал Ас бил съвременник на Мохамед, а много от ръкописите в библиотеката противоречали на Корана и трябвало да бъдат унищожени според ислямското законодателство.

Родригеш сви рамене и прехвърли златния цилиндър в другата си ръка.

— Може би това е неизвестно произведение от Омир? Някоя древногръцка трагедия, написана от Еврипид? Математически трактат от Архимед? Карта, указваща тайното място, където се намира легендарната гробница на Имхотеп^[3]? Пътят към рудниците на цар Соломон? Или трактат по медицина, написан от първия истински лекар, Асклепий? — Той замълча. — Виждал съм доказателствата със собствените си очи — изгубените евангелия със собственоръчно записаните на арамейски разкази на апостолите, истинските евангелия, а не онези, претърпели безброй преводи и интерпретации през вековете. Тук някъде може да се крие и най-святото, но и най-опасното от всички — Евангелието от Христа. — Родригеш поклати глава. — Нищо чудно, че Ватиканът и Содалитиум Пианум са готови да убият и вас, и мен. Вестта за съществуването на това място ще разтърси Ватикана из основи. — Бившият свещеник се изправи и разкърши широките си рамене.

— Кой знае какво друго лежи тук? Работя върху ръкописите повече от петдесет години, но мога да кажа, че съм се докоснал едва до повърхността на това тайно познание. Същото важи и за другите, които са слизали тук преди мен.

— В Йерусалим не била скрита само Александрийската библиотека — продължи той. — Тук се намират библиотеката на Хадриан, библиотеката на атинския Пергамон, текстовете от Вилата на папирусите в Помпей, за които се смята, че са били унищожени при изригването на Везувий... Всички те са тук, а има и много други. Тук е събрана мъдростта на света, скрита в цилиндри от чисто злато.

— Значи има още ръкописи? — попита развълнувано Холидей. — И още амфори?

— Хиляди — отвърна Родригеш. — Достатъчно, за да запълнят трюмовете не само на „Сокол скитник“, но и на неговия близък Tempel Rose, „Розата на храма“. Дьо Флор бил прочут търговец на вино и кръстосвал между Ла Рошел и Леванта. Какъв по-подходящ и по-находчив начин да се скрие съкровището от глинени съдове за вино? Дори в епохата на кръстоносните походи хората знаели, че златото е инертно и ще защити ръкописите по най-добрия възможен начин. Затова в замъка Пелерин направили леярна. Така ръкописите се запазили невредими през следващото хилядолетие. Онези, които все още не са проучени, са скрити в лавовите тунели около пещерата. Останалите се намират на сигурно място, в добрите ръце на приятели на Ордена.

— Ордена? — каза Холидей. — Имате предвид тамплиерите?

— Разбира се — отвърна Родригеш. — Както ви казах, от самото начало тамплиерите се разделили на бели и на черни. Не можем да позволим цялото това познание да попадне в лоши ръце. Затова вуйчо ви се присъедини към нас.

— Дядо е бил тамплиер? — учуди се Пеги. — И е знаел за всичко това?

— Да. Затова скри меча. — Бившият свещеник се обърна към Холидей. — Искаше да ви предпази, но и да ви предаде тайната, ако се окажете достоен за нея. — Обърна се към Пеги. — Същото важи и за вас.

Електрическите крушки, които мъждукаха на тавана на пещерата, примигнаха. Холидей се пресегна почти инстинктивно и взе стария меч от поставката му. С другата си ръка измъкна от кобура чешкия пистолет и свали предпазителя. Осветлението примигна отново, след което угасна. Пещерата потъна в мрак.

---

[1] Това е по-рядко срещано тълкуване на сентенцията на Хораций, която обикновено се превежда като: „Сила без ум пада под тежестта на собственото си тегло“ или „Силата, лишена от ум, загива сама“. — Б.пр. ↑

[2] Амр ибн ал Ас (592–682), арабски военачалник, ръководил завладяването на Египет през 640 г., сахаба (близък сподвижник) на пророка Мохамед, издигнал първата джамия в Африка. — Б.пр. ↑

[3] Имхотеп, живял по време на III египетска династия (около 2750 г. пр.н.е.), е смятан за първия гений, за чието съществуване има реални исторически данни. Той е бил върховен жрец, астроном, лечител, архитект и прочие. Проектирал е първата египетска пирамида (стъпаловидната на фараона Джосер в Сахара), написал е най-старите медицински трактати (до наши дни е достигнал препис от 1700 г. пр.н.е.), предполага се, че е въвел календара в Древен Египет. Смятан е за първия истински архитект, инженер и лекар в човешката история. Впоследствие обожествен и почитан като бог на лечението (може би първият човек от неблагороден произход, който бил обожествен). Древните гърци заимстват култа към него и го пренасят върху Асклепий. — Б.пр. ↑

33.

След секунда-две крушките на тавана отново светнаха.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Пеги.

— Нещо като примитивна аларма — отвърна Родригеш и взе пушката. — Очевидно фойерверките ми не са неутрализирали всички неканени гости. Съвсем наблизко са. Трябва да тръгваме, и то веднага.

— Можем да останем и да се сражаваме — каза Пеги.

— Не. Прав е — каза Холидей. — Те имат автоматично оръжие, а ние само една ловна пушка и един пистолет. Време е да изчезнем.

— Насам — подкани ги Родригеш, наведе се, измъкна изпод масата с амфората голям фенер с батерии и тръгна към една от лавовите тръби.

Докато изкачваха стъпалата, издялани в застиналата лава, Холидей мярна с крайчеца на окото си движение в пещерата и нареди:

— Продължавайте!

В другия край на пещерата се появи един от хората на Келерман с оръжие в ръце и прибор за нощно виждане на челото. Холидей видя тънкия червен лъч, който излизаше от лазерния прицел на оръжието му. Не изчака да види каква мишена си е набелязал онзи, нито самият той се прицели добре — бездруго едва ли щеше да улучи от това разстояние. Просто вдигна пистолета, натисна спусъка и изстреля всичките дванайсет патрона в пълнителя по посока на противника. Целта му бе да забави придвижването му, а не да стреля точно. Пещерата се изпълни с еката от изстрелите. Онзи стреля веднъж и се скри. Зад гърба на Холидей се разнесе вик на изненада и болка. Той се обърна. Куршумът бе улучил Родригеш, кръв избиваше по ризата му вдясно под гърдите. Не им оставаше друго, освен да се надяват, че раната не е засегнала важни органи. Португалецът се облегна на стената близо до отвора на лавовата тръба. Пеги взе фенера и пушката от ръцете му и го подхвана, за да му помогне да се задържи на крака.

— Влизайте в тунела! Бързо! — простена бившият свещеник.

Холидей захвърли празния пистолет, прехвърли меч в дясната си ръка и взе тичешком последните стъпала, за да подхване Родригеш от другата страна. Двамата с Пеги внесоха възрастния мъж в лавовата тръба, която поне за момента изглеждаше по-безопасно място от пещерата. Зад тях се разнесе автоматична стрелба, при това не само от едно оръжие.

— Двайсет крачки навътре в тунела... Генераторът... — простена Родригеш. — Внимавайте!

Холидей и Пеги помъкнаха ранения напред, макар тунелът да бе толкова тесен, че едва се провираха през него, а каменният свод се издигаше на сантиметри над главите им. Някъде пред тях боботеше генераторът и във въздуха се долавяше мирис на отработени газове. Холидей почувства и лек полъх по лицето си. Свеж въздух.

След двајсетина крачки тунелът се разшири и вляво се появи дълбока квадратна ниша, издялана в скалата. В миниатюрното помещение бе инсталиран яркожълт генератор „Ямаха“ с мощност шест киловата, който пуфтеше ритмично, и резервоар за петстотин литра гориво.

— Ключът — промълви Родригеш.

Холидей откри ключа на генератора и го натисна. Ритмичният звук спря и светлините угаснаха. Това със сигурност щеше да забави преследвачите им за известно време, но нямаше да ги спре, тъй като разполагаха с прибори за нощно виждане. Пеги включи фенера. Появи се ярък лъч, който освети пътя пред тях.

— След десет крачки — простена бившият свещеник, закашля се и по брадичката му потече гъста тъмна кръв. Раната му определено не бе повърхностна — португалецът имаше вътрешен кръвоизлив. Нуждаеше се от лекарска помощ, при това незабавно.

— Какво след десет крачки? — попита Холидей, докато помагаше на Родригеш по тунела. Преследвачите им едва ли бяха на повече от минута-две зад тях.

— Взривно устройство. Рибарска корда — успя да каже португалецът, преди да се закашля отново и да се присвие на две.

Продължиха напред много предпазливо. Пеги осветяваше пода с фенера. Холидей, който крепеше бившия свещеник, вървеше след нея.

След малко фенерът освети черна рибарска корда, здраво опъната между стените на тунела на височината на прасците. Никога

нямаше да я забележат, ако не бяха предупредени.

— Къде е? — попита Холидей.

— Горے — промълви Родригеш.

Пеги насочи лъча към тавана. Кордата минаваше през няколко почернели от времето скоби и изчезваше в широка двайсетина сантиметра дупка в тавана. В дупката имаше два кръгли предмета с маслинозелен цвят, всеки с диаметър десет сантиметра. Холидей ги разпозна мигновено: ОЗМ-72, противопехотна скачаща осколочна мина, руски аналог на американската М16, известна като Скачащата Бети, която самият той бе използвал във Виетнам, и на югославската ПРОМ-1, която бе виждал през войната в Босна. Задействана на земята, мината подскачаше във въздуха на височината на кръста и експлодираше едва тогава. В случая с тези две мини осколките им щяха да се насочат по протежение на тунела. Всяка ОЗМ-72 съдържа половин килограм мощно взривно вещество. Задействаха ли се, всяко живо същество на разстояние трийсетина метра в двете посоки на тунела щеше да бъде разкъсано на парчета.

— Помогни ми да го пренесем над кордата — каза Холидей.

Успяха да пренесат отпадащия все повече и повече бивш свещеник над смъртоносния капан. Продължиха по тунела, като бързаха с всички сили, за да се отдалечат максимално от коварните мини.

След няколко метра тунелът зави рязко надясно и започна да се изкачва стръмно нагоре. Холидей усещаше по лицето си свеж полъх; освен това му се стори, че дочува и тътен на буря. Вероятно горе, на повърхността, стихииите отново се бяха разбушували.

Лавовата тръба около тях се променяше, с приближаването на повърхността стените на тунела започваха да се стесняват. Гладкият под стана хлъзгав от кал, а стените бяха покрити с гъста слуз. Ставаше все по-трудно и по-трудно да придържат Родригеш, тъй като с всяка крачка кашлянето му се усилваше, краката му омекваха, а тялото започваше да се тресе неконтролируемо, тъй като организмът му изпаднаше в шок. Холидей познаваше симптомите. Бившият свещеник нямаше да изкара дълго.

— В джоба ми... — простена умиращият мъж. — Бележникът... вземи го.

— По-късно — отвърна Холидей. — Ще имаме време за това по-късно.

— Веднага! — настоя категорично Родригеш.

Без да забавя ход, Холидей затършува в джобовете на Родригеш и откри малък бележник с кожена подвързия, дебел не повече от сантиметър. Изглеждаше доста стар. Холидей го пъкна в джоба на самото си и продължи напред. Наклонът стана още по-стръмен и коленете им започваха да се подгъват от усилието. Родригеш едва се държеше на крака.

Холидей зърна в далечината да се процежда светлина.

И в същия миг и тримата бяха повдигнати във въздуха, а после захвърлени на земята от мощна ударна вълна. Частица от секундата по-късно прозвуча оглушителна експлозия и огнено кълбо изпълни тунела. Вълната горещ въздух достигна и до тях, но отмина.

Холидей се изправи, без да изпуска тамплиерския меч. Стъклото на фенера се бе счупило, но процепът бе достатъчно осветен, за да видят къде стъпват. Пеги заряза фенера, но продължи да стиска пушката. Успяха да изправят Родригеш на крака и се затъртриха към светлината. Навън гърмеше и трещеше. Миг по-късно излязоха от лавовата тръба и се озоваха върху неравната повърхност на вулканичния кратер, брулени от пронизителен вятър и вихреща се буря. Огромна светкавица разцепи сиво-черните облаци над главите им.

— Язовецът изпълзя от бърлогата си — каза нечий глас. — Не е в най-добрата си форма, но не е пострадал сериозно.

Аксел Келерман. Беше облечен като провинциален английски благородник: костюм от туид с жилетка, туристически обувки и елегантна мека шапка от заешка кожа. Седеше на един камък на няколко метра от входа на лавовата тръба. В далечината, може би на около километър от тях, се виждаше домът на Родригеш, разположен между двете езера. Дъждът се усили. Бурята забушува още по-силно, вятърът забрули дрехите им. Прокънтя гръмотевица.

Когато видя Келерман да стои тук, облечен по този начин, Холидей изведнъж осъзна колко луд трябва да е синът на есесовския генерал. Сигурно виждаше себе си като герой от някоя романтична фантазия а ла Гьоте.

Келерман не беше сам. До него стоеше един от русокосите му убийци, опрял дулото на автомата си във врата на Мануел Риверо Тавареш, капитана на „Сан Педро“.

Родригеш се строполи на земята.

— Оставете пушката, госпожице Блексток — нареди Келерман с усмивка. — Можете да задържите меча за момента, доктор Холидей. Отива ви.

Пеги изпълни нареждането му.

Холидей не откъсваше поглед от Келерман.

— Много съжалявам, Doutor — изрече умолително Тавареш. — Нищо не можех да направя.

— Няколко елементарни заплахи се оказаха достатъчни — обясни Келерман. — Очевидно добрият капитан има внуци. Малки момиченца.

Погледът му мина покрай тях и се спря на отвора в земята.

— Ако съдя по шума, който чух преди няколко минути, някои от моите служители са претърпели нещастен случай — натъкнали са се на импровизирано взривно устройство. — Лицето му се изкриви в гримаса. — Още няколко живота ще тежат на вашата съвест, доктор Холидей. От друга страна обаче те не загинаха напразно. Сега поне зная къде е скрито моето наследство. Остава само да го извадя на повърхността.

— Наследството не е нито ваше, нито на баща ви — възрази Холидей и ръката му стисна здраво меча. — То не принадлежи на нито един човек.

— То принадлежи на онзи, който го вземе — процеди Келерман, изправи се и пристъпи към него. — Така е устроен светът. По-силният побеждава. — Ухили се на присвитата на земята фигура на Родригеш. — А по-слабият губи.

— И преди сме чували тези бръцолевеници — каза Холидей. — Arbeit macht frei, Kraft durch Freude^[1], Drang nach Osten^[2]... и в крайна сметка нито един от тези лозунги не се е сбъднал, както ни учи историята. — Той поклати глава. — Вие сте луд за връзване, Келерман, също като баща ви.

Искри на ярост проблеснаха в очите на Холидей и той бръкна под сакото си. Ослепителна светкавица проряза висините, последвана от гръмовен тътен. Небето сякаш се разтвори над главите им.

Всичко се случи за частица от секундата.

— *Vai-te foder!* — „Върви по дяволите!“, изкрещя Тавареш и с цялата си тежест настъпи русокосия главорез по крака, след което се метна настрани. Пеги реагира мигновено, приклепна, хвана пушката и натисна и двата спусъка едновременно. Тежкото оръжие подскочи в ръцете ѝ, а откатът заби болезнено приклада в рамото ѝ. Главорезът изкрещя, свлече се на земята и загледа учудено към кървавата дупка с размер на чиния в корема си. През това време над главите им започна да се излива истински порой.

Келерман обаче успя да извади оръжието си — малък плосък валтер — и се хвърли към Холидей.

Той не се поколеба нито за миг. Вдигна меча, направи крачка напред, сви коляно и изпъна ръка. Келерман не успя да спре устрема си и сам се наниза на острието, останало неопетнено с кръв цели седемстотин години. Мечът прониза дебелия вълнен плат на сакото, жилетката, ризата и плътта под тях непосредствено под диафрагмата. Острието, изковано от дамаска стомана, продължи напред и прониза дясната камера и лявото предсърдие на сърцето, преди да опре в гръбнака. Налудничав гняв проблесна в очите на Келерман и той умря прободен като пеперуда в хербарий.

Холидей отстъпи назад и завъртя меча в тялото на мъртвеца, за да го измъкне по-лесно. Острието излезе от гърдите на Келерман с неприятен мляскащ звук. Трупът рухна на земята. Холидей свали меча и се обърна, опитвайки се да заслони очи от поройния дъжд.

Пеги бе коленичила на земята с ръка, поставена върху натъртеното си рамо, с поглед, вперен в тялото на русокосия главорез. Гледаше как дъждът разрежда бликащата от раната му кръв в розово-червена локва.

— Добре ли си? — попита Холидей и се наведе над нея.

— Добре съм — отвърна тихо тя, без да откъсва безизразния си поглед от тялото на мъжа, когото току-що бе простреляла. — Даже много добре!

Тавареш седеше на земята, повдигнал главата на Родригеш в скута си. Холидей клекна до тях.

— Той ми е приятел — прошепна Тавареш, думите засядаха в гърлото му. Погали нежно челото на Родригеш. — Мой скъп, скъп приятел през всичките тези години. Не мога да допусна да умре.

Родригеш отвори очи и премигна и от болка, и заради дъжда.

— Рано или късно всички умираме, Емануел — прошепна бившият свещеник.

Въздъхна, успя да повдигне ръка и улови Тавареш за широката космата китка. Изви леко глава, за да вижда приведения над него Холидей.

— Бъдете приятели с Мануел. Той е мой брат по душа и знае всичко. Дълги години бе моите очи и уши във външния свят.

— Обещавам — каза Холидей. Усети, че очите му са мокри. Искаше му се да вярва, че причината за това е дъждът.

— Келерман мъртъв ли е?

— Да — отвърна Холидей.

— Това е добре — промълви Родригеш. — Даже много добре. — Въздъхна отново. — Факелът е предаден. *Iacta alea est. Vale, amici.* — Бившият свещеник надигна глава от скута на Тавареш и впери невиждащи очи в мрачното небе. — Прекалено много тайни — прошепна, — прекалено много тайни. — Издаде последен едва доловим стон, затвори очи и издъхна.

Дъждът продължаваше да вали като из ведро върху вулканичния кратер.

Пеги дойде и сложи ръка на рамото на Холидей.

— Така и не го опознахме както трябва — каза с тъга, загледана в Родригеш.

— И никога няма да го опознаем.

— Какво каза накрая?

— *Iacta alea est.* Думите на Юлий Цезар, когато прекосил Рубикон и навлязъл в римска територия, с което предизвиквал Сената и започвал гражданската война.

— Какво означава?

— Жребият е хвърлен. Вече няма начин да загърбим съдбата си. Имаше предвид теб и мен.

— А онова, другото? *Vale, amici?*

— Сбогом, приятели — тихо ѝ преведе Холидей.

След два часа стояха увити в одеяла в малката каюта на борда на „Сан Педро“, а на газовия котлон свиреше чайник. Пеги стана от

миниатюрната маса и се зае да приготви чай. Докато двамата чакаха на борда на яхтата — двигателите боботеха тихичко в малкото пристанище, Тавареш решаваше проблема с трупове в къщичката на Родригеш. Продължаваше да вали все така силно, дъждовните капки биеха по покрива на стария „Крис-Крафт“, но според Тавареш това само улесняваше задачата му. Щяха да прекарат нощта на борда на „Сан Педро“, а на сутринта капитанът щеше да ги преведе през тесния пролив до Флореш, откъдето щяха да се върнат в лоното на цивилизацията.

Холидей седеше на масата и разлистваше бележника, който Родригеш бе настоял да вземе от джоба му. Евър, Мечът на източния вятър, измит от кръвта и подсушен, лежеше върху сгънатата на две кърпа пред него.

Пеги сложи на масата две чаши горещ сладък чай и се настани на тапицираната скамейка до Холидей. Дъждът биеше в илюминатора на каютата зад гърба ѝ и тя се сгуши в одеялото и го придърпа около себе си. Втрисаше я и тя побърза да отпие глътка чай.

— Какво има в тефтерчето?

— Имена и адреси — отвърна Холидей. — Стотици. Хора от цял свят. Организация на име фондация „Феникс“ и кодирана представка пред всяко име. Цифри и букви, които може да са и банкови сметки.

— Името на Рафи тук ли е?

— Не — усмихна се той. — Поне засега не съм го открил.

— Но си проверил, нали, Док?

— Разбира се — засмя се той.

— Все така подозрителен, а?

— Винаги — отвърна Холидей.

— Когато се махнем оттук, ще отида да го видя — заяви малко смутено Пеги. — Да видя как се възстановява. Да му помогна с нещо, ако има нужда.

— Да му занесеш кутия бонбони?

— А може би дори цветя — усмихна се Пеги. — Макар че не е прието да се подаряват цветя на мъжете.

— Поздрави го и от мен и му предай най-добрите ми пожелания — каза Холидей.

— Благодаря, непременно.

Настъпи продължителна пауза. Двамата отпиваха от чая и слушаха дъжда, който барабанеше по покрива на каютата, питаха се как са стигнали дотук и как ще се върнат към обичайния си начин на живот и се чудеха какво ли ще им поднесе бъдещето. Пеги първа наруши мълчанието.

— Това не е приключило, Док, нали?

Холидей погледна лъскавия меч, чиято блестяща стомана бе изкована преди много векове под пустинното слънце на Дамаск. В крайна сметка този хилядолетен меч се бе озовал в ръцете му, за да го спаси от смъртен враг.

— Не е — отвърна той и продължи да прелиства бележника. — Не мисля, че е приключило, не и за нас. И честно казано, не зная дали някога ще приключи.

Беше краят на септември. Бе захладняло и Холидей бе запалил камината в дневната. Сложи още подпалки и пламъците затанцуваха и захвърляха сенки по подредените в библиотеките покрай стените книги. Скоро огънят щеше да се разгори достатъчно, за да добави една-две по-големи цепеници, след което щеше да се отпусне и да си почине след изморителния учебен ден.

До креслото край камината бе опряна кутия с емблемата на ФедЕкс, изпратена му от Les Ateliers de Creations Jose C. de Braga, ателието на прочутия майстор Хосе де Брага^[3] в Квебек. На масичка отстрани го очакваше чаша малцово уиски „Ардберг“. Холидей обаче не бе готов нито за кутията, нито за питието.

Отиде до прозореца и впери поглед в спускация се мрак. Успя да види модерния тухлен корпус на Айзенхауер Хол, който се издигаше в подножието на хълма отвъд дърветата. А зад него течеше река Хъдсън, устремила се в мрака към Манхатън и океана.

На хиляда, че и повече морски мили отук се намираха Азорските острови, където бяха намерили смъртта си и Родригеш, и Келерман, и където животът на Холидей, а и този на Пеги, се бяха променили завинаги. След като Пеги замина за Йерусалим, за да посети Рафи Вануну, Холидей се върна в Уест Пойнт.

Всичко изглеждаше наред. Очакваха го хиляда амбициозни новобранци, оцелели в ада на Казармите на Звяра, завърнали се

триумфално от тежкото шестседмично начално обучение и изгарящи от желание да се учат — дори това да е история. Хиляда новобранци, които бяха убедени, че знаят всичко, но които нямаха и най-малката представа какво ги очаква в реалния свят. Подполковник Джон Холидей, който започваше да си мисли, че е водил прекалено много битки и е станал свидетел на ненужната смърт на прекалено много добри хора, също не знаеше какво ще му поднесе бъдещето. „Напред!“ и „Ура!“ имаха място само в холивудските филми, но на новобранците щеше да им трябва много време, докато го осъзнаят. Прекалено много за едни, а за други... а други изобщо нямаше да имат време, за да го осъзнаят.

Холидей въздъхна тежко и обърна гръб на прозореца. Отиде до креслото и отвори тежката кутия. Извади реставрирания в работилницата на прочутия майстор на хладни оръжия меч и го разгледа на светлината на огъня.

Де Брага се бе справил великолепно: златната лента с кодираното съобщение бе навита около ръкохватката, а ножницата на еднометровия меч от дамска стомана бе излъскана до почти неземен блясък и хвърляше отблясъци във всички цветове на дъгата. Някъде далеч, много далеч — на поне четири хиляди морски мили отгук и хиляда години назад във времето — един отдавна мъртъв рицар се усмихваше в гроба си. Зефир, Мечът на западния вятър.

Холидей го взе внимателно в двете си ръце, отнесе го до камината и го постави върху полираната дървена стойка, монтирана над огъня. Отстъпи крачка назад. Сякаш мястото на меча винаги е било тук. Докога ли обаче щеше да остане в покой?

— Мечът на тамплиерите — каза Холидей на глас в празната стая.

Какво бе казал Родригеш? „Прекалено много тайни.“ Бе заявил на Пеги, че не смята историята за приключена, и сега бе по-убеден повече от всякога в правотата на думите си. Предчувстваше, че ще се случи нещо. Нещо мрачно и зловещо. Продължи да се взира в бляскавото острие на меча. За миг му се стори, че чистотата, изяществото и съвършенството на това древно оръжие чезнат и то се превръща в най-обикновен къс стомана, зареден със злост и отмъстителност.

— А сега какво? — попита Холидей.

---

[1] Националсоциалистическото обединение „Сила чрез радост“ (Kraft durch Freude) отговаряло за организацията и контрола на свободното време в нацистка Германия. Обхватът на дейността му бил изключително голям — от организирането на културни мероприятия и пътувания до отпускането на кредити, за да могат членовете да се сдобият с „народния автомобил“ фолксваген. — Б.пр. ↑

[2] Drang nach Osten (букв. Натиск на изток) е термин, появил се в средата на XIX в. и широко използван от нацистката пропаганда за обозначаване на немската експанзия на изток към Полша и Русия. — Б.пр. ↑

[3] Хосе де Брага е канадски скулптор, спечелил световна слава с изработването на мечове, кинжали и ножове, включително за популярни холивудски продукции — негово дело са мечът на Конър Маклауд в „Шотландски боец 3“, мечът на Соломон Кейн в едноименния филм и др. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За да напиша „Мечът на тамплиерите“, направих всички необходими проучвания, така че изнесените в книгата исторически факти отговарят на истината. Саладин действително е предлагал на Ричард Лъвското сърце приемливи условия за предаването на Йерусалим, които рицарите отхвърлили и се стигнало до ужасно кръвопролитие.

При строителството на замъка Пелерин от тамплиерите през 1213 г. наистина е било открито съкровище от финикийски монети. В средата на XIX в., или повече от шестстотин години по-късно, монети от абсолютно същия вид са били открити и на отдалечения остров Корву от Азорския архипелаг.

Роже дьо Флор, известен също като Руджеро дел Фиоре и Рутгер фон Блум, е командвал флота на тамплиерите в Ла Рошел и неговите кораби „Сокол скитник“ и „Розата на храма“ наистина са плавали по морета и океани.

И Ordo Novi Templi, Ордена на новите тамплиери, и Sodalitium Ripum, ватиканската служба за контрашпионаж, са съществували и действали по начина, по който са описани.

И на последно място, но не по значимост, офицер от СС на име Келерман наистина е наредил да бъдат изгорени държавните архиви на Неапол, съхранявани във Вила Монтесано край Сан Паоло Бел Сито. Това се е случило на 30 септември 1943 г., а руините на вилата стоят и до днес, разположени в непосредствена близост до местния манастир. Ако не ми вярвате, идете и вижте сами.

Издание:

Автор: Пол Кристофър

Заглавие: Мечът на тамплиерите

Преводач: Милко Стоименов

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: канадска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 28.10.2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-436-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4723>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.